JOHN WYNDHAM

CRISALIDELE

John Wyndham

Crisalidele

The Crysalids
1955

Traducere de Sorin Voinea

1

În fragedă copilărie visam un oraş – lucru straniu, întrucât imaginea îmi apăruse înainte să aflu ce este un oraş. Totuşi, în mintea mea se ivea acel oraş înghesuit pe coasta unui golf larg, albastru. Vedeam străzile şi clădirile de pe marginea lor, casele de la malul apei şi chiar corăbiile din port; însă, în realitate, nu văzusem niciodată marea sau vreo corabie...

Clădirile nu semănau deloc cu cele pe care le cunoşteam. Pe străzi, căruţele se deplasau fără să fie trase de cai şi traficul decurgea foarte ciudat, iar pe cer pluteau uneori obiecte strălucitoare, dar care nu semănau cu păsările, ci mai degrabă cu peştii.

Acel minunat loc îl vedeam cel mai des în timpul zilei, dar uneori îl vedeam şi noaptea, când luminile se aşterneau ca licuricii de-a lungul ţărmului, iar unele dintre ele arătau ca nişte mici scântei ce se îndepărtau pe apă, ori în văzduh.

Era un loc uluitor şi fascinant şi odată, când încă eram mic şi neştiutor, am întrebat-o pe Mary, sora mea cea mare, dacă ştie unde putea fi acest oraş.

A dat din cap şi mi-a răspuns că nu există aşa ceva – cel puţin, nu în vremurile noastre. Totuşi, mi-a explicat ea, se putea ca eu să visez timpurile demult apuse. Visele sunt stări destul de bizare, pe care nimeni nu le poate explica; aşa că, probabil, văzusem o părticică a unei lumi care existase odinioară – acea lume minunată în care au trăit Străbunii, aşa cum fusese ea, înainte ca Dumnezeu să trimită Năpasta.

Ulterior, m-a avertizat foarte serioasă să nu spun nimănui ceea ce văzusem, pentru că, din câte ştia ea, ceilalţi oameni nu aveau în minte astfel de imagini, nici când dormeau şi nici în stare de veghe, drept pentru care ar fi fost nechibzuit să vorbesc despre ele.

A fost o povaţă bună, pe care, din fericire pentru mine, am avut bunul-simţ s-o urmez. Oamenii din districtul

nostru observau atât de repede tot ce era straniu şi neobişnuit, că nici măcar faptul că eram stângaci nu a scăpat unor uşoare critici. Astfel, în acea perioadă, şi câţiva ani mai târziu, nu am spus o vorbă despre visul meu – de fapt, aproape că-l uitasem de tot, căci, pe măsură ce creşteam, apărea din ce în ce mai rar.

N-am uitat însă sfatul surorii mele. Fără el, aş fi putut dezvălui modul neobişnuit în care comunicam cu verişoara mea, Rosalind, ceea ce ne-ar fi provocat amândurora neplăceri serioase – bineînţeles, dacă s-ar fi întâmplat să mă creadă cineva. Nici eu şi nici ea, cred, nu i-am dat prea multă importanţă: ne mulţumeam să fim precauţi, şi atât. Ştiu însă că nu m-am simţit deloc ieşit din comun. Am fost un băieţel normal, am crescut la fel ca toţi ceilalţi copii şi am luat drept bune obiceiurile celor din jurul meu. Şi am continuat aşa, până în ziua în care am întâlnit-o pe Sofia. Dar chiar şi atunci, diferenţa n-a apărut imediat. Ulterior am reuşit să înţeleg că *aceea* fusese ziua în care au început să încolţească primele îndoieli.

În acea zi, aşa cum obişnuiam adeseori, hoinăream solitar. Cred că aveam aproape zece ani. Sora mea mai mică, Sarah, împlinise cinci ani – o diferenţă de vârstă care mă obliga, de cele mai multe ori, să mă joc singur. Îmi amintesc că o apucasem pe drumul de ţară spre sud şi continuasem să merg pe marginea mai multor câmpuri, până la marele zăgaz, iar de acolo, o bună bucată de drum, de-a lungul lui.

Pe atunci, digul nu mă nedumerea, fiindcă era pentru mine mult prea întins ca să-mi treacă prin minte ideea că ar fi putut să fie creaţia oamenilor, ori că ar fi avut vreo legătură cu realizările extraordinare ale Străbunilor, despre care auzisem uneori vorbindu-se. Eu îl vedeam ca pe o simplă movilă ce înainta sub forma unei curbe largi şi, asemeni unei săgeţi, urca direct către dealurile din depărtare; o părticică a lumii, cu nimic mai deosebită ca râul, cerul sau dealurile ţinutului.

Adeseori m-am plimbat pe creasta digului, dar rareori mă aventurasem dincolo de ea. Din anumite considerente,

priveam acel ţinut ca pe unul străin – nu atât ostil, cât situat în afara teritoriului meu. Totuşi, descoperisem un loc unde ploaia, şiroind pe cealaltă parte a versantului, săpase o albie nisipoasă, o viroagă din vârful căreia, dacă îţi luai avânt, puteai aluneca în viteză şi, la final, după un salt de doi-trei metri prin aer, aterizai direct într-o movilă de nisip afânat.

Nu întâlnisem pe nimeni în niciuna din cele şase daţi când mă jucasem acolo, dar, în acea zi, pe când mă ridicam după a treia descindere şi mă pregăteam pentru a patra, am auzit o voce:

— Bună!

Am privit în jur. La început, nu mi-am dat seama de unde venea; apoi, privirea mi-a fost atrasă de tremurul vârfurilor unui tufiş. Un chip micuţ, bronzat şi încadrat de cârlionţi negri se iţea printre crengi. Ochii îi scânteiau, dar expresia era întrucâtva gravă. Ne-am privit câteva clipe, apoi i-am răspuns:

— Bună.

După ce şovăi puţin, fetiţa dădu în cele din urmă la o parte crengile tufişului. Era mai scundă şi, probabil, mai mică decât mine ca vârstă. Purta pantaloni-salopetă din stambă cafenie şi o bluză galbenă. Crucea însăilată pe partea din faţă a salopetei era din material maro mai închis. Părul îi era strâns în două cozi laterale, legate cu panglici galbene. Câteva clipe a rămas nemişcată, parcă nesigură dacă e bine să părăsească sau nu adăpostul tufişurilor, însă curiozitatea îi înfrânse prudenţa şi ieşi din ascunzătoare.

Cum era o străină pentru mine, m-am holbat la ea. Din când în când, se organizau petreceri sau festivităţi la care se strângeau toţi copiii din regiune şi, tocmai de aceea era cu atât mai uimitor pentru mine să întâlnesc pe cineva necunoscut.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Sofia, îmi răspunse. Pe tine?

— David, i-am spus. Unde-i casa ta?

— Uite, acolo, îmi zise, arătându-mi vag cu mâna spre

ţinutul necunoscut de dincolo de dig.

Îşi luă ochii de la mine şi privi spre viroaga nisipoasă pe care mă dădusem puţin mai înainte.

— E nostim? întrebă ea, visătoare.

Am ezitat un moment înainte s-o invit apoi i-am zis:

— Da. Hai, încearcă şi tu.

Şi-a reîndreptat atenţia spre mine, s-a dat un pas în spate, m-a privit serioasă preţ de o clipă, două şi, hotărându-se brusc, a pornit în goană, înaintea mea, spre vârful costişei.

Codiţele şi panglicile începuseră să-i fluture imediat ce-şi luase avânt din vârful pantei. Când am aterizat lângă ea, îşi pierduse seriozitatea şi ochii îi străluceau entuziasmaţi.

— Hai, încă o dată, îmi spuse, pornind într-un suflet spre vârful povârnişului.

Incidentul s-a petrecut la cea de-a treia coborâre. S-a aşezat pe marginea râpei şi s-a desprins la fel ca mai înainte. Am privit-o cum alunecă în viteză şi se opreşte jos, învăluită într-un norişor fin de nisip. Aterizase aproximativ la jumătate de metru mai în stânga locului în care ar fi trebuit. Mă pregăteam s-o urmez şi aşteptam să-mi facă loc. Dar n-a făcut-o.

— Dă-te la o parte, i-am strigat nerăbdător.

Încercă să se ridice, şi-mi răspunse:

— Nu pot. Mă doare.

Am riscat şi m-am desprins, aterizând chiar alături de ea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Chipul îi era crispat şi ochii plini de lacrimi.

— Mi-am prins piciorul, îmi spuse ea.

Am scurmat cu palmele nisipul fin din jurul gleznei stângi şi am văzut că pantoful îi rămăsese prins între două pietre ale căror muchii tăioase erau îndreptate în sus. Am încercat să i-l mişc, dar fără niciun rezultat.

— Nu poţi să-l întorci? i-am sugerat.

A încercat, strângându-şi curajoasă buzele.

— Nu iese.

— Te ajut eu să-l tragi.

— Nu, nu! Mă doare, se împotrivi.

Nu mai ştiam ce să fac. Era limpede că se afla într-o situaţie foarte neplăcută, aşa că am reflectat la alternativele pe care le aveam.

— Îţi poţi scoate piciorul dacă tăiem şiretul, pentru că nu ajung la fundă, i-am spus.

— Nu! zise speriată. Nu pot face asta.

A fost atât de autoritară încât m-a surprins. Dacă ar fi acceptat să-şi tragă piciorul din pantof, am fi putut să-i eliberăm încălţarea dintre pietre, dar pentru că nu voia, nu mai aveam altă soluţie. S-a întins pe nisip, ţinându-şi ridicat genunchiul piciorului prins.

— Oh, mă doare rău, îmi zise fără să-şi mai poată reţine lacrimile, care începuseră să-i curgă pe obraji. Dar chiar şi atunci, fetiţa n-a strigat, ci doar scâncea uşurel, ca un căţeluş.

— *Trebuie* să-l scoţi, i-am spus ferm.

— Nu! s-a împotrivit ea. Nu pot face asta. Niciodată.

Nemaiştiind ce să fac, m-am aşezat alături de ea. Plângea şi-mi strângea puternic mâna cu ambele palme. Era clar că durerea se înteţea. Cred că atunci a fost prima dată în viaţă când am fost nevoit să iau o decizie.

— Nu-i bine deloc. *Trebuie* să scapi de pantof, i-am zis. Dacă te încăpăţânezi, nu-ţi rămâne decât să stai aici şi să mori.

Nu a renunţat imediat, dar în cele din urmă a consimţit. Apoi, în timp ce-i tăiam şiretul, m-a privit neliniştită şi, într-un final, mi-a zis:

— Pleacă! Nu trebuie să te uiţi.

Iniţial am ezitat, însă copilăria este o perioadă plină de principii de neînţeles, nu lipsite de importanţă, aşa că m-am retras câţiva metri mai încolo şi m-am întors cu spatele. O auzeam cum răsufla greu. După câteva clipe, a început din nou să plângă. M-am întors.

— Nu pot, îmi spuse privindu-mă speriată, printre lacrimi.

Am îngenuncheat, să văd cum aş fi putut s-o ajut.

— Să nu spui nimănui, zise ea. Niciodată, dar *niciodată!*

Promiţi?

Am promis.

A fost foarte curajoasă şi a scheunat numai, puţintel.

Imediat ce-am reuşit să-i eliberez piciorul, am văzut că nu arăta deloc bine: era răsucit şi umflat – şi abia atunci am băgat de seamă că avea mai multe degete decât ar fi fost normal…

I-am scos pantoful din crăpătură şi i l-am dat. Însă piciorul îi era mult prea umflat ca să-l mai poată încălţa. Şi, mai grav decât atât, nici nu-l putea sprijini în pământ. Mă gândisem că aş putea s-o car în spate, dar am descoperit rapid că era mult mai grea decât mă aşteptasem şi era evident că în acest fel nu vom putea ajunge prea departe.

— O să chem pe cineva să ne ajute, i-am zis.

— Nu. O să merg târâş, răspunse ea. Simţindu-mă complet inutil, am mers alături de ea, ţinându-i pantoful în mână. A continuat să înainteze vitejeşte pe o distanţă surprinzător de mare, dar în cele din urmă a fost nevoită să renunţe. Pantalonii i se rupseră, iar genunchii îi sângerau. Nu mai văzusem pe nimeni, băiat sau fată, care să fie atât de rezistent; m-a impresionat de-a binelea. Am ajutat-o să se ridice pe piciorul sănătos şi să-şi păstreze echilibrul cât timp mi-a indicat direcţia spre casă şi către dâra de fum ce-i indica locul. Când m-am uitat înapoi, am văzut-o dispărând de-a buşilea în spatele tufişurilor.

Am ajuns destul de uşor la casa ei şi am ciocănit la uşă, uşor neliniştit. Mi-a răspuns o femeie înaltă, drăguţă, cu ochi mari, strălucitori. Avea o rochie frez, puţin mai scurtă decât cele purtate de majoritatea femeilor din regiunea noastră, iar crucea convenţională, verde, brodată de la baza gâtului şi până jos la tiv, precum şi pe toată lungimea pieptului, se asorta cu eşarfa pe care o purta pe cap.

— Sunteţi mama Sofiei? am întrebat.

M-a privit cu asprime şi s-a încruntat, răspunzându-mi brusc îngrijorată:

— Ce s-a întâmplat?

I-am povestit.

— Oh! exclamă ea. Piciorul!

M-a privit din nou, cu asprime, apoi şi-a rezemat mătura de perete şi m-a întrebat scurt:

— Unde e?

Am condus-o pe drumul pe care venisem. La auzul vocii mamei, Sofia ieşi târându-se dintre tufişuri.

Femeia îi privi piciorul umflat şi genunchii însângeraţi.

— Oh, sărmana de tine! îi spuse ea, ţinând-o în braţe şi sărutând-o, după care adăugă: L-a văzut şi el?

— Da, răspunse Sofia. Mami, iartă-mă. Am încercat din greu, dar n-am putut singură şi mă durea atât de rău.

Mama, oftând, încuviinţă încet din cap:

— Eh, acum asta e, nu mai avem ce face. Hai, urcă în spatele meu.

Sofia urcă în spinarea mamei şi pornirăm cu toţii spre casă.

Sfaturile şi preceptele pe care le învaţă un copil pot fi memorate cu mare uşurinţă, dar semnificaţia lor este înţeleasă doar prin puterea exemplului – însă, chiar şi atunci, exemplul trebuie, în primul rând, recunoscut ca atare.

În acest sens, am fost capabil să privesc în tăcere cum piciorul rănit este spălat, oblojit cu comprese reci şi bandajat, fără să fac nici o legătură între el şi afirmaţia pe care o auzisem aproape în fiecare duminică:

„Şi Dumnezeu l-a creat pe om după chipul şi asemănarea Sa. Dumnezeu a hotărât ca omul să aibă un trup, un cap, două braţe şi două picioare; fiecare braţ să aibă două încheieturi şi să se prelungească într-o mână; fiecare mână să aibă patru degete şi un deget mare; fiecare deget să aibă o unghie plată…”

Şi aşa mai departe, până la:

„Apoi, Dumnezeu a creat femeia, în aceeaşi imagine, dar cu mici diferenţe, conform naturii ei: vocea trebuie să-i fie mai înaltă decât a bărbatului; să nu-i crească barbă; să aibă doi sâni…”

Şi tot aşa.

Ştiam totul pe de rost, cuvânt cu cuvânt – şi, totuşi, cele

şase degete de la piciorul Sofiei nu au provocat nici o reacţie în mintea mea. I-am văzut laba piciorului odihnindu-se în poala mamei; am văzut cum femeia s-a oprit pentru o clipă şi l-a privit, apoi l-a ridicat, s-a aplecat şi l-a sărutat cu blândeţe, după care şi-a ridicat ochii înlăcrimaţi. Mi-a părut rău pentru necazul ei, pentru Sofia şi pentru piciorul rănit – dar atât şi nimic mai mult.

În timp ce piciorul era bandajat, am examinat curios camera. Casa era mult mai mică decât cea în care locuiam eu; era o locuinţă sărăcăcioasă, dar îmi plăcea mai mult. Era foarte primitoare. Iar mama Sofiei, chiar dacă arăta neliniştită şi îngrijorată, nu m-a lăsat să mă simt, aşa cum se întâmplă în mod regretabil în multe familii, ca un intrus apărut într-o viaţă altminteri normală. Camera îmi plăcea cu atât mai mult cu cât nu avea grupuri de cuvinte atârnate pe pereţi, spre care oamenii să arate cu nemulţumire. În schimb, avea câteva desene foarte frumoase cu cai.

În scurtă vreme, aranjată şi fără urmă de lacrimi pe obraji, Sofia urcă pe scaun la masă. Întremată, în ciuda durerii de la picior, mă întrebă cu solemnă ospitalitate dacă îmi plac ouăle.

După masă, doamna Wender îmi ceru să aştept până o duce pe fată sus. Câteva minute mai târziu se aşeză alături de mine, îmi luă mâna între palmele ei şi mă privi cu seriozitate. Îi simţeam din plin îngrijorarea, chiar dacă la început nu mi-a fost limpede de ce era atât de neliniştită. M-a surprins totuşi, fiindcă iniţial nu-mi arătase niciun semn că putea gândi astfel. I-am răspuns mintal şi am încercat s-o liniştesc, asigurând-o că nu are de ce să-şi facă griji în privinţa mea – dar gândul meu n-a ajuns la ea. A continuat să se uite la mine cu ochii strălucindu-i puternic, aşa cum o făcuse şi Sofia când încercase să nu plângă. În timp ce mă privea, gândurile îi erau difuze şi zbuciumate. Am încercat din nou, însă tot n-am reuşit să ajung la ele. Apoi, încuviinţă încet din cap şi-mi spuse:

— David, eşti un băiat bun. Ai fost foarte drăguţ cu Sofia, şi, pentru asta, îţi mulţumesc.

Simţindu-mă puţin stânjenit, mi-am îndreptat privirea spre încălţări. Nimeni nu-mi mai spusese că sunt un băiat bun şi nu ştiam un răspuns care să se potrivească unei asemenea situaţii.

— Îţi place de Sofia, nu-i aşa? continuă ea, privindu-mă fix.

— Da, i-am răspuns, adăugând: Şi cred că este extraordinar de curajoasă. Fiindcă sunt convins că a durut-o foarte rău.

— De dragul ei, poţi păstra un secret – unul foarte important?

— Da, fireşte, am consimţit cu un glas puţin nesigur, pentru că nu-mi dădusem seama la ce secret făcea referire.

— I-ai văzut piciorul? întrebă ea, privindu-mă ţintă. Mă refer la degetele de la picior?

Am dat din cap, confirmând din nou:

— Da.

— Ei bine, David, acesta e secretul ei şi nimeni altcineva nu trebuie să-l afle. Cu excepţia mea şi a tatălui ei, tu eşti singura persoană care îl ştie. Repet, nu trebuie să-l cunoască nimeni, niciodată.

— Am înţeles, am consimţit eu, dând din cap cu convingere.

A urmat o pauză – de fapt, doar glasul femeii s-a oprit, întrucât gândurile ei continuau, ca şi cum „niciodată” şi „nimeni” s-ar fi prelungit în ecouri dezolante, triste. Apoi totul s-a schimbat şi, deodată, a devenit foarte speriată, violentă şi încordată. Era inutil să-i mai transmit ceva mintal, aşa că am încercat cu stângăcie să întăresc prin cuvinte ceea ce deja îi confirmasem.

— Niciodată nu va afla absolut nimeni, am asigurat-o cu seriozitate.

— Este foarte, foarte important, insistă ea. Cum să-ţi explic?

Însă nu avea de ce să-mi explice, fiindcă înţelesesem perfect sentimentul acut şi presant al importanţei secretului. Cuvintele îi erau totuşi mult mai puţin

convingătoare.

— Dacă vor afla şi ceilalţi, continuă femeia, se vor purta groaznic cu ea. De aceea, trebuie să fim siguri că acest lucru nu se va întâmpla.

Sentimentul de nelinişte se preschimbase brusc în ceva foarte rigid, ca un drug de fier.

— Pentru că are şase degete? am întrebat.

— Da. Tocmai de aceea nu trebuie să afle nimeni. Acesta va fi secretul nostru, repetă ea pe un ton foarte convingător. Promiţi, David?

— Îmi dau cuvântul meu. Dacă vreţi, pot să şi jur, am adăugat.

— Cuvântul tău îmi este suficient, îmi zise ea.

Era o promisiune atât de solemnă încât eram ferm hotărât să nu o încalc şi să nu spun nimănui nimic – nici măcar verişoarei mele, Rosalind. Deşi, în sinea mea, eram intrigat de importanţa evidentă care i se dădea. Din câte se părea, un simplu degeţel era capabil să provoace o anxietate impresionantă. Însă adulţii, nu de puţine ori, îşi fac o mulţime de griji exagerate, disproporţionate faţă de cauzele care le produc. Aşa că am decis să mă rezum la ideea principală, respectiv dorinţa de discreţie.

Mama Sofiei, fără să-şi manifeste trăirea, continuă să mă privească tristă până când mă intimidă. Observându-mi neastâmpărul, îmi zâmbi binevoitoare:

— În regulă, zise ea. Acesta va fi secretul nostru şi nu vom mai vorbi niciodată despre el, de acord?

— Da, am consimţit eu.

Pe cărăruia ce pornea din dreptul uşii, m-am întors şi am întrebat-o:

— Îmi daţi voie să mai trec să o văd pe Sofia? A stat în cumpănă şi a reflectat la întrebarea mea, după care încuviinţă:

— Bine, dar numai dacă eşti sigur că poţi veni fără să te vadă nimeni.

*

Preceptele plictisitoare de duminică au interferat cu realitatea abia când am ajuns în vârful digului şi am pornit

spre casă. În acel moment le-am resimţit imediat impactul şi Descrierea Omului îmi reveni de la sine în minte: „… şi fiecare picior va avea două încheieturi şi o talpă cu cinci degete, iar fiecare deget va sfârşi cu o unghie plată…” Şi tot aşa, până la final: „Iar fiecare făptură ce pare umană, dar nu-i alcătuită în acest fel, nu este umană. Nu e nici bărbat şi nici femeie, ci o blasfemie împotriva imaginii autentice a lui Dumnezeu şi urâtă sub privirea Domnului.”

Eram foarte tulburat şi nedumerit, în egală măsură. Pentru mine, aşa cum mi se întipărise în minte, o blasfemie trebuia să fie un lucru înspăimântător. Şi totuşi, Sofia nu era deloc înfiorătoare. Era o fetiţă obişnuită – puţin mai raţională şi mai curajoasă decât majoritatea copiilor. Dar, conform Descrierii…

Evident, undeva trebuia să existe o greşeală. Să fi fost atât de important acel degeţel suplimentar – sau, mai bine spus, două mici degete, pentru că, probabil, avea unul similar şi la celălalt picior – încât să o transforme într-o creatură „urâtă sub privirea Domnului…”?

Într-adevăr, încâlcite erau căile oamenilor…

2

Am ajuns acasă pe ruta obişnuită, coborând pe un drum îngust şi rar folosit, în punctul unde pădurea urca pe versantul stăvilarului şi creştea transversal pe el. De acolo, ţinându-mi cuţitul la îndemână, am continuat cu mare atenţie. În mod normal, ar fi trebuit să evit pădurea, pentru că uneori – deşi foarte rar – în apropierea regiunilor populate din Waknuk, îşi făcuseră apariţia creaturi fioroase şi exista posibilitatea să întâlnesc prin pădure câini sau pisici sălbatice. Dar, ca de obicei, singurele vietăţi pe care le-am auzit au fost cele mici, care se făceau îndată nevăzute.

După aproximativ un kilometru şi jumătate am ajuns la terenurile cultivate, de unde îmi puteam vedea casa, aflată la trei-patru parcele distanţă. Mi-am continuat înaintarea prin lizieră, observând cu atenţie câmpurile, apoi am parcurs distanţa la adăpostul tufişurilor şi m-am oprit în dreptul ultimei parcele, unde am scrutat din nou terenul. În faţă nu era nimeni, cu excepţia bătrânului Jacob, care strângea cu lopata gunoiul din ogradă. Imediat ce s-a întors cu spatele, am traversat iute o porţiune de pământ desţelenit ce se întindea până la casă, am intrat pe fereastră şi m-am furişat în camera mea.

Casa noastră nu este una uşor de descris. De când a construit-o bunicul meu, Elias Strorm, în urmă cu mai bine de cincizeci de ani, în varii perioade i s-au adăugat mai multe aripi şi dependinţe. Astfel, într-o parte erau şoproanele, magaziile, grajdurile şi hambarele, iar în cealaltă, spălătoriile, lăptăria, depozitele de brânză şi caşcaval, odăile zilierilor şi aşa mai departe, până când construcţiile adiacente ajunseseră să cuprindă trei sferturi din bătătura spaţioasă ce se întindea la adăpost de vânt în faţa casei şi care avea ca particularitate o groapă de gunoi exact în centru.

La fel ca toate casele din regiune, căminul nostru era construit din buşteni solizi, negeluiţi, dar, cum era cea mai

veche clădire din zonă, spaţiile goale din pereţii exteriori fuseseră astupate cu cărămizi şi pietre luate din ruinele clădirilor Străbunilor, iar zidurile interioare erau tencuite cu chirpici.

Bunicul meu, aşa cum mi l-am imaginat atunci când mi-l descrisese tata, părea un om virtuos, auster şi foarte plictisitor. Însă, mai târziu, am reuşit să-mi formez o imagine care se apropia mai mult de realitate, chiar dacă era mai puţin vrednică de laude.

Elias Strorm era originar din răsărit, de undeva din apropierea mării. Nu ştia nimeni cu certitudine de ce sosise în această regiune. După spusele lui, ticăloşiile celor de acolo îl obligaseră să pornească în căutarea unei zone mai puţin sofisticate şi restrictive; dar circulau zvonuri că, de fapt, concetăţenii lui nu i-au mai putut tolera prezenţa. Indiferent care ar fi fost motivul, la vârsta de patruzeci şi cinci de ani s-a hotărât să pornească spre Waknuk – pe atunci o zonă de frontieră, slab dezvoltată – cu toate bunurile pe care le avea, într-o caravană de şase căruţe. Era un bărbat voinic şi aspru, impunător şi extrem de corect, capabil să reverse focul şi pucioasa Evangheliei din ochii strălucitori, peste care se arcuiau două sprâncene stufoase. Purta pe buze credinţa în Dumnezeu, iar din inimă, teama de diavol – deşi nimeni n-ar fi putut spune care dintre acestea îl inspirau şi-l motivau mai mult.

La scurt timp după ce a început construirea casei, a plecat într-o călătorie din care s-a întors proaspăt însurat. Tânăra mireasă era o fată timidă, atrăgătoare şi plină de viaţă, care avea cu douăzeci şi cinci de ani mai puţin decât el. Din câte mi s-a spus, când se ştia nesupravegheată era la fel de dezinvoltă ca un mânz; iar în preajma soţului, temătoare ca un iepure.

Toate răspunsurile şi acţiunile sărmanei fete nu provocau altceva decât nemulţumire şi nu reuşi să descopere că munca în cadrul căminului conjugal naşte şi sporeşte iubirea; nu şi-a putut ajuta soţul să-şi recâştige tinereţea prin vitalitatea ei şi nici nu a putut compensa toate acestea conducându-i căminul ca o gospodină

experimentată.

Elias nu era bărbatul care să treacă cu vederea defectele. Astfel, în numai câteva anotimpuri i-a înfrânt neastâmpărul prin admonestări grave, i-a disipat vioiciunea şi vitalitatea prin predici şi a transformat-o într-o soţie ştearsă, lividă şi tristă, care a murit docilă, la un an după naşterea celui de-al doilea fiu.

Bunicul Elias nu s-a îndoit o clipă de învăţătura şi morala pe care trebuia să le insufle moştenitorilor. Astfel, credinţa şi principiile tatălui meu îi deveniseră a doua natură şi răspundeau fără să crâcnească la ordinele unei minţi pline cu exemple din Biblie şi din *Pocăinţele* lui Nicholson. Tatăl şi fiul erau unul întru credinţă, diferenţa dintre ei constând în abordarea practică, deoarece fulgerul evanghelic nu apărea şi în ochii tatălui meu, iar virtutea sa era una care se încadra în legalitate.

Tatăl meu, Joseph Strorm, nu s-a căsătorit până la moartea bunicului, iar după dispariţia acestuia n-a vrut să repete greşeala părintelui său şi şi-a găsit o femeie ale cărei puncte de vedere erau în deplin acord cu ale sale. Mama mea avea un puternic simţ al datoriei şi muncea întotdeauna cu multă însufleţire.

Districtul nostru, din care făcea parte şi casa în care locuiam, prima construită în regiune, a primit denumirea de Waknuk, ca urmare a unei tradiţii în care se spunea că existase prin acele ţinuturi o localitate cu acest nume, dar cu foarte, foarte multă vreme în urmă, pe timpul Străbunilor. Chiar dacă această tradiţie era plină de ambiguităţi, la fel ca majoritatea legendelor, existaseră în zonă clădiri ale căror ruine şi fundaţii dăinuiseră intacte până când au fost înlocuite de construcţii noi. De asemenea, mai aveam şi marele dig ce se întindea până la dealurile din depărtare şi prăpastia uriaşă, creaţie evidentă tot a Străbunilor, care, în stilul lor de supraoameni, tăiaseră jumătate de munte în căutarea a cine ştie ce lucruri care-i interesau. Este posibil ca locul să se fi numit Waknuk în acele vremuri; în orice caz, Waknuk i-a rămas numele – o comunitate ordonată, paşnică şi

temătoare de Dumnezeu, care număra doar câteva sute de proprietăţi, mai mici sau mai mari.

Pe plan local, tatăl meu era o persoană importantă. Când ieşise pentru prima dată în evidenţă, la vârsta de şaisprezece ani, ţinând într-o duminică o predică în biserica construită de tatăl lui, în district trăiau mai puţin de şaizeci de familii. Apoi, pe măsură ce pământurile au fost defrişate şi date în folosinţă agricolă, din ce în ce mai multe familii au început să se stabilească în regiune. Dar chiar şi după aceea, nu l-a întrecut nimeni. Era proprietarul cu cele mai întinse terenuri; duminicile ţinea frecvent predici şi explica limpede legile şi preceptele rânduite de providenţă în diverse probleme şi practici, iar în anumite zile, ca magistrat, punea în aplicare legile mirene. În restul timpului avea grijă ca el, şi tot ce intra sub tutela lui, să dea exemple vrednice de urmat.

În cămin, viaţa, aşa cum era obiceiul locului, se desfăşura în sufrageria spaţioasă unde funcţionase odată şi bucătăria. Din moment ce aveam cea mai mare şi mai frumoasă casă din Waknuk, hornul trebuia să fie şi el pe măsură. Şemineul impresionant era mândria familiei – desigur, mai degrabă ca o conştientizare a faptului că splendidelor materiale dăruite de Dumnezeu li s-a dat o întrebuinţare pe măsură: un fel de bucurie pentru generaţiile viitoare. Vatra era din blocuri de piatră solide, iar hornul din cărămizi, drept pentru care nimeni nu-şi amintea să fi luat foc deodată. Paiele de pe acoperiş nu se aprinseseră, deoarece porţiunea exterioară a coşului era acoperită cu singurele ţigle din ţinut.

Mama avea mare grijă ca în sufragerie să fie mereu ordine şi curăţenie. Podeaua era din bucăţi de cărămidă, rocă şi piatră artificială, toate îmbinate cu măiestrie. Mobila era alcătuită din câteva fotolii si în principal din mese şi scaune albe de atâta frecat. De pereţii văruiţi în alb atârnau tigăi lustruite, mult prea mari ca să poată încăpea în dulăpioare. Ca obiecte decorative aveam câteva plăcuţe din lemn, cu precepte gravate artistic, majoritatea din *Pocăinţe*. Pe cea din stânga şemineului scria: *Omul*

este unica imagine a lui Dumnezeu. Pe cea din dreapta: *Nu îngădui să fie pângărită turma Domnului*. Pe zidul opus mai erau două: *Binecuvântaţi sunt cei Normali* şi *Mântuirea constă în Puritate*. Placa de o mai mare importanţă se afla pe zidul din spate şi era atârnată cu faţa spre uşa ce dădea în curte, altfel încât să le reamintească tuturor celor care intrau: *Fereşte-te de mutanţi!*

Referirile frecvente la aceste texte mă ajutasem să le cunosc cu mult înainte să învăţ să citesc; nu pot spune cu certitudine, dar este posibil ca ele să-mi fi fost primele lecţii de citire. Le cunoşteam pe de rost, la fel de bine cum le ştiam şi pe celelalte răspândite prin casă şi care spuneau: *Făpturile normale reprezintă voinţa lui Dumnezeu*, sau *Împerecherea este unica înfăptuire sfântă*, ori *Diavolul este părintele anomaliei*, precum şi altele despre Ofense şi Blasfemii.

Multe dintre ele îmi erau neclare, iar despre altele învăţasem câte ceva. De pildă, despre Ofense. Asta pentru că apariţia unei Ofense reprezenta uneori un eveniment impresionant. De obicei primul indiciu ni-l oferea tata, când intra foarte supărat în casă şi apoi, seara, ne aduna pe toţi laolaltă, inclusiv pe cei care lucraseră la fermă. Stăteam cu toţii în genunchi, iar el declama în numele nostru rugăciuni de pocăinţă şi smerenie. A doua zi ne trezeam înainte de răsărit şi ne adunam în curte. Odată cu ivirea zorilor, în timp ce psalmodiam un imn, tatăl meu începea ritualul solemn de măcelărire a viţelului cu două capete, a găinii cu patru picioare sau oricare ar fi fost Ofensa cu pricina. Însă, câteodată, era mult mai bizar decât atât…

Ofensele, evident, nu apăreau doar în rândul animalelor, ci uneori şi în cazul porumbului sau altor cereale şi legume, pe care tatăl meu le smulgea din rădăcini şi le arunca înfuriat şi dezgustat pe masa din bucătărie. Când era vorba doar de câteva straturi de leguminoase, nu erau greu de distrus. Dar dacă o cultură întreagă o lua anapoda, trebuia să aşteptăm vremea însorită ca să-i putem da foc, pârjol pe parcursul căruia

cântam imnuri şi priveam cum se transforma în cenuşă. Pentru mine era o privelişte foarte atrăgătoare.

Tatăl meu era un om foarte pios, grijuliu şi mereu atent la Ofense. Datorită acestui fapt, familia noastră se mândrea în district cu cele mai multe incendieri şi sacrificii. Sugestiile prin care i se arăta că noi, spre deosebire de ceilalţi, eram cei mai afectaţi de Ofense, nu făceau decât să-l jignească şi să-l înfurie şi mai mult. După cum ne explica deseori, nici lui nu-i convenea să arunce cu banii pe fereastră, însă nu avea nici cea mai mică îndoială că şi în cazul vecinilor noştri, dacă ar fi fost la fel de conştiincioşi ca noi, lichidările şi pârjolurile le-ar fi întrecut cu mult pe ale noastre; din nefericire, după părerea lui, existau şi persoane cu principii mai îngăduitoare.

Aşadar, am învăţat încă de mic ce erau Ofensele, respectiv plantele care nu arătau *corect* – altfel spus, care nu semănau cu sursa ce le dădea viaţă. De obicei, ele nu prezentau decât mici Infirmităţi, dar, indiferent cât erau de nesemnificative sau de importante, intrau în categoria Ofenselor. Iar dacă se întâmpla ca deficienţa să apară la un om, atunci aveam de-a face cu o Blasfemie – acesta este termenul tehnic, pentru că ambele făceau parte din ceea ce numeau cu toţii Anomalii.

Cu toate acestea, problema Ofenselor nu era atât de uşoară cum s-ar putea crede, iar de fiecare dată când apăreau divergenţe în acest sens, inspectorul districtului era chemat imediat în ajutor. Tatăl meu a apelat foarte rar la inspector, întrucât prefera să fie precaut şi să lichideze tot ce-i trezea suspiciuni. Existau însă persoane care îi dezaprobau meticulozitatea, susţinând că numărul Anomaliilor, diminuate considerabil şi ajunse la jumătate din câte erau pe timpul bunicului meu, ar fi putut scădea şi mai mult, chiar dacă n-ar fi fost acţiunile radicale ale tatălui meu. În orice caz, districtul Waknuk îşi căpătase şi renumele de Ţinut al Purităţii.

Teritoriul nostru nu mai era de mult unul de frontieră. Munca susţinută şi devotamentul conduseseră la echilibrarea şeptelului şi recoltelor, realizare care putea

stârni invidie chiar şi în sânul comunităţilor din răsărit. De la noi şi până în Ţinutul Sălbăticiei erau mai bine de patruzeci de kilometri spre sud şi sud-vest – altfel spus, spre zonele unde şansele de reproducere autentică erau mai mici de cincizeci la sută. În acele regiuni, totul creştea şi se dezvolta la întâmplare, pe o centură a cărei lăţime varia între cincisprezece şi treizeci de kilometri pe anumite porţiuni, iar dincolo de acestea se întindeau misterioasele Liziere, unde nu aveai nici o siguranţă şi unde, după spusele tatălui meu, „Diavolul se plimbă nestingherit şi legile Domnului sunt luate în derâdere". Despre regiunea Lizierelor se spunea că varia şi ea ca suprafaţă, iar dincolo de aceasta se întindea Pustietatea, despre care nimeni nu ştia nimic. Majoritatea celor care s-au aventurat pe acele meleaguri au murit acolo, iar puţinii care au reuşit să ajungă acasă nu au supravieţuit multă vreme.

Problemele pe care le aveam din când în când nu apăreau din Pustietate, ci din Liziere. Oamenii din Liziere… Într-adevăr, pot fi numiţi aşa, fiindcă, deşi erau consideraţi Anomalii, când nu suferiseră mutaţii prea grave, nu se deosebeau cu nimic de noi. Aşadar, locuitorii de acolo se bucurau de foarte puţine lucruri în interiorul graniţelor în care trăiau, motiv pentru care năvăleau în teritoriile civilizate şi luau grâne, vite, haine, ustensile şi chiar arme, dacă aveau ocazia; iar câteodată răpeau şi copii.

Ocazional, de două-trei ori pe an, aveau loc mici raiduri cărora nimeni nu le dădea prea mare importanţă – cu excepţia celor jefuiţi, desigur. De obicei, aceştia aveau timp să fugă şi îşi pierdeau astfel doar proviziile. Însă după ce se mai linişteau apele, fiecare familie contribuia cu puţin şi îi ajuta să se repună pe picioare. Odată cu trecerea timpului, graniţele teritoriului au fost împinse mai departe, iar locuitorii din Liziere s-au văzut nevoiţi să trăiască într-un spaţiu din ce în ce mai mic. Câţiva ani au răbdat serios de foame şi, după o vreme, nu s-au mai mulţumit cu raiduri în grupuri de zece-douăsprezece persoane, ci au început să

atace cu cete organizate, provocând pagube serioase.

În copilăria tatălui meu, părinţii obişnuiau să-i liniştească şi să-i sperie pe copiii neastâmpăraţi cu ameninţări de genul: „Dacă nu stai cuminte, o chem pe Baba Maggie din Lizieră. Cotoroanţa are patru ochi şi vede tot ce faci; are patru urechi şi aude tot ce spui; şi mai are patru braţe, ca să te înhaţe pe loc. Aşa că fii cuminte şi ascultător.” Sau, la nevoie, putea fi invocată o altă creatură înspăimântătoare: „Jack Părosul, care îi duce pe copii în grota lui din Liziere, unde trăieşte cu întreaga familie. Cu toţii au cozi lungi şi sunt plini de păr, din cap şi până în picioare; mănâncă în fiecare dimineaţă câte un băieţel, iar seara câte o fetiţă.” Totuşi, în acele zile nu doar copiii erau înspăimântaţi de vecinii din Liziere. Existenţa lor devenise o pacoste, iar jafurile pricinuite de aceştia au stat la baza multor petiţii trimise guvernului din Rigo.

Solicitările respective ar fi putut foarte bine să nici nu fie trimise, pentru că oricum n-au produs efectul scontat. Însă era de aşteptat, fiindcă hotarul se întindea pe o distanţă între opt sute şi aproape o mie de kilometri, ceea ce însemna că nimeni nu putea bănui din ce parte ar putea veni următorul atac, situaţie în care era dificil de estimat ce ajutor practic ni s-ar fi putut acorda. Totuşi, instalaţi comod în sediul lor, situat foarte departe în răsărit, guvernanţii şi-au exprimat simpatia prin fraze încurajatoare şi ne-au sugerat formarea unor miliţii locale: propunere privită ca o desconsiderare arătată acestei comunităţi, întrucât toţi bărbaţii în putere erau membri ai poterelor neoficiale, încă din perioada lărgirii frontierelor.

În ceea ce priveşte districtul Waknuk, locuitorii din Liziere nu provocaseră daune semnificative, ci doar mici neplăceri. Incursiunea cea mai adâncă nu se apropiase la mai mult de cincisprezece kilometri, dar au existat şi excepţii, din ce în ce mai dese, an de an, situaţii de urgenţă care impuneau adunarea tuturor bărbaţilor şi întreruperea muncii la fermă. Aceste opriri temporare erau foarte costisitoare şi istovitoare; şi, mai mult decât atât, provocau multă nelinişte în inimile oamenilor, mai ales

atunci când incidentele aveau loc în apropierea sectorului nostru – situaţie în care nimeni nu putea fi sigur că data viitoare jefuitorii nu vor pătrunde şi mai adânc…

Cu toate acestea, duceam o viaţă liniştită, în general, confortabilă şi activă – întrucât gospodăria noastră era foarte întinsă. Familia era compusă din părinţii mei, cele două surori, eu şi unchiul Axel, dar mai erau şi fetele de la bucătărie şi lăptăresele, unele dintre ele măritate cu muncitorii de la fermă, copiii acestora şi, bineînţeles, restul bărbaţilor – aşa încât, la sfârşitul lucrului, când ne strângeam cu toţii la masă număram peste douăzeci de suflete; iar când ne adunam pentru rugăciuni eram şi mai mulţi, întrucât ni se alăturau şi familiile din căsuţele învecinate.

Unchiul Axel era de fapt rudă prin alianţă, deoarece se căsătorise cu una din surorile mamei mele, Elizabeth. Pe când era marinar, Elizabeth se mutase cu el în răsărit, unde a şi murit, în Rigo, în timpul călătoriei care îi lăsase bărbatul infirm. Chiar dacă se mişca destul de lent, din cauza piciorului schilodit, era un bărbat priceput la toate, drept pentru care tatăl meu i-a permis să locuiască împreună cu noi; el mi-a fost şi cel mai bun prieten.

Mama provenea dintr-o familie care număra cinci fete şi doi băieţi. Patru dintre ele îi erau surori bune, sora cea mai mică şi cei doi băieţi nefiind rude de sânge cu ei. Pe Hannah, cea mai mare din ele, a izgonit-o bărbatul ei, iar din acea zi nimeni nu a mai ştiut nimic de ea. Acesteia îi urma ca vârstă mama mea, Emily, iar după ea venea Harriet, măritată cu un bărbat care avea o fermă în Kentak, la aproximativ douăzeci şi cinci de kilometri de noi. Apoi urma Elizabeth, căsătorită cu unchiul Axel. Despre mătuşa Lilian şi unchiul Thomas nu ştiam nimic. Celălalt unchi, Angus Morton, avea o fermă alături de noi, teren care se învecina cu pământul nostru pe o distanţă de mai bine de doi kilometri, ceea ce-l înfuria foarte mult pe tatăl meu, fiindcă nu se putea înţelege cu niciun chip cu unchiul Angus, a cărui fiică, Rosalind, era verişoara mea.

Deşi ferma noastră rămăsese cea mai mare din district,

cele mai multe dintre celelalte ferme erau structurate pe aceleaşi criterii şi se aflau în plină dezvoltare, deoarece îmbunătăţirea factorului de stabilitate atrăgea după sine nevoia de extindere teritorială. Astfel, an de an se tăiau copaci şi se desţeleneau terenuri, pentru a fi transformate în câmpuri arabile. Pădurile şi tufişurile erau distruse de la rădăcină, astfel încât întreaga provincie începuse să semene cu bătrânul şi îndelung cultivatul ogor din răsărit.

În acele zile se spunea că până şi locuitorii din Rigo ştiau unde se află Waknuk – şi asta fără să se ajute de hartă.

Adevărul era că locuiam la cea mai prosperă fermă dintr-un district înfloritor. Dar, în orice caz, la vârsta de zece ani nu ştiam să apreciez acest lucru. Impresia mea era aceea a unui loc neplăcut, în care se muncea asiduu şi unde, dacă nu erai suficient de prevăzător, ţi se putea da oricând ceva de făcut.

În seara aceea am avut grijă să stau ascuns până când agitaţia obişnuită a muncitorilor îmi dăduse de înţeles că se apropia ora cinei. În vânzoleala generală, m-am plimbat şi eu de colo până colo, privindu-i pe lucrători cum deshămau caii şi îi lăsau liberi. La un moment dat, clopotul de la capătul pontonului răsună de două ori. Porţile se deschiseră şi oamenii intrară în curte, îndreptându-se agale spre bucătărie. M-am alăturat lor. Preceptul *Fereşte-te de mutanţi!* mă întâmpină încă din prag, dar îmi era mult prea familiar ca să-mi mai trezească vreo emoţie. Singurul lucru care mă preocupa în acel moment era mirosul îmbietor al mâncării.

3

Din acea zi am început să mă văd cu Sofia o dată sau de două ori pe săptămână. Orele de şcoală aveau loc de obicei dimineaţa – lecţii la care participau doar şase elevi, ucenici pe care una din cele câteva bătrâne din comunitate îi învăţau să scrie, să citească şi să facă adunări. Apoi, după masa de prânz nu-mi era deloc greu să mă ridic printre primii şi să mă fac nevăzut, aşteptând până când toţi credeau că primisem deja o sarcină de dus la îndeplinire.

După ce glezna i se refăcuse complet, Sofia mi-a arătat locurile ei preferate din ţinut.

Într-una din zile ne-am dus în partea dinspre noi a digului şi i-am arătat motorul cu aburi. Eram cu toţii foarte mândri de el, pentru că nu mai exista altul pe o distanţă de mai bine de o sută cincizeci de kilometri. Corky, bărbatul responsabil cu întreţinerea maşinăriei, nu era la lucru, dar porţile atelierului erau deschise, şi am putut auzi clar huruitul ritmic, scârţâiturile şi pufăitul motorului. Oprindu-ne în prag, am privit în bezna din interior: era fascinantă imaginea buştenilor ce hârâiau şi se mişcau în sus şi-n jos, în timp ce în obscuritatea dinăuntru o traversă uriaşă se legăna încet înainte şi înapoi, făcând o pauză după fiecare tur, ca şi cum ar fi încercat să-şi adune forţele pentru o nouă mişcare. Într-adevăr, captivant – dar, după o vreme, plictisitor.

Zece minute ne-au fost suficiente, după care ne-am retras pe vârful unei stive de lemne din apropierea atelierului. Am stat amândoi acolo, pe grămada de lemne ce vibra sub noi, ascultând motorul cum duduia şi pufnea din greu.

— Unchiul Axel zice că Străbunii au avut maşinării şi mai bune ca asta, i-am spus Sofiei.

— Tata mi-a zis că dacă ar fi adevărate măcar pe sfert lucrurile care se spun despre Străbuni, ei trebuie să fi fost magicieni, nu oameni, ca şi noi, mă contrazise Sofia.

— Dar sunt sigur că *au fost* extraordinari, am insistat

eu.

— Prea frumos ca să fie adevărat. Mie aşa mi-a zis tata.

— Toţi spun că erau capabili să zboare. El nu crede asta? întrebasem mirat.

— Nu. E o copilărie. Dacă ar fi putut să zboare, înseamnă că am fi fost şi noi capabili să plutim prin aer.

— Ştiau să facă o mulţime de lucruri, pe care noi de-abia le învăţăm, am obiectat.

— Dar nu să zboare, negă ea dând din cap. Sunt fiinţe care pot să zboare şi altele care nu sunt în stare, iar noi nu o putem face.

Îmi trecuse prin minte să-i povestesc despre oraşul din vis şi despre obiectele care pluteau în văzduh, dar, în definitiv, un vis nu era un argument valid, aşa că am renunţat la idee. Am coborât amândoi, lăsând maşinăria să scârţâie şi să pufăie liniştită şi ne-am îndreptat spre casa fetei.

John Wender, tatăl Sofiei, tocmai revenise dintr-una din călătoriile sale. Din şopronul unde obişnuia să întindă pieile pe cadre se răspândea duhoarea şi răzbătea un ciocănit care îi trăda activitatea. Indiciile au fost suficiente ca Sofia s-o zbughească spre el şi să-i sară de gât. Ţinând-o cu un singur braţ, tatăl îşi îndreptă spatele.

— Bună, puişorul meu, îi spuse el.

Însă pe mine mă întâmpinase cu mai multă seriozitate. Exista între noi o înţelegere tacită, în baza căreia trebuia să ne comportăm ca doi bărbaţi. Şi aşa au stat lucrurile chiar de la început. La prima noastră întâlnire, privirea sa mă intimidase atât de mult încât n-am mai putut scoate nici o vorbă. Însă, cu timpul, situaţia s-a schimbat şi am devenit chiar prieteni. Mi-a arătat şi mi-a povestit o mulţime de lucruri interesante – dar cu toate acestea, îl surprindeam uneori cum mă scrutează îngrijorat.

Şi nici nu era de mirare, pentru că abia după câţiva ani am putut recunoaşte şi înţelege cât a fost de neliniştit în acea zi, când, sosind acasă, află că Sofia îşi scrântise glezna şi că dintre toţi oamenii din lume, tocmai David Strorm, fiul lui Joseph Strorm, fusese cel care îi văzuse

fetei piciorul. Presupun că în acea zi a fost foarte tentat să dea curs gândului că un băieţel mort nu putea în niciun caz să-şi încalce promisiunea… Foarte posibil ca doamna Wender să fi fost cea care m-a salvat…

Dar sunt convins că ar fi fost mult mai liniştit dacă i-aş fi adus la cunoştinţă incidentul care a avut loc în casa mea, la o distanţă de aproximativ o lună după ce o cunoscusem pe Sofia.

În timp ce mă jucam, mi-a intrat în palmă o aşchie. După ce-am scos-o, mâna a început să-mi sângereze puternic. M-am dus numaidecât în bucătărie, dar acolo erau cu toţii mult prea ocupaţi cu masa de seară ca să-mi mai acorde vreo atenţie, aşa că am scotocit prin sertare şi am găsit o cârpă murdară cu care mi-am înfăşurat mâna. Am încercat timp de un minut sau două să o leg, dar fără rezultat. Atunci m-a văzut mama. Manifestându-şi făţiş dezaprobarea printr-un categoric ţţ-ţţ-ţţ, insistă să-mi spăl palma, după care mă bandajă cu o faşă curată, bombănind nemulţumită că a trebuit să-i dau de lucru tocmai în momentele în care era atât de ocupată. I-am cerut iertare, adăugând imediat:

— Aş fi putut foarte bine să mă leg şi singur, dacă aş fi avut încă o mână.

Presupun că tonalitatea vocii a fost foarte pregnantă, fiindcă în cameră se făcu dintr-odată linişte.

Mama încremenise. Am privit scena din jurul meu: Mary se holba la mine, ţinând în mâini o tavă cu plăcintă, doi fermieri îşi aşteptau înmărmuriţi una, tatăl meu tocmai dădea să se aşeze în capul mesei – şi toţi ceilalţi mă priveau fix. I-am surprins expresia, în timp ce mina îi trecea subit de la amuzament la furie. Speriat, dar totodată incapabil să înţeleg, am continuat să-l privesc cum îşi încleşta fălcile, mandibula îi aluneca în faţă, iar sprâncenele i se încruntau şi aproape că-i acoperiseră ochii imobili şi bănuitori.

— Băiete, ia repetă ce-ai zis, îmi ceru autoritar. Cunoşteam bine acel ton, aşa că am încercat să-mi dau rapid seama cu ce greşisem. M-am bâlbâit, îngăimând:

— Ăă… am… ăă, am zis că nu puteam să mă leg singur.

Neîncrederea din ochii părintelui lăsă loc oprobriului:

— Şi ţi-ai dorit să ai trei mâini!

— Nu, tată. Am spus: *dacă* aş fi avut încă o mână…

— … ai fi putut să te bandajezi. Iar dacă asta n-a fost o dorinţă, poţi să-mi spui ce-a fost?

— Dar am întărit prin *dacă*, am obiectat. Eram însă speriat şi mult prea intimidat ca să mai pot justifica o formulare prin care încercasem să-mi exprim dificultatea în care mă aflam şi pe care aş fi putut s-o expun în diverse moduri. Ştiam că toţi mă privesc contrariaţi, iar în acele clipe se uitau neliniştiţi spre tatăl meu, în a cărui privire se instalase cruzimea.

— Singurul meu băiat se roagă diavolului să-i dea încă o mână! îmi spuse pe un ton acuzator.

— Nu, eu doar…

— Băiete, taci din gură! Te-am auzit cu toţii şi ai face bine să nu minţi.

— Dar…

— Recunoşti sau nu faptul că ţi-ai exprimat nemulţumirea faţă de trupul pe care ţi l-a dăruit Dumnezeu – formă pe care a creat-o după chipul şi asemănarea Sa?

— Am spus *dacă* aş…

— Băiete, ai hulit şi ai găsit cusur Preceptului. Te-au auzit toţi cei de faţă. Ce ai de spus în acest sens? Ştii într-adevăr ce este Preceptul?

Am renunţat să mai protestez, fiindcă ştiam bine că tatăl meu, în situaţia dată, nici măcar n-ar fi încercat să înţeleagă. Aşa că am bombănit, ca un papagal:

— *Preceptul este imaginea Domnului*.

— Care va să zică, *ştii* foarte bine – dar, cu toate acestea, ţi-ai dorit în mod intenţionat să fii un mutant. Este strigător la cer. Băiete, ai comis o blasfemie chiar în faţa părinţilor tăi! Ia zi, adăugă pe tonul său aspru de predicator, ce este un mutant?

— *Un lucru urât sub privirea Domnului şi a omului*, am mormăit eu.

— Şi exact asta ai dorit tu să fii! Ce-ai de spus în

continuare?

O certitudine chinuitoare îmi spunea că este inutil să răspund, aşa că am păstrat tăcerea şi mi-am coborât ochii în pământ.

— În genunchi! porunci el. Îngenuncheaţi şi rugaţi-vă!

S-au conformat cu toţii, iar tata îşi ridică vocea:

— Doamne, am căzut în păcat. Iartă-ne că n-am fost capabili să-l instruim mai bine pe acest copil întru legile Tale…

Rugăciunea continuă răsunător pentru mult timp. După „Amin” urmă o pauză, la finalul căreia tata mi se adresă din nou:

— Mergi imediat în camera ta şi roagă-te. Roagă-te, nefericitule, pentru o iertare de care nu eşti vrednic, dar pe care Dumnezeu, în milostenia Sa neţărmurită, ar putea să ţi-o acorde. Iar noi doi o să vorbim puţin mai târziu.

*

Noaptea, după ce durerea pricinuită de vizita tatălui meu a mai scăzut în intensitate, stăteam întins pe pat, nedumerit. Nici măcar nu-mi trecuse prin minte dorinţa de a avea o a treia mână, dar chiar dacă aş fi dorit…? Dacă era un lucru atât de groaznic să te *gândeşti* că ai trei mâini, atunci ce s-ar fi întâmplat cu cineva care ar fi avut trei braţe – sau orice alt mic lucru în neregulă, cum ar fi, de pildă, un deget în plus?

Într-un final, după ce-am adormit, am avut un vis:

Ne adunaserăm cu toţii în curte, aşa cum o făcuserăm la ultima Purificare, când în faţa noastră aştepta un viţeluş fără păr, care privea inocent cuţitul pe care tata îl ţinea în mână. De această dată, în timp ce noi priveam şi aşteptam tăcuţi, vinovata era o fetiţă, Sofia, care stătea desculţă şi încerca zadarnic să-şi ascundă mulţimea de degete de la fiecare picior. La un moment dat, fata începu să fugă de la un om la altul, implorând să fie ajutată, însă nimeni nu schiţa niciun gest. Tata porni încet spre ea, cu lama cuţitului strălucindu-i în mână. Sofia, din ce în ce mai speriată, plângea în hohote şi continua să alerge, parcă pe dinaintea unor stane de piatră. Tata, impasibil şi

neîndurător, se apropie şi nimeni nu se arătă dispus s-o ajute. La câţiva paşi de ea, o încolţi şi întinse braţele, aşa încât să nu-i permită să fugă pe lângă el.

În clipa următoare începu s-o târască spre mijlocul curţii. O bucăţică din mingea de foc a soarelui tocmai se ridica deasupra orizontului, iar noi am început cu toţii să cântăm. Ţinând-o cu un braţ, la fel ca pe viţeluşul ce se zbătea neputincios, îşi înălţă cealaltă mână şi lovi fulgerător cu lama ce scânteiase în lumina răsăritului aşa cum sclipise şi în dimineaţa când îi tăiase gâtul viţeluşului…

*

Sunt sigur că John şi Mary Wender ar fi mult mai liniştiţi în privinţa mea dacă s-ar fi aflat lângă mine când m-am trezit plângând, zvârcolindu-mă speriat şi încercând să mă liniştesc singur în întunericul din cameră, repetându-mi necontenit că acea scenă groaznică a fost un simplu vis; da, sunt sigur că ar fi fost mult mai liniştiţi în privinţa mea.

4

A urmat apoi o perioadă de tranziţie, când am trecut de la o stare de acalmie la una plină de evenimente. A fost un concurs de împrejurări care n-au avut o justificare logică; altfel spus, puţine din acele întâmplări aveau legătură unele cu altele; era mai degrabă punerea în mişcare a unui ciclu, asemănător celui din natură, când un anotimp îi urmează altuia.

Întâlnirea cu Sofia a fost primul incident; următorul s-a produs atunci când unchiul Axel a aflat despre legătura înfiripată între mine şi Rosalind Morton, verişoara mea vitregă. Întâmplarea a făcut ca tocmai el şi nu altcineva să treacă în acea zi prin preajmă, exact când vorbeam cu ea.

E foarte posibil ca instinctul de conservare să ne fi îndemnat să păstrăm secretul, fiindcă pe atunci nu-mi dădeam seama de existenţa reală a pericolelor – de aceea, când unchiul Axel m-a găsit în spatele unei căpiţe, vorbind aparent cu mine însumi, n-am schiţat niciun gest să mă ascund. Cred că stătuse acolo mai bine de un minut, până când l-am văzut cu coada ochiului şi m-am întors să văd cine e.

Unchiul Axel era un bărbat înalt, nici gras şi nici slab, dar robust şi călit de viaţă. De fiecare dată când îl priveam muncind şi-i vedeam palmele şi antebraţele vânjoase, mi se părea că semănau puţin cu cozile lustruite din lemn ale instrumentelor pe care le mânuia. Însă atunci stătea aşa cum o făcea de-obicei, sprijinindu-şi mare parte din greutatea corpului pe bastonul gros care-l ajuta să compenseze deficienţa piciorului pe care şi-l schilodise în voiajul pe mare. Sprâncenele stufoase, puţin cărunte, îi erau pe jumătate încruntate, dar ridurile îi zugrăveau un zâmbet vag pe chipul bronzat şi aspru.

— Davie, băiatule, mă întrebă el, cu cine vorbeşti atât de înflăcărat? Cu zânele, cu spiriduşii sau cu iepuraşii?

Am negat, scuturând din cap. S-a apropiat şchiopătând şi s-a aşezat alături, molfăind între dinţi un pai din căpiţă.

— Te simţi singur? continuă el.

— Nu, deloc, i-am răspuns.

Din nou, se încruntă puţin:

— N-ar fi mai plăcut să discuţi cu copiii de vârsta ta? îmi sugeră el. Nu crezi că ar fi mai interesant, decât să stai aici şi să vorbeşti de unul singur?

Am şovăit, dar pentru că era unchiul Axel, cel mai bun prieten pe care îl aveam printre adulţi, i-am răspuns:

— Dar nu vorbeam singur.

— Cum aşa? întrebă nedumerit.

— Discutam cu un copil de-o seamă cu mine.

Încruntându-se încă o dată, mă privi uimit:

— Cu cine?

— Cu Rosalind, i-am răspuns.

Se opri pentru o clipă, uitându-se dojenitor la mine.

— Hm – n-am văzut-o prin preajmă, remarcă el.

— Ah, păi, nu-i aici, i-am explicat. Este acasă la ea – mai bine spus în apropierea acesteia, într-o căsuţă secretă pe care i-au ridicat-o fraţii ei în dumbravă. Acela este locul ei preferat.

Iniţial n-a înţeles ce-i spuneam şi a continuat să creadă că e vorba de-o fantezie, dar imediat ce am început să-i explic mai clar, în timp ce mă asculta cu atenţie, chipul îi deveni foarte serios. Când am încheiat, timp de un minut sau două păstră tăcerea şi, apoi, mă întrebă, privindu-mă fără să clipească:

— Davie, băiatule, tu nu glumeşti deloc – chiar spui adevărul, nu?

— Da, unchiule Axel, l-am asigurat.

— N-ai mai spus nimănui asta, nu-i aşa?

— Bineînţeles. Este un secret, am confirmat, iar el se arătă mai liniştit.

Aruncând resturile paiului, trase altul din căpiţă, îl ronţăi gânditor şi scuipă câteva bucăţele, apoi se uită din nou spre mine.

— Davie, îmi promiţi ceva?

— Da, unchiule Axel.

— Uite despre ce e vorba, continuă el foarte serios.

Vreau să păstrezi acest secret şi să-mi făgăduieşti că nu vei spune niciodată, nimănui, ceea ce mi-ai zis mai devreme – *niciodată*. Este foarte important; mai târziu vei înţelege însemnătatea acestui lucru. Însă, până atunci, nu trebuie să faci nimic prin care să-i dai cuiva de bănuit. Îmi promiţi?

Gravitatea lui mă impresiona profund. Nu-l mai văzusem niciodată vorbind cu atâta seriozitate. În momentul în care mi-am dat cuvântul, mi-am dat seama că făgăduisem un lucru de-o importanţă prea mare pentru capacitatea mea de înţelegere. Pe parcursul promisiunii nu mă slăbi din ochi o clipă, iar după aceea dădu din cap, mulţumit că am vorbit serios. Ne-am strâns mâinile în semn de înţelegere şi îmi zise:

— Cred că cel mai bine ar fi să uiţi complet de acest lucru.

Reflectând puţin la vorbele sale, am clătinat dezaprobator din cap.

— Unchiule Axel, nu cred că pot face asta. Nu stă în puterile mele, fiindcă totul se petrece de la sine. Mi-ar plăcea să uit de el, dar…

Mă oprisem, incapabil să exprim ceea ce voiam.

— Este ca şi cum ai încerca să uiţi să mergi, ori să auzi, nu-i aşa? întrebă el.

— Ceva asemănător – şi totuşi diferit, am recunoscut.

Dădu aprobator din cap, reflectă câteva clipe şi mă întrebă:

— Auzi cuvintele în minte?

— Nu pot spune că le „aud” şi nici că „văd” ceva. Cum să zic – sunt un fel de forme care devin mai clare şi mai uşor de înţeles dacă mă folosesc de ajutorul cuvintelor.

— Dar trebuie neapărat să te foloseşti de cuvinte, adică să le rosteşti cu voce tare, aşa cum făceai mai devreme?

— Ah, nu – doar că, uneori, cuvintele limpezesc procesul.

— Şi tot ele pot înrăutăţi foarte mult lucrurile, pentru amândoi. Aşa că vreau să-mi mai promiţi ceva, şi anume că nu le vei mai rosti cu voce tare.

— Bine, unchiule Axel, aşa am să fac.

— Când vei fi mai mare, o să înţelegi cât este de important, îmi spuse el, după care insistă să-i cer lui Rosalind să depună aceleaşi jurăminte.

Nu i-am mai amintit şi de ceilalţi, pentru că era deja foarte îngrijorat, însă am hotărât în sinea mea să-i rog şi pe ei să făgăduiască. La sfârşit mi-a strâns încă o dată mâna, iar eu am jurat cu solemnitate să păstrez secretul.

*

În aceeaşi seară i-am spus despre problema noastră lui Rosalind şi celorlalţi, ceea ce a dus la definirea unui sentiment pe care-l încercam cu toţii. Nu cred să fi existat printre noi măcar unul care, la un moment dat, să nu se fi dat de gol şi să nu fi atras asupra sa măcar o privire bănuitoare. Câteva din acele priviri acţionaseră ca adevărate semnale de alarmă şi, chiar dacă nu le înţelegeam, fiindcă erau exprimate la limita suspiciunii de dincolo de orice îndoială, ne-au arătat că este mai bine să ne ferim de necazuri. Nu păstraserăm secretul ca urmare a vreunei înţelegeri, a unui pact acceptat de comun acord, ci fiecare era precaut din instinct. Dar de această dată, datorită îngrijorării şi insistenţei cu care unchiul Axel îmi ceruse să promit, sentimentul de primejdie se accentuase. Pentru noi era destul de vag, însă căpătase totuşi mai multă substanţă. În plus, atunci când am încercat să le transmit seriozitatea manifestată de unchiul Axel, am stârnit neliniştea care mocnea în minţile lor, fiindcă niciunul nu se împotrivi propunerii mele. Au promis cu toţii fără nici cea mai mică ezitare; de fapt, au fost chiar entuziasmaţi, de parcă ar fi scăpat de-o povară care-i apăsa de multă vreme. Aceasta a fost prima noastră acţiune ca grup unitar; iar recunoaşterea şi acceptarea responsabilităţilor pe care le aveam unii faţă de alţii ne-au transformat într-o echipă. Vieţile ni s-au schimbat imediat ce-am făcut acest pas şi am hotărât să apărăm integritatea micului nostru colectiv, chiar dacă pe atunci nu înţelegeam semnificaţia acestui lucru. Ceea ce avea cu adevărat importanţă, pentru noi, era sentimentul de împărtăşire…

Apoi, aproape simultan cu desfăşurarea acestei întâmplări personale, s-a produs un eveniment de interes general: o invazie în forţă din Liziere.

Aşa cum se întâmpla de-obicei, nu exista un plan de acţiune bine pus la punct. Toţi cei sosiţi în ajutor erau trimişi de comandamentele din diverse sectoare din regiune. Când se dădea alarma, bărbaţii din districte aveau obligaţia să se prezinte la centrele locale de recrutare, unde se hotăra ce măsuri trebuiau luate, în funcţie de zonă şi de proporţia atacului. Metoda era eficientă numai în cazul raidurilor mici, fiindcă pentru acestea şi fusese concepută. Prin urmare, când în rândurile locuitorilor din Liziere au apărut lideri capabili să iniţieze invazii organizate, noi nu aveam un sistem de apărare care să le poată bloca înaintarea sau măcar să o întârzie. Astfel, vandalii pătrundeau nestingheriţi pe un front larg, exterminând sau punând pe fugă micile noastre grupuri de ostaşi răsfiraţi pe ici, pe colo, după care jefuiau în voie pe o distanţă de patruzeci de kilometri, sau chiar mai mult.

Dar forţele noastre erau organizate mai bine, întrucât ne aliasem cu districtele vecine pentru a preîntâmpina extinderea frontului şi pentru a ne apăra flancurile. De asemenea, oamenii noştri erau înarmaţi cu arme de foc, în timp ce invadatorii, chiar dacă aveau câteva pistoale furate, se bazau în cea mai mare parte pe arcuri, cuţite şi suliţe. Cu toate acestea, pentru că avansau pe spaţii largi, confruntările cu ei nu erau deloc uşoare. Spre deosebire de fiinţele umane obişnuite, erau mai îndemânatici şi mai pricepuţi în arta camuflării, aşa încât reuşeau deseori să avanseze cel puţin douăzeci de kilometri până când să poată fi opriţi şi obligaţi să lupte.

Pentru mine a fost deosebit de interesant. Când locuitorii din Liziere ajunseseră la mai puţin de doisprezece kilometri, curtea noastră din Waknuk deveni una din taberele militare din regiune. Tata, al cărui braţ fusese străpuns de o săgeată într-una din campaniile recente, ajuta la alcătuirea plutoanelor de voluntari. Timp

de câteva zile a fost mare agitaţie: recruţii erau selecţionaţi şi repartizaţi, apoi plecau mândri la luptă, în vreme ce femeile din gospodărie îşi luau rămas-bun, fluturându-şi batistele în urma lor.

După ce-au plecat toţi, inclusiv muncitorii noştri, preţ de o zi la fermă a domnit o linişte mormântală. După-amiaza, în curte a dat năvală un singur călăreţ. După câteva minute în care şi-a tras suflarea, ne-a informat că avusese loc o bătălie încrâncenată cu oamenii Lizierelor şi că unii din liderii lor fuseseră capturaţi, iar ceilalţi fugiseră mâncând pământul. După această informaţie a plecat în galop, să ducă şi altora veştile bune.

La scurt timp, un mic detaşament de călăreţi intrară în curte, escortând doi lideri din Liziere.

Am renunţat numaidecât la treabă şi am alergat în bătătură. La prima vedere am fost foarte dezamăgit. Poveştile despre Liziere îmi lăsaseră impresia că acolo trăiau oameni cu două capete, ori acoperiţi de păr din cap şi până în picioare, cu câte şase braţe şi şase picioare. În schimb, în curte stăteau doi bărbaţi obişnuiţi, cu bărbi neîngrijite, foarte murdari şi cu haine deosebit de zdrenţuite. Unul din ei era scund şi avea părul blond, în smocuri tăiate cu cuţitul. Însă am avut un şoc în momentul în care l-am văzut pe celălalt. Am fost atât de surprins, încât am continuat să mă holbez înmărmurit: dacă prizonierul ar fi fost îmbrăcat în haine decente şi i s-ar fi tuns barba, ar fi arătat exact ca tatăl meu…

Scrutând de pe cal împrejurimile, mă observă imediat; iniţial mă trecuse cu vederea, dar reveni brusc şi mă privi intens. În ochi îi apăruse o privire ciudată, pe care nu o înţelegeam…

Deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, exact în clipa în care ieşiră din casă şi alte persoane – printre care şi tatăl meu, cu braţul bandajat prins de gât.

Părintele se opri în prag şi examina ceata de călăreţi, observându-l şi el pe bărbatul din mijlocul acestora. Preţ de o clipă îl privi fix, la fel ca şi mine. Apoi roşeaţa din obraji îi dispăru brusc, iar pe chip îi apărură pete mari,

palide.

Am privit spre prizonier. Stătea absolut nemişcat pe cal, iar expresia chipului parcă îmi străpunse pieptul. Nu mai văzusem niciodată ura întruchipată: ridurile care îi brăzdau faţa, ochii scânteietori, dinţii la fel ca ai unei fiare. Imaginea pur şi simplu m-a izbit; o revelaţie îngrozitoare şi monstruoasă a unui lucru pe care nu-l cunoscusem până atunci şi care mi s-a întipărit în minte pentru totdeauna…

Apoi, tata, privind ca şi cum se trezea după o boală, se sprijini cu braţul sănătos de tocul uşii şi intră înapoi în casă.

Una din escorte tăie funia care lega braţele captivului. Imediat ce prizonierul descălecă, am înţeles şi eu ce era în neregulă cu el. În orice caz, nu faptul că era mai înalt cu aproape jumătate de metru decât toţi ceilalţi. Dacă picioarele i-ar fi fost normale, nu ar fi depăşit înălţimea tatălui meu, respectiv de aproximativ un metru şi optzeci de centimetri. Însă atât picioarele, cât şi braţele foarte lungi şi subţiri, îl făceau să arate ca o făptură pe jumătate om, pe jumătate păianjen…

Paznicul care-l avea în grijă îi dădu ceva de mâncare şi o halbă cu bere. Când captivul se aşeză pe bancă, genunchii îi ajunseseră la nivelul umerilor. În timp ce molfăia din pâine şi brânză, examina încă o dată curtea. În scurta sa inspecţie, ochii îi poposiră din nou asupra mea şi mă salută cu mâna. M-am prefăcut că nu-l văd, dar îmi făcu din nou semn. Ruşinat că mi-era teamă de el, m-am apropiat încet şi precaut – având grijă să rămân în afara razei de acţiune a braţelor ca de păianjen.

— Puştiule, cum te cheamă? mă întrebă.

— David, i-am răspuns. David Strorm.

Încuviinţă din cap, ca şi cum l-ar fi mulţumit răspunsul.

— Bărbatul din pragul uşii, cel cu braţul bandajat, este cumva tatăl tău, Joseph Strorm?

— Da, am confirmat.

Dădu încă o dată din cap, apoi privi casa şi dependinţele.

— Înseamnă că aici suntem în Waknuk, nu?

— Da, i-am răspuns.

Nu ştiu dacă m-ar mai fi întrebat şi alte lucruri, pentru că în acel moment o voce îmi strigă să plec de lângă el. Puţin mai târziu, s-au urcat pe cai şi au plecat mai departe, dar nu înainte ca prizonierului să-i fie din nou legate mâinile. Bucuros să-i văd plecaţi, i-am privit cum se îndreptau spre districtul Kentak. Astfel, prima mea întâlnire cu cineva din Liziere n-a fost deloc una captivantă, ci tulburător de neplăcută.

Ulterior, am aflat că prizonierii din Liziere reuşiseră să scape chiar în acea noapte. Nu-mi mai amintesc cine mi-a spus, dar ştiu bine că n-a fost tatăl meu. Nu l-am auzit nici măcar o singură dată să facă referire la acea zi, dar nici eu n-am avut curajul să-l întreb despre asta…

*

Mai târziu, când încă nu ne reveniserăm bine de pe urma invaziei şi oamenii îşi reluaseră lucrul la fermă, tata s-a văzut implicat într-o nouă ceartă cu unchiul meu vitreg, Angus Morton.

Diferenţele de temperament şi de opinii au menţinut ani de zile acel război latent. Tata îşi exprimase clar părerea, declarând că principiile lui Angus, dacă ar fi avut vreunele, ar fi fost atât de îngăduitoare încât ar fi reprezentat o reală ameninţare pentru corectitudinea şi virtutea comunităţii; Angus nu a întârziat să-i răspundă, afirmând că Joseph Strorm nu-i altceva decât un pedant insensibil şi un bigot exagerat. Aşadar, izbucnirea unui conflict era foarte posibilă, iar ultimul dintre fusese iscat de achiziţionarea de către Angus a doi cai uriaşi.

Umblau zvonuri cum că ar exista în districtul nostru cai uriaşi, deşi nimeni nu văzuse niciunul. Aceste zvonuri îl neliniştiseră deja pe tatăl meu, iar faptul că Angus devenise posesorul câtorva exemplare nu era deloc unul lăudabil; prin urmare este posibil să se fi dus în inspecţie cu aceste prejudecăţi.

Îndoielile i-au fost confirmate imediat ce-a dat ochii cu creaturile imense, înalte în greabăn de peste doi metri şi jumătate. În acel moment a ştiut că sunt *anormale* şi le-a

întors dezgustat spatele, plecând direct către casa inspectorului, cerându-i acestuia să le distrugă de îndată, ca Ofense.

— De data asta n-ai avut noroc, îi spuse vesel inspectorul, bucuros că măcar o dată poziţia îi era incontestabilă. Animalele au fost aprobate de guvern şi, în orice caz, nu se mai află sub jurisdicţia mea.

— Nu cred aşa ceva, răspunse tata. Dumnezeu nu a creat niciodată cai de-o asemenea statură. Guvernul *nu putea* accepta aşa ceva.

— Uite c-au făcut-o, îi confirmă inspectorul. Şi, mai mult decât atât, adăugă el mulţumit, Angus, care cunoaşte bine regiunea, mi-a zis că a reuşit să dovedească şi puritatea acestei rase.

— Orice guvern care aprobă astfel de creaturi nu poate fi decât corupt şi imoral, îi răspunse tata.

— Posibil, admise inspectorul, dar este hotărârea guvernului.

Tata îl privi mâniat.

— Este foarte uşor să vezi *motivul* pentru care unii au interes să-i accepte, continuă el. O asemenea fiară poate munci cât doi sau chiar trei cai obişnuiţi – mulţumindu-se cu mai puţin decât dublul hranei pe care-o primeşte un armăsar. Sunt într-adevăr foarte profitabili, fapt care reprezintă un motiv în plus ca să fie acceptaţi – dar asta nu înseamnă că sunt *normali*. Eu ştiu bine că un astfel de animal nu este una din creaţiile Domnului – iar dacă nu-i aparţine Lui, atunci este o Ofensă şi, ca atare, trebuie distrusă.

— În aprobarea oficială scrie că rasa a fost obţinută prin împerecheri normale, între parteneri de talie mare. În orice caz, chiar te provoc să găseşti la ei o trăsătură care să poată fi considerată greşită, contracară inspectorul.

— Oricine *ar susţine* acest lucru, odată ce a văzut cât sunt de eficienţi, îi răspunse tata. Dar să ştii că există un cuvânt pentru acest tip de gândire.

Inspectorul ridică din umeri.

— Indiferent ce spunem noi, insistă părintele meu, nu

înseamnă că sunt *normali*. Un cal de-o asemenea înălţime este *nefiresc* – iar neoficial nu poţi nega, ştii şi tu acest lucru, la fel de bine ca şi mine. Cine ştie unde o să ajungem, dacă începem să acceptăm tot felul de fiinţe despre care ştim clar că nu sunt normale. O comunitate care trăieşte cu frica de Dumnezeu nu-şi poate nega credinţa doar pentru că asupra ei se fac presiuni dintr-un birou guvernamental de licenţe. Chiar dacă guvernanţii nu ştiu, aici suntem mulţi cei care cunoaştem cum a dorit Dumnezeu să arate creaţiile Sale.

Inspectorul îi zâmbi şi-i sugeră:

— Aşa cum aţi ştiut şi în privinţa pisicii lui Dakers?

Tata îl privi din nou înfuriat. Pisica familiei Dakers, iată, continua să-i facă neplăceri chiar şi după moarte.

În urmă cu aproximativ un an, auzise că soţia lui Dakers avea o pisică fără coadă. După câteva investigaţii, aflând că pisica nu-şi pierduse coada în timpul vieţii, ci se născuse fără coadă, a înfierat-o mediat şi, făcând uz de poziţia sa de magistrat, i-a cerut inspectorului să emită de îndată o autorizaţie prin care să-i îngăduie s-o extermine, ca pe-o ofensă. Inspectorul, fără tragere de inimă, i-a aprobat cererea, dar familia Dakers a făcut cu promptitudine apel. Într-un caz atât de simplu, acea tărăgănare îi jignise peste măsură principiile tatălui meu, drept pentru care a avut grijă să ducă personal la îndeplinire nimicirea pisicii familiei Dakers, cât timp soluţionarea se afla în continuare în litigiu. După ce-a primit o notificare în care i se aducea la cunoştinţă că exista o specie de pisici fără coadă recunoscută oficial, reacţia sa a fost una penibilă şi întrucâtva costisitoare. Fără niciun pic de bun-simţ, în loc să-şi prezinte demisia din scaunul de magistrat, a preferat să-şi ceară scuze în public.

— Însă acum, îi spuse el inspectorului, avem de-a face cu o problemă într-adevăr importantă.

— Uite ce e, îi zise inspectorul calm. Rasa este aprobată. Iar perechea despre care vorbim a fost deja omologată. Dacă acest lucru nu-ţi este suficient, atunci

împuşcă-i – pentru că tu vei suporta consecinţele.

— Ai datoria morală să emiţi un ordin împotriva acestor aşa-zişi cai, insistă tata.

Săturându-se, inspectorul îi spuse răspicat:

— Datoria mea este să-i apăr de proşti şi de bigoţi.

Nu ştiu dacă tata l-a lovit cu adevărat pe inspector, dar trebuie să fi fost foarte aproape. Timp de câteva zile a fost extrem de nervos şi, în duminica următoare, am primit cu toţii o dojană serioasă referitoare la acceptarea şi tolerarea mutanţilor care pângăreau neprihănirea comunităţii noastre. Ne-a cerut tuturor să-l boicotăm pe proprietarul Ofenselor, speculând pe tema imoralităţii oficialităţilor şi făcând aluzie că unii dintre ei sunt chiar simpatizanţi ai mutanţilor, încheind emfatic şi defăimând un anume demnitar, ca pe un linguşitor imoral, aservit stăpânilor corupţi şi reprezentant local al Forţelor Răului.

Chiar dacă inspectorul n-a avut la dispoziţie un amvon din care să-i răspundă, au circulat pretutindeni câteva din replicile sale tăioase referitoare la persecuţie, sfidarea autorităţii, bigotism, fixaţii religioase, acuzaţii de calomnie şi consecinţele certe pe care le-ar avea o acţiune directă împotriva hotărârii guvernului.

Foarte posibil ca acest ultim punct să-l fi domolit pe tatăl meu şi să-l fi îndemnat să se rezume la vorbe. Îşi făcuse deja o mulţime de probleme cu pisica familiei Dakers, iar bietul animal nici nu avusese o valoare reală; în schimb, caii uriaşi erau animale foarte scumpe şi, în plus, Angus nu era genul de om care să renunţe la pedepse, ori la recompense…

Aşadar, gradul ridicat de frustrare făcea din casa noastră un loc tocmai bun de părăsit şi cât mai rapid posibil.

Curând, după ce se reinstaurase liniştea în teritoriu şi locul nu mai era bântuit de tot felul de indivizi, părinţii Sofiei i-au dat voie să hoinărească din nou prin împrejurimi, iar eu mă alăturam ei de fiecare dată când puteam pleca de acasă neobservat.

Sofia, evident, nu putea merge la şcoală. Ar fi fost

demascată rapid, chiar şi cu un certificat fals. Însă părinţii ei, deşi o învăţaseră să scrie şi să citească, nu aveau acasă nici o carte, drept pentru care nu-i puteau fi de prea mare ajutor. Acesta a şi fost motivul pentru care discutam – sau, cel puţin, eu vorbeam – foarte mult în peregrinările noastre, când încercam să-i explic ce învăţasem din cărţile pe care le citisem.

Lumea, după cum îi povestisem, era considerată un loc foarte întins şi rotund, probabil. Teritoriile civilizate – în care Waknuk nu reprezenta decât un district minor – purtau numele de Labrador. Deşi nu eram foarte siguri, acesta era numele pe care noi credeam că-l purtaseră Străbunii. Cea mai mare parte a uscatului era înconjurată de-o cantitate vastă de apă, pe care o numeam mare, o sursă inepuizabilă de peşti. Din toţi cei pe care îi cunoşteam, cu excepţia unchiului Axel, nimeni nu văzuse marea, pentru că până acolo era un drum foarte lung, respectiv aproape cinci sute de kilometri spre est, nord sau nord-vest. Însă dacă o luai spre sud, ori spre sud-vest nu ajungeai la mare, ci în Liziere şi, de acolo, direct în Pustietatea din care nu scăpa nimeni.

Se mai spunea, de asemenea, deşi nimeni nu ştia cu certitudine, că Labradorul fusese pe vremea Străbunilor un ţinut rece, dar atât de rece încât nimeni n-ar fi putut supravieţui aici multă vreme – o regiune folosită pentru cultivarea copacilor şi pentru minerit. Dar asta a fost cu multă, multă vreme în urmă: o mie de ani, două sau chiar mai mult. Toţi îşi dădeau cu părerea, însă nimeni nu ştia cu exactitate. Era greu de spus câte generaţii au trăit în sălbăticie după sosirea Năpastei şi începutul istoriei scrise. Din perioada barbarismului supravieţuiseră doar *Pocăinţele* lui Nicholson, iar acest lucru se datorase simplului fapt că fuseseră sigilate într-un cufăr din piatră, unde zăcuseră probabil câteva secole. Iar de pe vremea Străbunilor nu ne rămăsese decât Biblia.

Cu excepţia informaţiilor obţinute din aceste două cărţi, trecutul îndepărtat, dincolo de cele trei secole consemnate istoric, era complet necunoscut. Din acel neant răsăriseră

câteva frânturi de legendă, alterate serios în urma transmiterii lor succesive prin diverse minţi. Se pare că datorită acestei îndelungate tradiţii orale am primit numele de Labrador, întrucât denumirea nu era menţionată nici în Biblie şi nici în *Pocăinţe*, ceea ce înseamnă că ar fi putut exista un sâmbure de adevăr în privinţa frigului, predominant cândva pe aceste meleaguri, deşi în prezent nu aveam decât două luni reci pe an – situaţie de care ar fi putut fi răspunzătoare Năpasta, aşa cum de altfel tot ea putea fi responsabilă pentru aproape tot ce se petrecea…

Multă vreme s-a discutat asupra subiectului dacă erau populate şi alte părţi ale lumii, în afară de Labrador şi marea insulă Newf. Se credea că teritoriile care suferiseră din plin urgia Năpastei aparţineau Pustietăţii, regiune în care, în unele locuri, pătrunseseră adânc fâşii din ţinutul Lizierelor. Erau zone abominabile, păgâne şi, bineînţeles, imposibil de civilizat în prezent – dar, din moment ce graniţele Pustietăţii îşi începuseră retragerea, însemna că într-o bună zi colonizarea lor va deveni posibilă.

Chiar dacă nu cunoşteam foarte multe despre lumea în care trăiam, era totuşi un subiect mult mai interesant decât Etica pe care ne-o preda un bătrân la lecţiile de duminică după-amiaza. Etica era o disciplină prin care învăţam ce trebuie să facem şi ce nu. Majoritatea interdicţiilor erau similare cu cele pe care mi le explicase tata, însă unele din motivaţii difereau, aşa că totul era destul de confuz.

Conform Eticii, umanitatea – adică noi, populaţia din teritoriile civilizate – se afla în plin proces de revenire în graţiile providenţei; drumul extenuant şi dificil pe care îl urmam cu toţii ne conducea către piscurile de pe care decăzusem. De pe această cărare autentică se ramificau multe poteci false, care păreau deseori mult mai facile şi mai atractive, dar toate sfârşeau pe marginea prăpastiei sub care se întindea abisul eternităţii. Exista o singură cale veritabilă pe care trebuia să mergem, astfel încât, la timpul potrivit şi cu ajutorul lui Dumnezeu, să putem

recâştiga tot ce-am pierdut. Însă drumul era atât de incert şi înţesat cu atât de multe capcane, încât fiecare pas trebuia făcut cu deosebită precauţie; un traseu mult prea primejdios, pentru ca oamenii să se poată baza pe propria lor judecată. Numai autorităţile, ecleziastice şi laice, se aflau în poziţia de a judeca şi hotărî dacă pasul următor conducea către o redescoperire şi nu prezenta niciun fel de riscuri, ori dacă îi îndepărta de la re-ascensiune, fiind, prin urmare, păcătos.

Aveam de ispăşit pedeapsa pe care Năpasta o revărsase asupra lumii, trebuia să parcurgem cu credinţă un urcuş îndelungat şi, într-un final, dacă rezistam ispitelor ivite în cale, aveam să fim răsplătiţi cu iertarea şi reîntoarcerea în Epoca de Aur. Astfel de penitenţe au mai existat şi în trecut: izgonirea din Rai, Potopul, ciuma bubonică, nimicirea Sodomei şi Gomorei, Robia. Năpasta a fost o pedeapsă asemănătoare lor, dar şi cea mai teribilă dintre toate, pentru că atunci când a lovit, a făcut-o cu o forţă în care s-au combinat toate dezastrele de până atunci. Nu ni se dezvăluise motivul pentru care fusese trimisă, dar, judecând după evenimentele precedente, se pare că în acele vremuri lumea trecea printr-o etapă de intensă aroganţă şi păgânism.

Majoritatea preceptelor, argumentelor şi exemplelor din Etică erau condensate pentru noi în felul următor: datoria şi ţelul omului în lume sunt să lupte fără contenire împotriva relelor pe care Năpasta le-a revărsat asupra lui. Dar, mai presus de toate, el trebuie să se asigure că menţine forma umană potrivit modelului divin, astfel încât să i se permită într-o bună zi să-şi redobândească locul de cinste pe care – ca imagine a Domnului – fusese aşezat.

Cu toate acestea, Sofiei nu i-am vorbit prea mult despre această parte a Eticii, însă nu pentru că aş fi inclus-o în categoria Anomaliilor, deşi trebuia să admit că nu se încadra perfect în prototipul imaginii autentice. Prin urmare, am considerat că este mai înţelept să evit acest aspect, fiindcă oricum erau o mulţime de alte lucruri despre care puteam discuta.

5

Nimeni nu părea să-şi facă griji în privinţa mea când mă făceam nevăzut prin Waknuk. Era de-ajuns să mă vadă hoinărind fără niciun ţel şi, cu toţii, îşi aminteau imediat de treburile gospodăriei.

Perioada care a urmat a fost una bună, însorită, dar şi cu ploi suficiente, astfel încât fermierii nu aveau de ce se plânge, în afară de faptul că erau presaţi de timp şi trebuiau să recupereze munca întreruptă de invazie. Cu excepţia ovinelor, rata de apariţie a Ofenselor, după naşterile de primăvară, a fost una neobişnuit de mică. Normalitatea holdelor l-a determinat pe inspector să nu hărăzească arderii decât un singur câmp, care îi aparţinea lui Angus Morton. Nici chiar în rândul legumelor nu existau multe defecte, iar acolo unde apăruseră, cele mai multe erau, ca de obicei, la solanacee. În general, anotimpul părea să stabilească un record al Purităţii, iar condamnările au fost atât de rare, încât până şi tatăl meu se arătase întrucâtva mulţumit, anunţând cu prudenţă într-una din cuvântările sale, că districtul Waknuk urma să dea în acel an o lovitură serioasă Forţelor Răului, şi, de asemenea, că aveam datoria să ne arătăm recunoştinţa, fiindcă răsplata pentru adopţia şi utilizarea cailor uriaşi o plătise chiar proprietarul acestora şi nu întreaga comunitate.

Întrucât erau cu toţii foarte ocupaţi, reuşeam să dispar devreme şi, pe parcursul zilelor lungi de vară, să hoinăresc cu Sofia prin locuri şi mai îndepărtate, însă de fiecare dată eram foarte precauţi şi mergeam numai pe cărări puţin cunoscute, pentru a evita orice întâlniri. Educaţia şi mediul în care crescuse îi imprimaseră Sofiei o timiditate instinctivă faţă de străini. De aceea, se făcea nevăzută înainte ca necunoscutul să ajungă în câmpul nostru vizual. Singurul adult cu care se împrietenise fusese Corky, mecanicul motorului cu abur. Toţi ceilalţi erau periculoşi.

Într-una din zile am descoperit în susul pârâului un loc

unde malurile erau pline de pietriş. Acolo îmi plăcea să-mi dau jos încălţările, să-mi suflec pantalonii şi să vântur apa, cercetând crăpăturile pietrelor şi băltoacele dintre bolovani, în vreme ce Sofia mă urmărea visătoare de pe lespedea mare şi netedă ce ieşea din apă.

A doua oară ne-am dus acolo înarmaţi cu un ulcior pentru o eventuală captură şi cu două mici năvoade pe care le înnădise doamna Wender. Am intrat în apă cu intenţia să prind câteva mici creaturi ce semănau cu creveţii, în timp ce Sofia se chinuia să-i prindă de pe mal. Nu se descurca foarte bine, aşa că, după o vreme renunţă şi se aşeză, privindu-mă invidioasă. Apoi, cu mult curaj, îşi dădu jos un pantof şi-şi privi gânditoare piciorul gol. După un minut îşi scoase şi celălalt pantof, îşi ridică deasupra genunchilor pantalonii din bumbac şi intră în apă. S-a oprit apoi preţ de o clipă, reflectând şi privindu-şi degetele piciorului aşezat deasupra pietricelelor lustruite de apă. Atunci am strigat:

— Vino aici, fiindcă sunt pietricele şi mai frumoase.

A început să înainteze, râzând veselă.

După ce ne-am săturat de joacă, ne-am aşezat pe stânca plată şi am aşteptat să ni se usuce picioarele în razele soarelui.

— Nu sunt chiar oribile, nu-i aşa? întrebă ea, privindu-şi critică degetele.

— Nu sunt deloc îngrozitoare. Pe lângă ele, degetele mele arată ca nişte cioturi, i-am spus cu sinceritate – observaţie care i-a făcut deosebită plăcere.

După câteva zile ne-am dus din nou în acelaşi loc. Am pus ulciorul pe stânca plată, alături de încălţări şi am început să pescuim. Din când în când, alergam sprinteni şi puneam în recipient prada, uitând complet de orice altceva – asta până în momentul în care am auzit o voce:

— Salut, David!

Mi-am ridicat privirea, în timp ce Sofia încremenise în apropierea mea.

Băiatul care striga stătea pe mal, chiar pe stânca unde ne aşezasem lucrurile. Îl cunoşteam bine. Era Alan, fiul

fierarului, John Ervin; şi era aproape cu doi ani mai mare decât mine. Însă nu mi-am pierdut cumpătul.

— Ah, salut, Alan! i-am răspuns fără niciun entuziasm.

Am înaintat până spre stâncă şi i-am luat pantofii Sofiei.

— Hei, prinde-i! I-am strigat înainte să-i arunc. Pe unul îl prinse, iar celălalt căzu în apă, dar reuşi să-l pescuiască.

— Ce faci aici? întrebă Alan.

I-am răspuns că prindeam un fel de creveţi şi am ieşit nepăsător din apă, direct pe lespedea stâncoasă. Nu-mi plăcuse niciodată de Alan, nici chiar în momentele lui cele mai bune şi cu atât mai puţin în împrejurarea de faţă.

— Nu-s buni de nimic. Ai face mai bine să prinzi peşti, îmi zise el dispreţuitor.

Îşi îndreptă atenţia spre Sofia, care, cu câţiva metri mai în faţă, venea spre mal, ţinându-şi pantofii în mână.

— Cine e? întrebă Alan.

Nu i-am răspuns şi am început să mă încalţ, răstimp în care Sofia şi dispăru dincolo de tufişuri.

— Zi-mi, cine e fata? repetă el. Doar n-o fi una din…

În acel moment se opri brusc. Mi-am ridicat privirea spre el şi l-am văzut uitându-se în jos, lângă mine. I-am urmat rapid direcţia privirii, ţintuită asupra urmei umede a unei tălpi. Puţin mai devreme, în timp ce se aplecase pentru a-şi pune captura în urcior, Sofia îşi sprijinise un picior pe piatră. Semnul era suficient de umed cât să arate clar tiparul celor şase degete. Am lovit ca din greşeală vasul şi semnul a fost şters de-un mic şuvoi de apă şi creveţi care se zbăteau neputincioşi, dar în sinea mea ştiam, cu un sentiment de repulsie, că răul fusese deja făcut.

— Oho! spuse Alan, şi în ochi îi apăru o strălucire care nu-mi plăcea deloc. Cine e? mă întrebă el din nou.

— O prietenă de-a mea, i-am răspuns.

— Şi cum o cheamă?

Nu i-am spus.

— Eh, oricum o să aflu eu, adăugă el rânjind.

— Asta nu e treaba ta, i-am zis.

Fără să mă ia în seamă, se întoarse şi privi în lungul

malului, către locul în care Sofia dispăruse în spatele tufişurilor.

Am pornit în fugă şi m-am năpustit asupră-i. Era mai solid ca mine, însă pentru că l-am luat prin surprindere ne-am prăbuşit amândoi, într-o încleştare de braţe şi picioare. Tehnica mea de luptă se rezuma doar la ce învăţasem din câteva scurte încăierări. Aşa că n-am făcut altceva decât să lovesc fără întrerupere, cu furie şi înverşunare. Intenţia mea era să câştig un răstimp de câteva minute pentru Sofia, astfel încât să aibă răgaz să se încalţe şi să se ascundă mai bine; ştiam din proprie experienţă că dacă obţinea un cât de mic avantaj, nu mai putea fi găsită. Însă adversarul îşi reveni rapid din buimăceală, ripostând cu câteva lovituri pe care mi le aplică direct în figură şi care m-au făcut să uit complet de Sofia şi să mă năpustesc cu şi mai mare disperare asupra lui.

Ne-am rostogolit într-o parte şi în alta, pe un mic petic de iarbă. Deşi continuam să-l lovesc şi să mă lupt cu furie, statura lui începuse să-şi spună cuvântul şi, în scurt timp, devenise din ce în ce mai sigur pe el, în vreme ce eu mă simţeam din ce în ce mai neputincios. Cu toate acestea, reuşisem ceva: îl împiedicasem să pornească pe urmele Sofiei. După câteva clipe, cu toate eforturile mele, obţinu superioritatea şi mă copleşi cu o ploaie de pumni. Am încercat să-i ţin piept şi să ripostez, însă nu-mi mai rămăsese altceva de făcut decât să-mi ridic braţele şi să-mi protejez capul. Apoi, deodată, am auzit un icnet şi loviturile au contenit, iar Alan se prăbuşi inert peste mine. L-am împins într-o parte şi m-am ridicat în capul oaselor, moment în care am văzut-o pe Sofia stând în faţa mea şi ţinând în mână un pietroi colţuros.

— L-am lovit bine de tot, spuse ea mândră şi puţin surprinsă. Crezi c-a murit?

Într-adevăr, îl pocnise serios. Alan zăcea alb la faţă, un firicel de sânge i se scurgea pe obraz, dar respira, ceea ce însemna că nu murise.

— Vai mie! se impacientă ea brusc, scăpând piatra din mână.

L-am privit pe Alan şi apoi ne-am uitat unul la celălalt. Cred că am avut amândoi intenţia să-l ajutăm, însă ne-a fost frică.

„Nimeni nu trebuie să afle. *Nimeni!*” îmi spusese cât se poate de clar doamna Wender. Iar băiatul din faţa noastră *aflase*. Acest lucru m-a înspăimântat şi mai mult.

Am sărit în picioare, i-am întins mâna Sofiei şi am tras-o după mine.

— Hai să mergem, i-am zis grăbit.

*

John Wender ne-a ascultat povestea cu atenţie şi răbdare.

— Eşti sigur că a văzut? Nu este posibil ca indiscreţia lui să se fi datorat faptului că Sofia era o străină? întrebă el la sfârşit.

— Nu, i-am răspuns. A văzut urma tălpii şi de aceea a vrut s-o prindă.

Părintele încuviinţă încet din cap.

— Înţeleg, confirmă el, în timp ce eu mă minunam cât era de calm.

Ne-a privit fix. În ochii larg deschişi ai Sofiei licărea un amestec de nelinişte şi emoţie, în vreme ce ai mei aveau probabil în jurul lor două cercuri rozalii, din care porneau dâre de lacrimi şterse. Tatăl fetei îşi întoarse capul şi întâlni privirea neclintită a soţiei sale.

— Draga mea, îi spuse el, mi-e teamă că până aici ne-a fost. Asta e.

— Oh, Johnny…

Chipul doamnei Wender era palid şi vădit tulburat.

— Îmi pare rău, Martie, dar ştii şi tu foarte bine acest lucru. Ştiam cu toţii că, mai devreme sau mai târziu, avea să vină şi ziua asta. Slavă Domnului că am fost şi eu aici. Cât timp îţi trebuie ca să te pregăteşti?

— Nu mult, Johnny. Am ţinut întotdeauna la îndemână lucrurile de strictă necesitate.

— Bine. Atunci, hai să împachetăm.

Se ridică şi ocoli masa până la ea. A luat-o în braţe, a îngenuncheat şi a sărutat-o. Ochii femeii se umeziră.

— O, Johnny, dragul meu. De ce eşti atât de bun cu mine, după câte neplăceri ţi-am făcut…?

Bărbatul o opri cu un nou sărut. Se priviră câteva clipe, apoi, fără să scoată un cuvânt, îşi îndreptară amândoi atenţia spre Sofia.

Doamna Wender reveni la atitudinea ei obişnuită. Ducându-se sprintenă până la unul din dulapuri, scoase ceva de mâncare şi aşeză bucatele pe masă.

— Mai întâi vă spălaţi, ne ceru ea, iar după aceea mâncaţi tot. Să nu lăsaţi o firimitură pe masă.

În timp ce mă spălam, i-am adresat întrebarea care îmi stătea de multă vreme pe buze:

— Doamnă Wender, dacă este vorba numai de degetele Sofiei, de ce nu i le-aţi amputat când era mică? Pe atunci nu ar fi durut-o prea mult şi nimeni n-ar fi aflat nimic.

— David, ar fi rămas semne, cicatrici care ar fi dat imediat de bănuit. Hai, grăbeşte-te şi mănâncă-ţi porţia, îmi răspunse ea, plecând grăbită în cealaltă cameră.

— O să plecăm de aici, mi se destăinui Sofia, cu gura plină cu plăcintă.

— Plecaţi de aici? am repetat absent.

Încuviinţă din cap:

— Mami mi-a zis mereu că o să plecăm, dacă află cineva. Atunci când mi-ai văzut degetele era cât pe ce să plecăm.

— Şi… adică, plecaţi chiar acum? Şi nu vă mai întoarceţi niciodată? am întrebat, descurajat.

— Da, aşa cred.

Îmi fusese foarte foame, dar pofta mi-a trecut pe loc. Stăteam pe scaun şi plimbam absent mâncarea prin farfurie. Agitaţia şi zgomotele din cealaltă parte a casei căpătaseră valenţe îngrozitoare. Am privit peste masă, către Sofia. Simţeam cum dumicatul îmi rămâne în gât.

— Unde? am continuat trist.

— Nu ştiu – dar cred că undeva departe, îmi răspunse ea.

Sofia continua să-mi vorbească printre îmbucături, în vreme ce pe mine nodul în gât nu mă mai lăsa parcă nici să

respir. Deodată, lumea se făcuse mohorâtă şi sumbră. Nimic din ce cunoşteam nu mai avea să fie la fel. Perspectiva singurătăţii mă năpădea necruţătoare şi mă luptam din greu să-mi reţin lacrimile.

Priveam cuprins de amărăciune cum doamna Wender aduce pe rând traiste şi raniţe pe care le lasă la uşă, apoi pleacă înapoi în cameră. Domnul Wender veni de afară şi luă câteva bagaje, iar soţia reveni şi-o luă pe Sofia în cealaltă cameră. Când domnul Wender s-a întors din nou, ca să ia şi alte lucruri, l-am urmat afară.

Cei doi cai, Spot şi Sandy, aşteptau răbdători, având deja prinse în chingi câteva bagaje. Mi-am exprimat surprinderea că nu plecau cu căruţa.

John Wender negă din cap, spunându-mi:

— Căruţa ne-ar obliga să mergem numai pe drumuri bătătorite, dar cu aceşti cai de povară putem să ne alegem orice traseu dorim.

L-am urmărit cum prindea în curele şi alte bagaje şi mi-am făcut curaj.

— Domnule Wender, i-am zis, vă rog, pot să vin şi eu?

Se opri şi se întoarse spre mine. Ne-am privit câteva momente, apoi, încet şi cu părere de rău, clătină din cap. Observase cu siguranţă lacrimile din ochii mei, pentru că îmi puse mâna pe umăr.

— Davie, hai să intrăm puţin, zise, conducându-mă în casă.

Doamna Wender stătea în centrul sufrageriei şi privea în jur, ca şi cum ar fi încercat să vadă dacă nu cumva uitase ceva.

— Martie, băiatul vrea să vină cu noi, spuse domnul Wender.

Aşezându-se pe un scaun fără spătar, îşi desfăcu braţele spre mine. M-am dus la ea, incapabil să rostesc vreun cuvânt. Privind pe deasupra capului meu, spuse:

— Oh, Johnny! Tatăl lui e un om nemilos! Mi-e foarte teamă pentru băiat.

Aflându-mă atât de aproape de ea, i-am putut percepe gândurile. Chiar dacă se derulau cu mare repeziciune,

erau totuşi mult mai uşor de înţeles decât cuvintele. Vedeam clar ce simţea şi cât de mult îşi dorea, cu sinceritate, să merg cu ei; o vedeam cum, fără să dea vreo atenţie motivelor, ajunsese la concluzia că nu pot şi că nu trebuie să-i urmez. Îmi primisem răspunsul final, înainte ca John Wender să-şi formuleze afirmaţia în cuvinte.

— Ştiu, Martie. Dar mi-e teamă pentru Sofia – şi pentru tine. Dacă vom fi prinşi, o să fim acuzaţi atât de răpire, cât şi de tăinuire…

— Johnny, nici nu vreau să mă gândesc că ar putea să mi-o ia pe Sofia.

— Draga mea, însă nu este numai atât. Odată ce vor afla că am părăsit districtul şi că vom intra în responsabilitatea altora, nu le va mai păsa prea mult de noi. Dar dacă Strorm îşi va pierde băiatul, vor răscoli kilometri întregi şi mă îndoiesc că am mai avea şansa să scăpăm. Ne vor hăitui oriunde ne-am duce. Şi cred că am dreptate să afirm că nu ne permitem să o expunem pe Sofia acestui risc.

Doamna Wender păstră tăcerea pentru câteva clipe. Înţelegeam cum încadrează argumentele primite în informaţiile deja cunoscute. În acel moment mă strânse şi mai tare în braţe.

— David, *înţelegi* despre ce vorbim? Dacă ai veni cu noi, tatăl tău s-ar înfuria atât de rău, încât nu am mai avea nici o posibilitate să o ducem pe Sofia la adăpost. Să ştii că îmi doresc să ne însoţeşti, dar nu pot accepta acest lucru, de dragul Sofiei. De aceea, te rog, David, nu te pierde cu firea. Tu eşti unicul ei prieten şi o poţi ajuta numai dacă-ţi păstrezi curajul. Poţi face asta pentru ea, nu-i aşa?

Vorbele îi erau o reproducere stângace a gândurilor, mult mai limpezi şi categorice. Am fost nevoit să accept acea decizie inevitabilă. Nu mai aveam încredere nici măcar în propriile-mi cuvinte, aşa că n-am făcut decât să confirm, dând din cap şi lăsând-o să mă îmbrăţişeze aşa cum pe mama mea n-am lăsat-o niciodată.

*

Pregătirile de plecare se încheiaseră cu puţin înainte de lăsarea întunericului. După ce-au terminat, domnul

Wender mă trase deoparte.

— Davie, îmi zise el ca de la bărbat la bărbat, ştiu cât de mult ţii la Sofia. Ai avut grijă de ea ca un adevărat cavaler, dar acum o mai poţi ajuta doar într-un un singur fel. Vrei s-o ajuţi?

— Da, i-am răspuns. Ce trebuie să fac, domnule Wender?

— Uite despre ce e vorba. După ce vom pleca, să nu te duci imediat acasă. Crezi că ai putea să rămâi aici până mâine dimineaţă? Aşa vom avea timp să ne îndepărtăm şi să o ducem la adăpost. Vrei să faci asta pentru ea?

— Da, am răspuns eu încrezător.

Am dat amândoi mâna, ceea ce m-a făcut să mă simt mai puternic şi mai responsabil – spre deosebire de ziua în care fetiţa îşi scrântise glezna.

Revenind în casă, Sofia îmi întinse palma strânsă.

— Pentru tine, David, îmi zise ea, punându-mi în mână un cârlionţ castaniu, legat cu o panglică galbenă. Continuam să privesc înmărmurit cadoul ei, moment în care îşi puse braţele în jurul gâtului meu şi mă sărută, mai degrabă cu patimă decât cu reţinere. Tatăl ei o ridică şi o aşeză în spinarea primului dintre caii încărcaţi cu bagaje.

Doamna Wender se aplecă şi mă sărută şi ea.

— La revedere, dragul nostru David, îmi spuse şi, cu degetul arătător, îmi mângâie cu gingăşie obrazul julit. Nu te vom uita, încheie ea, cu ochii strălucind.

Au pornit la drum. Braţ la braţ cu soţia şi cu puşca în spinare, John Wender conducea caii. La marginea pădurii s-au oprit şi mi-au făcut cu mâna. Le-am răspuns cu acelaşi gest, apoi şi-au continuat drumul. Ultima imagine a fost a Sofiei, care îmi tot făcea cu mâna până când au fost înghiţiţi de întunericul de sub coroanele copacilor.

*

Când am ajuns acasă, soarele se înălţa pe cer şi oamenii plecaseră de mult pe ogoare. În curte nu era nimeni, cu excepţia poneiului inspectorului, priponit de stâlpul din apropierea uşii – ceea ce-mi dădu de înţeles că tata era acasă.

Speram ca absenţa mea să fi fost suficientă, mai ales că avusesem parte de-o noapte îngrozitoare. Îmi începusem scurtul sejur foarte încrezător şi curajos, dar dârzenia mă părăsise odată cu lăsarea întunericului. Nu mai dormisem niciodată în altă parte decât în camera mea, unde totul îmi era cunoscut şi familiar. Căminul gol al familiei Wender îmi lăsase impresia că-i plin de tot felul de sunete ciudate. Găsisem nişte lumânări, pe care le-am aprins şi am pus câţiva buşteni pe foc, şi astfel locul mi se păruse mai puţin stingher – dar numai puţin, fiindcă zgomotele stranii continuaseră în interiorul şi exteriorul casei.

Multă vreme am rămas pe scaun, cu spatele la zid, astfel încât să nu mă poată lua cineva sau ceva prin surprindere. Curajul mă părăsise de nenumărate ori; au fost momente în care cu greu m-am abţinut să nu fug cât mai departe de acel loc. Îmi place să cred că m-au ţinut acolo promisiunea şi dorinţa de a o şti pe Sofia în siguranţă; însă, totodată, îmi amintesc cât era de întunecat afară şi cât de stranii mi se păreau zgomotele şi forfota din beznă.

Noaptea se aşternuse ca o perspectivă a terorii, dar nu survenise niciun incident. Paşii care păreau că se furişează pe afară nu dezvăluiseră nimic privirii mele; nici ciocăniturile şi târşâielile ocazionale n-au fost preludiul vreunei întâmplări nefericite. E drept că toate acele zgomote rămâneau inexplicabile, dar, de asemenea, din fericire pentru mine, au fost mai presus de orice altă manifestare şi, în pofida recurenţei lor, după o vreme, m-am surprins clipind somnoros, în timp ce mă balansam pe taburet. Luându-mi inima în dinţi, m-am ridicat şi m-am îndreptat cu foarte mare precauţie spre pat. L-am traversat fulgerător de-a buşilea şi m-am postat recunoscător cu spatele la perete. O vreme, am privit lumânările şi umbrele lor sprinţare proiectate prin colţurile casei, întrebându-mă ce-mi rămânea de făcut în momentul în care vor dispărea, când, deodată, chiar *au dispărut*, iar razele soarelui au început să lumineze puternic interiorul…

La micul dejun am mâncat din pâinea pe care o găsisem în casa familiei Wender, dar până să ajung acasă, foamea mă cuprinsese din nou. În orice caz, foamea trebuia să mai aştepte, fiindcă primul lucru pe care-l intenţionam era să mă furişez tiptil în camera mea, cu slaba speranţă că absenţa mea ar fi putut trece neobservată, aşa încât să pot pretinde că am dormit mai mult decât trebuia. Însă n-am avut noroc, pentru că, în timp ce traversam în goană curtea, Mary mă văzu prin fereastra bucătăriei.

— Vino-ncoace imediat, strigă ea. Te-am căutat cu toţii peste tot. Unde-ai fost?

Apoi, fără să mai aştepte răspunsul meu, adăugă:

— Tata este foarte supărat pe tine. Ai face bine să te duci de îndată la el, înainte să se înfurie şi mai rău.

Tata stătea împreună cu inspectorul în camera de protocol din faţă, rareori folosită. Din câte se părea, ajunsesem într-un moment crucial. Inspectorul arăta la fel ca întotdeauna, însă tatăl meu parcă era turbat.

— Vino aici! se răsti el de-ndată ce mă văzu în pragul uşii.

M-am apropiat fără nici o tragere de inimă.

— Unde-ai fost? întrebă pe un ton poruncitor. Ai lipsit toată noaptea. Pe unde-ai umblat?

Nu i-am răspuns.

A continuat să mă asalteze cu alte şase întrebări, privindu-mă de fiecare dată şi mai fioros pentru că nu-i răspundeam.

— Să ştii că încăpăţânarea nu te va ajuta la nimic. Spune-ne cine era acel copil – Blasfemia aia cu care te-ai jucai ieri? urlă el.

Am păstrat tăcerea. Tata mă privi cu o ferocitate cum nu mai văzusem niciodată în ochii lui. M-a speriat foarte tare.

Inspectorul interveni şi el, spunându-mi pe un ton calm şi normal:

— David, să ştii că tăinuirea unei Blasfemii – adică ascunderea unei anomalii umane – este un lucru foarte, foarte grav. Oamenii se duc la închisoare pentru aşa ceva.

Fiecare om are obligaţia să-mi raporteze orice tip de Ofensă – chiar dacă nu este sigur – astfel încât să pot hotărî ce măsuri trebuie să iau. Este extrem de important – cu atât mai mult cu cât este vorba de o Blasfemie. Iar în cazul de faţă, din câte se pare, nu există nici o îndoială – asta dacă nu cumva s-a înşelat tânărul Marvin. El spune că fetiţa avea şase degete la picioare. Este adevărat?

— Nu, i-am răspuns scurt.

— Minte, interveni tatăl meu.

— Înţeleg, zise inspectorul calm. Ei bine, dacă băiatul s-a înşelat, înseamnă că nu contează dacă ştim sau nu cine este fetiţa, nu-i aşa? continuă el pe acelaşi ton înţelegător.

Nu i-am răspuns, deoarece considerasem că tăcerea e cea mai sănătoasă alegere. Aşa că ne-am privit în tăcere.

— Nu am nici o îndoială că mă înţelegi. Dacă *nu este* adevărat… insistă el persuasiv, moment în care tata l-a întrerupt:

— O să mă ocup eu de el. Băiatul ăsta minte cu neruşinare.

Apoi mi se adresă ferm:

— Treci în camera ta.

Am ezitat, fiindcă ştiam bine ce însemna acest lucru, însă mai ştiam că tata, în starea de iritare în care se afla, ar fi luat aceeaşi decizie, indiferent dacă aş fi vorbit sau nu. Mi-am încleştat fălcile şi m-am întors să plec. Părintele porni în urma mea, luând de pe masă un bici.

— Acela este biciul meu, îi spuse aspru inspectorul.

Tata părea să nu-l fi auzit, aşa că inspectorul se ridică:

— Am spus că este biciul *meu*, repetă el pe un ton tăios şi categoric.

Tata se opri şi, foarte nervos, aruncă biciul înapoi pe masă. Privindu-l cu dispreţ pe inspector, se întoarse şi porni în urma mea.

*

Nu ştiu unde era mama – probabil că şi ei îi era frică de tata. Mary a fost cea care a venit la mine şi, în timp ce-mi îngrijea spatele, îmi alină suferinţa cu câteva şoapte. Ajutându-mă să urc în pat, vărsă câteva lacrimi şi apoi îmi

dădu cu lingura puţină supă. Câtă vreme mi-a stat alături am încercat să afişez o mină de bravură, dar, imediat ce-a plecat, lacrimile mi-au udat zdravăn perna. Numai că nu au fost provocate de durerile fizice, ci de amărăciune, dispreţ şi umilinţă. Deprimat şi jalnic, am strâns în pumn fundiţa galbenă şi zuluful castaniu cârlionţat, suspinând:

— Sofia, n-am avut ce face. N-am putut să rezist.

6

Seara, după ce-mi mai revenisem puţin, am auzit imediat apelul lui Rosalind. Şi ceilalţi erau nerăbdători să afle ce se întâmplase, aşa că le-am povestit despre Sofia. Oricum, nu mai era un secret. I-am simţit cât erau şocaţi şi am încercat să le explic că o persoană care suferă de-o anomalie – de fapt, de o deviaţie minoră – nu este în niciun caz o fiinţă monstruoasă, aşa cum ni se spusese. O asemenea făptură nu e diferită de noi – cel puţin, în cazul Sofiei, eram convins că aşa stăteau lucrurile.

Mi-au ascultat explicaţiile cu multe reţineri, pentru că lucrurile pe care le învăţaserăm cu toţii nu le permiteau să accepte aşa ceva – deşi nu aveau nici o îndoială că tot ce le spuneam era pentru mine cât se poate de veridic. Nimeni nu poate minţi când vorbeşte prin gânduri. Iniţial s-au împotrivit noii idei pe care le-am propus-o, şi anume că o Anomalie nu este întotdeauna dezgustătoare şi malefică – dar fără prea mult succes. În împrejurările de faţă nu mi-au putut oferi prea multă consolare şi nu mi-a părut deloc rău când au renunţat, unul câte unul – ceea ce îmi dăduse de înţeles că adormiseră.

Şi eu eram obosit, dar somnul se lăsa aşteptat. Am stat întins şi mi-am imaginat cum Sofia şi părinţii ei înaintau anevoios spre sud, către siguranţa îndoielnică din Liziere, sperând din tot sufletul că se vor îndepărta suficient de mult, astfel încât trădarea mea să nu le mai poată pricinui niciun rău.

În cele din urmă, somnul şi-a făcut apariţia, însoţit de-o mulţime de vise. Chipuri şi oameni s-au perindat fără încetare într-o sumedenie de scene. Într-una din ele ne aflam iarăşi cu toţii în curte, iar tata stârpise o Ofensă, în persoana Sofiei – moment în care m-am auzit strigându-i să înceteze şi m-am trezit. Mi-a fost teamă să adorm din nou, dar am adormit şi, de astă dată, totul a fost diferit. Am visat acelaşi minunat oraş de la ţărmul mării, cu străzile, casele şi obiectele care pluteau în văzduh. Deşi nu-l mai

visasem de ani de zile, arăta neschimbat şi, într-un fel destul de ciudat, chiar mă liniştise.

Dimineaţa, foarte distantă şi critică, mama a venit şi ea să mă vadă, dar Mary a fost cea care a preluat iniţiativa şi a hotărât să nu cobor din pat, cerându-mi ferm să stau pe burtă şi să nu mă întorc, aşa încât să mi se vindece mai repede spinarea. I-am urmat întocmai instrucţiunile, pentru că era mult mai confortabil să stau aşa cum îmi ceruse. Întins pe burtă, am reflectat la pregătirile pe care le aveam de făcut când voi fugi de-acasă, odată ce mă voi înzdrăveni. Hotărâsem că ar fi cel mai bine să fac rost de un cal şi, în acest sens, mi-am petrecut întreaga dimineaţă născocind un plan prin care să fur unul şi să plec fără întârziere spre Liziere.

Inspectorul reveni după-amiază şi îmi aduse o pungă cu dulciuri. M-am gândit la început să încerc să-l trag de limbă bineînţeles, fără să dau de bănuit – şi să-l fac să-mi povestească despre lumea Lizierelor; în definitiv, ca expert în Anomalii, el ar fi trebuit să cunoască zona mai bine ca oricine. Dar, reflectând mai profund, am hotărât că nu este înţelept să fac aşa ceva.

A fost destul de bun şi de înţelegător cu mine, însă venise în calitate oficială. Adresându-şi întrebările într-un mod cât se poate de prietenos şi molfăind o bomboană, mă întrebă:

— De când o cunoşti pe fetiţa familiei Wender? Şi cum o cheamă de fapt?

I-am răspuns, pentru că în situaţia de faţă nu mai avea importanţă.

— De câtă vreme ştiai că Sofia nu este normală?

N-am considerat că adevărul ar mai putea înrăutăţi lucrurile, aşa că am recunoscut:

— De multă vreme.

— Şi anume, de când?

— Cred că de aproape şase luni.

Îşi ridică sprâncenele şi mă privi cu seriozitate.

— E foarte grav, îmi zise. Este ceea ce noi numim complicitate la tăinuire. Ştiai că faci un lucru rău, nu-i aşa?

Coborându-mi ochii, m-am întors foarte jenat sub privirea sa impasibilă, dar m-am oprit imediat, pentru că spatele începuse să mă doară foarte rău.

— Dar ea nu semăna deloc cu deviaţiile despre care se vorbeşte în biserică, am încercat să-i explic. În plus, erau două degete foarte micuţe.

Luând încă o bomboană, inspectorul îmi întinse punga.

— „... şi fiecare picior va avea cinci degete”, îmi cită el. Îţi aminteşti, nu?

— Da, am recunoscut, îndurerat.

— Ei bine, fiecare fragment al descrierii este la fel de important ca toate celelalte; iar dacă un copil nu se încadrează acestei descrieri, atunci nu-i uman şi înseamnă că nu are suflet. Nu e creat după chipul şi asemănarea Domnului, ci este o imitaţie, iar în imitaţii există întotdeauna nereguli. Numai Dumnezeu poate să dea naştere perfecţiunii. Aşadar, cu toate că anomaliile se aseamănă cu noi în multe feluri, ele nu pot fi umane, ci sunt ceva cu totul diferit.

Reflectând puţin, i-am răspuns:

— Dar Sofia *nu este* diferită – în niciun fel.

— O să înţelegi când vei fi mai mare; dar pentru că ştii bine descrierea omului, trebuie să-ţi fi dat seama că Sofia are un defect. De ce nu i-ai spus tatălui tău, sau mie?

I-am povestit despre visul în care tata o trata pe Sofia la fel ca pe Ofensele de la fermă. Inspectorul mă privi gânditor câteva secunde, după care încuviinţă din cap.

— Înţeleg, îmi zise el. Însă Blasfemiilor nu li se aplică acelaşi tratament ca Ofenselor.

— Dar ce se întâmplă cu ele? l-am întrebat.

A evitat să-mi răspundă, adăugând:

— Să ştii că sunt obligat să-ţi trec numele în raportul meu. Dar pentru că tatăl tău te-a pedepsit deja, aş putea să-ţi omit numele. În orice caz, problema rămâne una foarte gravă. Diavolul îşi trimite printre noi Anomaliile, ca să ne dezbine şi să ne îndepărteze de Puritate. Câteodată este foarte viclean şi creează imitaţii aproape perfecte, iată de ce trebuie să fim întotdeauna cu băgare de seamă

şi să raportăm imediat, chiar şi cea mai mică greşeală. Pe viitor, vei ţine minte acest lucru, îmi promiţi?

M-am ferit să-l privesc în ochi. În definitiv, un inspector era o persoană importantă. Dar, chiar şi aşa, nu puteam crede că Diavolul o trimisese pe Sofia în calea mea. De asemenea, îmi venea foarte greu să cred că acele două degeţele ar fi putut da naştere unei diferenţe atât de categorice.

— Sofia este prietena mea cea mai bună, i-am răspuns.

Inspectorul continuă să mă fixeze cu privirea, după care oftă, dând uşor din cap:

— Loialitatea, într-adevăr, este o mare virtute, însă trebuie să nu uiţi că există totodată şi o loialitate falsă. Într-o bună zi vei putea înţelege importanţa unei loialităţi şi mai măreţe. Neprihănirea Rasei.

În acel moment se deschise uşa şi tatăl meu intră în cameră.

— I-au prins – pe toţi trei, i se adresă el inspectorului, aruncându-mi o privire dispreţuitoare.

Inspectorul se ridică imediat şi ieşiră amândoi, în vreme ce eu rămăsesem cu ochii aţintiţi spre uşa închisă. Mustrările de conştiinţă m-au izbit atât de puternic, încât m-am cutremurat. Suspinele îmi înecau respiraţia şi lacrimile îmi curgeau şiroaie pe obraji. Am încercat să mă stăpânesc, dar fără rezultat. Veştile îngrozitoare aduse de tatăl meu m-au făcut să uit complet de durerile de spate şi mi-au străpuns pieptul, aproape sufocându-mă.

În scurt timp, uşa se deschise din nou. Stăteam cu faţa spre perete şi auzeam paşi traversând camera. Am simţit pe umăr atingerea unei palme şi glasul inspectorului, care îmi zise:

— N-a fost vina ta, puştiule. Tu n-ai avut nici o legătură. O patrulă i-a prins din întâmplare, la treizeci de kilometri de aici.

*

Câteva zile mai târziu, i-am spus ferm unchiului Axel:

— O să plec pentru totdeauna de aici.

Oprindu-se din treabă, îşi privi gânditor ferăstrăul.

— Eu n-aş face aşa ceva, mă sfătui el. Ştiu că, de obicei, lucrurile nu decurg aşa cum îţi doreşti. În plus, continuă el după o scurtă pauză, unde ai vrea să fugi?

— Tocmai asta vroiam să te întreb, i-am spus.

Îmi răspunse, dând din cap dezaprobator:

— Indiferent în ce district ai ajunge, să ştii că îţi vor cere Certificatul de Normalitate, fiindcă numai aşa pot să ştie cine eşti şi de unde vii.

— Dar nu şi în Liziere, i-am răspuns.

Mă privi fix:

— Dumnezeule, nu cred să-ţi doreşti cu adevărat să ajungi acolo. În Liziere nu există mai nimic – nici măcar hrană suficientă. Majoritatea locuitorilor mor de foame, tocmai de aceea şi recurg la raiduri. Nici să nu te gândeşti, fiindcă acolo ţi-ai petrece majoritatea timpului luptând pentru supravieţuire – şi te-ai considera norocos dacă ai rămâne în viaţă.

— Dar trebuie să mai existe şi alte locuri, am insistat.

— Doar să găseşti un vapor care să te primească la bord – dar chiar şi aşa…

Oprindu-se, îşi clătină din nou capul.

— Din propria mea experienţă, continuă el, pot să-ţi spun că dacă fugi de un lucru din simplul motiv că nu-ţi place, poţi fi sigur că nu vei găsi altul care să-ţi fie pe plac. Însă e cu totul altceva dacă urmăreşti un ţel – iar tu, ce ţel ai putea avea? Te rog să mă crezi, aici este mult mai bine decât în majoritatea locurilor. Nu, Davie, nu sunt deloc de acord cu ideea ta. Altfel vor sta lucrurile câţiva ani mai târziu, când vei fi bărbat în toată puterea şi vei fi în stare să-ţi porţi de grijă. Părerea mea este să mai rezişti o vreme; în orice caz, e mult mai bine să rămâi locului, decât să dai ocazia să fii prins şi adus înapoi cu forţa.

Avea perfectă dreptate. Învăţasem deja semnificaţia reală a cuvântului „umilinţă” şi, pentru moment, nu mai voiam să am parte de aşa ceva. Însă din vorbele sale înţelesesem că problema destinaţiei nu va fi una uşor de rezolvat, nici când voi ajunge la maturitate. Din câte se părea, cel mai înţelept era să mă documentez din timp

despre lumea exterioară Labradorului. Prin urmare, l-am rugat să-mi spună cum este acolo.

— Groaznic, îmi răspunse. Este ţinutul fărădelegilor şi al celor fără de Dumnezeu.

Era exact genul de răspuns formal pe care mi l-ar fi dat şi tatăl meu. Am fost dezamăgit să-l aud tocmai pe unchiul Axel vorbind în acest fel şi i-am spus în faţă. El îmi zâmbi.

— Dragul meu Davie, aşa este, ai dreptate. O să-ţi povestesc mai multe, cu condiţia să nu ciripeşti şi altora ce-ţi dezvălui.

— Vrei să spui că-i un secret? am întrebat mirat.

— Nu chiar, îmi răspunse. Însă când oamenii sunt obişnuiţi să creadă că anumite lucruri nu pot şi nu trebuie să fie decât aşa cum le consideră ei, în timp ce predicatorii fac tot posibilul să le întărească aceste convingeri, atunci, dacă încerci să le deschizi ochii, nu vei avea parte în niciun caz de mulţumiri, ci numai de reproşuri şi necazuri. În Rigo, marinarii au fost printre primii care au descoperit asta şi nu mai discută decât între ei despre acele ţinuturi. Din moment ce restul locuitorilor doresc să creadă că în exterior predomină Pustietatea, îi lasă în pace; ştiu că divergenţele de opinie nu pot schimba realitatea şi astfel nu tulbură pacea şi liniştea colectivităţii.

— În cărţile mele, i-am zis eu, scrie că dincolo de hotare se întind Lizierele necurate şi Pustietatea.

— Există şi alte cărţi, în care scrie contrariul, dar pe acestea nu le poţi găsi oriunde – de fapt, nu pot fi găsite nici în Rigo, darămite în aceste ţinuturi izolate. De asemenea, nu trebuie să ai încredere în tot ce spun marinarii – pentru că, deseori, nu poţi fi sigur că măcar doi dintre ei vorbesc despre acelaşi loc, chiar dacă sunt convinşi că o fac. Însă, odată ce-ai văzut chiar şi o mică parte din ea, îţi vei da seama că lumea este un loc mult mai straniu decât arată din Waknuk. Prin urmare, vei ţine totul pentru tine – promiţi?

L-am asigurat că nu voi spune nimănui.

— În regulă. Ei bine, atunci fii atent… începu el. În celelalte părţi ale lumii poţi să ajungi navigând din Rigo, în

josul râului, până când acesta întâlneşte marea. De acolo, se spune că nu-i bine să porneşti drept înainte, adică spre răsărit, pentru că marea ori se continuă la infinit, ori se sfârşeşte brusc şi cazi în neant. Dar nimeni nu ştie cu siguranţă. Dacă o iei spre nord, de-a lungul coastei, apoi către apus şi miazăzi, ajungi de cealaltă parte a Labradorului. Iar dacă înaintezi numai spre miazănoapte, ajungi în ţinuturi foarte reci, unde există multe insule mari, pe care nu trăiesc decât păsări şi creaturi marine. Se spune că în nord-est există un pământ întins unde plantele nu sunt anormale, iar animalele şi oamenii nu *arată* ca nişte anomalii, dar femeile sunt foarte înalte şi puternice. Ele conduc şi fac toată munca în acel ţinut. De asemenea, se mai spune că îşi ţin bărbaţii în cuşti până când împlinesc douăzeci şi patru de ani, după care îi mănâncă – soartă împărtăşită şi de marinarii care au ghinionul să naufragieze pe acele ţărmuri. Însă aceste informaţii ţin de domeniul legendelor, din moment ce n-a existat nimeni care să se fi întors cu bine de acolo şi care să confirme sau să nege aceste poveşti. Eu nu am mers decât spre sud – unde am fost de trei ori. După contopirea râului cu marea, o iei la dreapta şi înaintezi de-a lungul ţărmului două sute de mile, până la Strâmtoarea Newf. Când cheiul se mai lăţeşte, menţii cursul de-a lungul coastei insulei Newf şi ancorezi în portul Lark, pentru provizii de apă proaspătă şi alimente – dar numai dacă îţi permit locuitorii din Newf. De acolo porneşti spre sud-est şi, în scurt timp, cu ţărmul ca reper la tribord, ajungi în ţinutul Pustietăţii sau într-una din zonele foarte rele ale Lizierelor. Vegetaţia este luxuriantă, însă dacă navighezi la mică distanţă de coastă, vei vedea că aproape toate plantele sunt anormale. Majoritatea animalelor, comparativ cu specimenele pe care le cunoaştem, arată atât de straniu încât nici pot fi trecute în clasa Ofenselor. După ce navighezi o zi sau două, încep să se înmulţească ţărmurile Pustietăţii. În scurt timp, după ce traversezi apele unui golf larg, ajungi într-un loc unde nu mai există luminişuri: în însăşi inima imensei Pustietăţi. Marinarii s-au speriat foarte tare când

au văzut pentru prima oară acele ţinuturi. Cu toţii aveau sentimentul că părăsiseră regiunea Purităţii şi se îndepărtaseră de Dumnezeu, ajungând într-un loc unde El nu-i mai putea ajuta. Ştiau foarte bine că, dacă pun piciorul pe pământul Pustietăţii, nu mai au cale de scăpare, dar niciunul dintre ei nu se aştepta să-l vadă atât de aproape. Dar ceea ce i-a îngrijorat cel mai mult – neliniştindu-i şi pe cei de acasă, când le-au povestit – a fost faptul că acele lucruri, contrare legilor naturale ale lui Dumnezeu, se dezvoltau şi înfloreau ca şi cum ar fi avut acest drept. Într-adevăr, la început trebuie să fi fost o privelişte îngrozitoare. Acolo poţi vedea vârfurile gigantice şi deformate ale porumbilor ce cresc mai înalţi decât copăceii; pe stânci se dezvoltă saprofite impresionante, ale căror rădăcini lungi de-un stânjen flutură în vânt ca nişte smocuri de păr; în unele locuri sunt colonii de ciuperci care, la prima vedere, arată ca nişte galeţi albi uriaşi; sau poţi vedea plante suculente cu ţepi lungi de peste trei metri şi cu tulpini bulbucate, mari cât casele. Pe falezele stâncoase se înalţă plante ce-şi trimit la mai bine de treizeci de metri în mare odgoanele verzi şi butucănoase; imagine care te face să te întrebi dacă sunt plante de uscat ajunse în apa salină, ori plante marine care au reuşit, cumva, să se caţere pe coasta ţărmului. Există sute de lucruri ciudate, în mijlocul cărora arareori poţi găsi măcar un lucru normal. Este o junglă de Anomalii întinsă pe kilometri întregi. Chiar dacă par să nu existe multe animale, ocazional poţi vedea câte unul care nu seamănă cu nimic din ce cunoaştem noi. Zburătoarele sunt destul de numeroase, dar majoritatea fac parte din regnul marin; totuşi, în câteva rânduri au fost observate în depărtare obiecte ce pluteau în văzduh şi ale căror mişcări nu semănau deloc cu ale păsărilor. Este un ţinut misterios, nefast; iar toţi cei care îl văd înţeleg de îndată ce s-ar fi întâmplat şi pe meleagurile noastre în lipsa inspectorilor şi Legilor Purităţii. Este groaznic – dar se poate şi mai rău. Mai spre sud există zone unde cresc plante oribile şi diforme, iar mai încolo sunt regiuni de coastă de patruzeci,

cincizeci sau chiar şaizeci de kilometri, unde nu creşte absolut nimic. Ţărmul este complet arid – negru, sălbatic şi pustiu. Pământul seamănă mai degrabă cu un vast deşert de mangal. Falezele sunt de fapt stânci ascuţite şi golaşe. În mare nu sunt peşti, alge şi nici măcar sedimente sau impurităţi, iar unei corăbii care s-a aventurat în acele ape i-au dispărut imediat depunerile şi scoicile de pe carenă. De asemenea, păsările lipsesc cu desăvârşire. Cu excepţia valurilor ce se sparg de plajele negre, nu se zăreşte nici o altă mişcare. Este un loc sinistru. Din acest motiv, căpitanii cer în mod expres marinarilor să evite acele zone, iar mateloţii răsuflă uşuraţi că nu sunt nevoiţi să-şi pună în pericol vieţile. Totuşi, lucrurile nu par să fi stat întotdeauna astfel. Un comandant de vas a avut cutezanţa să se aventureze foarte aproape de ţărm, unde au văzut mari ruine din piatră. Cu toţii au fost de acord că simetria dărâmăturilor era mult prea constantă ca să fie vorba de structuri naturale şi au crezut că sunt rămăşiţele unuia din oraşele Străbunilor. Însă nimeni nu ştie mai mult despre toate acestea. Majoritatea membrilor echipajului au murit ori şi-au pierdut minţile, şi nici o altă navă nu a mai riscat să se apropie de acele ţinuturi. Coasta Pustietăţii se întinde pe sute şi sute de kilometri şi are din loc în loc limbi de pământ aride şi negre. De fapt, pustiul este imens, pentru că primii oameni care s-au aventurat pe-acolo, au renunţat şi au făcut imediat cale-ntoarsă, convinşi fiind că nu vor mai avea unde să-şi poată împrospăta proviziile de apă şi de mâncare. Toţi cei care s-au întors şi au povestit ce-au văzut, erau siguri că la fel stăteau lucrurile până la capătul pământului. Predicatorii şi preoţii au fost foarte mulţumiţi la auzul unor asemenea veşti, fiindcă informaţiile se încadrau perfect în învăţăturile lor şi astfel, pentru o vreme, nimeni nu a mai fost interesat de explorarea acelor regiuni. După un timp, curiozitatea a reînviat şi corăbii mai rezistente au reînceput să navigheze spre sud. Un martor ocular, pe nume Marther, a scris următoarele într-un jurnal pe care de altfel l-a şi publicat: „Coastele Negre par să fie regiunile extreme ale

Pustietăţii. Cum orice încercare de apropiere este sortită morţii, nimeni nu poate spune nimic sigur despre ele, cu excepţia faptului că sunt zone complet sterpe, chiar dacă prin unele locuri, în negura nopţii, se zăresc uneori licăriri slabe. În orice caz, aceste observaţii au fost făcute de la mare distanţă şi nu confirmă viziunea Partidului Bisericii de Aripa Dreaptă, cum că ar fi efecte ale unei anomalii de nestăvilit. Nu există nici o dovadă că ar reprezenta o formă de infectare sau inflamare a suprafeţei pământului, menită să se răspândească în toate regiunile impure. Mai degrabă contrariul pare plauzibil. Altfel spus, aşa cum Ţinutul Sălbăticiei îşi restrânge hotarele şi, încet-încet, Pustietatea cedează în faţa terenurilor locuibile din Liziere, tot aşa şi teritoriile Întunericului se contractă în interiorul Pustietăţii. De la o asemenea depărtare, observaţiile n-au putut fi detaliate, dar ne-au semnalat totuşi prezenţa unor vietăţi, creaturi dintre cele mai profane, care îşi au contribuţia lor în acest proces şi cotropesc fără milă acea teribilă pustietate.” Acesta a fost doar un fragment din jurnalul care i-a provocat lui Marther o mulţime de probleme din partea clericilor ortodocşi, fiindcă în afirmaţiile sale, departe de a le înfiera, sugera ideea că anomaliile efectuau, chiar şi foarte încet, o muncă de regenerare. Datorită altor şase erezii, Marther s-a văzut trimis în judecată, moment în care s-a început şi o campanie amplă de interzicere a viitoarelor explorări. În toiul acelui scandal, în portul din Rigo sosi o corabie considerată de mult pierdută, *Temerarul*. Vasul era îngrijorător de deteriorat, puţini dintre membrii echipajului supravieţuiseră, pânzele îi erau toate peticite, catargul de-abia mai stătea drept dar, chiar dacă arăta şi mirosea groaznic, şi-a dobândit triumfător onoarea de a fi primul vapor care a ajuns în ţinuturile de dincolo de Coastele Negre. Iar pentru a susţine cu dovezi acest fapt, avea la bord o mulţime de obiecte, inclusiv ornamente şi bijuterii din aur, argint şi cupru, precum şi o mare varietate de mirodenii. Obiectele au fost acceptate, dar mirodeniile au provocat o mulţime de controverse, căci nu

se ştia clar dacă proveneau din plante anormale sau erau rezultate din cereale pure. Habotnicii au refuzat să le atingă, de teamă ca nu cumva să fie pângăriţi, în timp ce alţii au preferat să creadă că erau chiar mirodeniile la care Biblia făcea referire. Oricare ar fi fost adevărata lor natură, au fost suficient de profitabile cât să-i convingă şi pe alţii să navigheze în căutarea lor. Teritoriile din sud nu sunt civilizate. Majoritatea oamenilor care trăiesc acolo nu acordă prea mare atenţie păcatelor şi, din acest motiv, nici nu stârpesc Anomaliile; sunt şi câţiva care se tem de păcat, dar într-un fel destul de confuz. Foarte mulţi nu se ruşinează de mutanţi şi nu-şi fac deloc griji dacă progeniturile lor sunt anormale, atâta timp cât sunt capabile să înveţe să-şi poarte singure de grijă. În alte părţi, poţi găsi Anomalii care se consideră perfect normale. Există un trib unde bărbaţii şi femeile nu au deloc păr pe corp; acolo părul este privit ca fiind semnul diavolului. Într-un alt trib, oamenii au toţi părul alb şi ochii roz. Într-o altă colectivitate, nu sunt considerate fiinţe umane decât persoanele care au toate degetele, atât la mâini, cât şi la picioare, unite prin membrane; iar în altă parte nu li se permite să procreeze decât femeilor care au mai mult de doi sâni. Sunt insule unde trăiesc numai oameni foarte solizi, iar în altele doar persoane uscăţive; de asemenea, se mai spune că pe unele insule, atât bărbaţii, cât şi femeile ar fi putut trece drept imagini perfecte ale lui Dumnezeu, dacă o boală nu le-ar fi înnegrit complet pielea – acesta fiind un zvon mult mai credibil decât cel în care se zice că ar exista o specie de Anomalii ai cărei membri au blană, coadă, trăiesc numai în copaci şi s-au pipernicit atât de mult, încât rareori depăşesc înălţimea de jumătate de metru. În orice caz, ţinuturile sunt mult mai ciudate decât îţi poţi imagina; dar, odată ce le-ai văzut, înţelegi că orice este cu putinţă în acele părţi, pericolele pândesc la tot pasul. Peştii şi celelalte creaturi din ocean sunt mult mai mari şi mai feroce decât cele din zonele noastre. În plus, nu ştii niciodată cum te vor primi Anomaliile când cobori pe ţărmurile lor. În unele locuri oamenii sunt prietenoşi; în

altele, te întâmpină cu săgeţi otrăvite. Pe una din insule, băştinaşii folosesc bombe cu praf de piper, înfăşurat în frunze, iar imediat ce ţi-au afectat ochii, te asaltează cu suliţele. Sunt teritorii unde nu poţi avea nici o siguranţă. În regiunile unde oamenii sunt prietenoşi, nu înţelegi o iotă din ce încearcă să-ţi spună şi nici ei nu înţeleg nimic din ce vrei să le transmiţi, însă dacă îi asculţi mai atent vei vedea că multe din cuvintele lor seamănă cu ale noastre, doar că sunt diferit pronunţate. De asemenea, mai poţi afla şi alte lucruri surprinzătoare. De pildă că, la fel ca şi noi, au legende asemănătoare despre Străbuni, în care se spune că aceştia erau capabili să zboare, că ştiau să construiască oraşe plutitoare, că puteau vorbi unii cu alţii chiar dacă se aflau la sute de kilometri depărtare, şi aşa mai departe. Însă faptul cel mai îngrijorător este că majoritatea celor de acolo – indiferent că au câte şapte degete, ori patru braţe, că sunt plini de păr, ori că au câte şase sâni, sau orice altceva ar fi în neregulă cu ei – sunt convinşi că numai rasa lor reprezintă imaginea autentică a Străbunilor, în vreme ce toţi ceilalţi sunt simple Anomalii. Când auzi prima dată un asemenea lucru, nu poţi să nu te gândeşti că este o stupiditate, dar odată ce întâlneşti din ce în ce mai mulţi oameni la fel de convinşi ca şi noi… ei bine, începi să intri la bănuieli şi să te întrebi: *avem* o mărturie certă referitoare la imaginea autentică? În Biblie nu scrie nimic despre oamenii vremurilor trecute şi, de asemenea, nu este dată nici o descriere a Omului. Descrierea fiinţei umane ne-a oferit-o Nicholson, în *Pocăinţe*, unde chiar autorul recunoaşte că a scris cartea câteva generaţii după Năpastă, fapt pentru care nu poţi să nu te întrebi dacă el *ştia* cu adevărat că este o fiinţă autentică, ori doar îşi închipuia că ar fi…

*

Unchiul Axel mi-a povestit despre meleagurile sudice mult mai multe decât puteam ţine minte, informaţii foarte interesante în felul lor, dar care nu-mi spuneau nimic despre ceea ce voiam să ştiu. Aşa că l-am întrebat direct:

— Unchiule Axel, acolo există oraşe?

— Oraşe? repetă el. Ei bine, pe ici, pe colo, poţi găsi câte un orăşel – poate chiar la fel de mare ca şi Kentak, dar altfel construit.

— Nu, am reluat. Eu m-am referit la oraşe mult mai mari. Şi i-am descris apoi oraşul din visul meu, dar fără să-i spun că era un vis.

Mă privi curios şi-mi răspunse:

— N-am auzit să existe aşa ceva pe-acolo.

— Poate că sunt mai departe – mult mai departe decât ai ajuns dumneata, am insistat.

Negă, clătinând din cap:

— Nu poţi merge mai departe pentru că marea este plină de ierburi – mase compacte de alge, cu tulpini cât parâmele. Nici o corabie nu poate trece, iar dacă ai ghinionul să te împotmoleşti în ele, îţi e foarte greu să mai ieşi.

— Şi eşti absolut sigur că nu există niciun oraş?

— Bineînţeles. Dacă ar fi existat am fi auzit până acum de el.

Răspunsul său mă dezamăgise. Din câte se părea, evadarea mea în sud, presupunând că aş fi găsit o corabie care să mă ducă până acolo, ar fi fost o soluţie mult mai bună decât fuga în Liziere. Sperasem pentru scurt timp dar m-am văzut nevoit în acel moment să revin la ideea că oraşul din vis era una din creaţiile Străbunilor.

Unchiul Axel mi-a vorbit apoi şi despre îndoielile care îi încolţiseră în inimă, rezerve referitoare la imaginea autentică a omului. Insistă destul de mult asupra acestui subiect, dar după un timp se opri şi mă întrebă direct:

— Davie, înţelegi de ce îţi spun toate astea? Nu eram foarte sigur că înţelegeam. Mai mult decât atât, nu-mi făcea plăcere să admit că există vreo lacună în riguroasa mea învăţătură religioasă – aşa că mi-am reamintit o frază pe care o auzisem de nenumărate ori:

— Ţi-ai pierdut credinţa?

Unchiul Axel pufni şi se strâmbă.

— Vorbe-n vânt! îmi răspunse, reflectând în tăcere pentru o clipă. Ţi-am spus toate astea, continuă el, ca să

înţelegi că dacă cineva spune că un lucru e aşa, asta nu *dovedeşte* că aşa şi e. Repet: nimeni, dar *nimeni nu cunoaşte* cu adevărat care este imaginea autentică. Doar *cred* cu toţii că ştiu – aşa cum credem şi noi că ştim, dar, din câte se pare, e posibil ca Străbunii să nu fi fost nici ei imagini autentice. Se întoarse şi mă privi lung, insistent, şi continuă: Prin urmare, cum aş putea eu sau oricine altcineva să fim siguri că, de fapt, „anomalia” pe care o aveţi voi doi, tu şi Rosalind, nu vă plasează mult mai aproape de imaginea autentică decât sunt ceilalţi oameni? Foarte posibil ca Străbunii să fi fost totuşi făpturi create după chipul şi asemănarea Domnului, întrucât unul din lucrurile care se spune despre ei este că puteau vorbi de la distanţă unii cu alţii. *Noi* nu suntem capabili să facem aşa ceva – dar tu şi Rosalind puteţi. Davie, ia gândeşte-te: voi aţi putea fi mult mai aproape de imaginea autentică decât suntem noi.

Am ezitat preţ de un minut, după care m-am hotărât:

— Unchiule Axel, nu este vorba doar de Rosalind şi de mine. Mai sunt şi alţii.

Mă privi foarte surprins.

— Şi alţii? întrebă mirat. Despre cine e vorba? Şi câţi sunt?

Am negat din cap:

— Nu-i cunosc – adică, nu ştiu cum îi cheamă, pentru că numele nu au forme mintale, de aceea nici nu ne-au interesat vreodată. Ştii pur şi simplu cine gândeşte în momentul respectiv, aşa cum ştii cine vorbeşte. Iar pe Rosalind am găsit-o din întâmplare.

A continuat să mă privească foarte serios şi tulburat.

— Şi câţi sunteţi? insistă el.

— Opt, i-am răspuns. Eram nouă, dar unul dintre ei nu ne-a mai contactat cam de-o lună. De fapt, unchiule Axel, asta şi vroiam să te întreb – crezi că l-a descoperit cineva? Pentru că s-a oprit brusc. Ne-am întrebat cu toţii dacă o fi aflat careva… Ştii ce-l aşteaptă dacă îl găsesc…

M-am oprit, lăsându-l să deducă singur urmarea.

— Nu cred să-l fi descoperit, îmi răspunse clătinând din

cap, pentru că am fi auzit negreşit dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva. Poate că s-a mutat. Locuia prin apropiere?

— Cred – dar nu ştiu exact. Sunt totuşi convins că dacă se muta ne-ar fi spus.

— Iar dacă ar fi fost prins, v-ar fi informat imediat, nu-i aşa? După cum văd eu, pentru că s-a petrecut aşa de brusc, poate fi vorba de un accident. Vrei să încerc să aflu?

— Da, chiar te rog, pentru că suntem cu toţii foarte speriaţi.

— În regulă, consimţi el. O să văd ce pot face. Spui că era băiat şi că, probabil, nu locuia departe de noi. Iar totul s-a petrecut în urmă cu o lună. Altceva?

Nu mai ştiam mare lucru, dar i-am povestit tot ce ştiam. Dorinţa sa de a ne ajuta mă mai liniştise puţin. Cum trecuse o lună de zile fără să mai apară vreun incident asemănător, nu eram foarte îngrijoraţi, dar nici total lipsiţi de griji nu puteam spune că eram.

Înainte de a ne despărţi, unchiul a ţinut să-mi repete că nimeni nu putea şti cu certitudine care este imaginea autentică.

Mai târziu, am înţeles de ce a insistat şi, totodată, mi-am dat seama că nici nu-l interesa prea mult această imagine. Nu pot spune dacă a fost înţelept că a căutat să ne alunge atât neliniştea, cât şi simţul de inferioritate care mocneau în noi şi aşteptau să ne dăm seama că eram altfel decât ceilalţi. Probabil ar fi fost mai bine să aibă răbdare – deşi, pe de altă parte, poate că a reuşit să ne mai liniştească zbuciumul trezirii…

În orice caz, pentru moment hotărâsem să nu fug de acasă – mai ales că dificultăţile cu care urma să mă confrunt îmi păreau într-adevăr colosale.

7

Pentru mine, apariţia surorii mele, Petra, a fost o mare surpriză, dar pentru ceilalţi a fost un fapt obişnuit.

În casa noastră, cu o săptămână sau două înainte de eveniment, domnise o aşteptare confuză, plutitoare, care rămăsese nedeclarată şi nerecunoscută. Însă, pentru mine, senzaţia că mi se ascundea ceva ce avea să se întâmple a persistat până în noaptea când am auzit plânsetul unui bebeluş. Sunetele pătrunzătoare şi inconfundabile răsunaseră chiar din interiorul casei, unde, cu numai o zi înainte, nu exista niciun prunc. Totuşi, dimineaţa nimeni nu a făcut nici o referire la zgomotele care tulburaseră liniştea nopţii. Într-adevăr, nimeni n-ar fi îndrăznit să discute deschis despre acea chestiune, până când inspectorul nu elibera certificatul prin care să ateste că este un copil în imagine autentică. Dacă, din nefericire, bebeluşul ar fi contravenit imaginii şi nu ar fi fost apt să primească un certificat, ar fi continuat cu toţii să-l ignore, iar regretabilul incident ar fi fost considerat ca şi inexistent.

La primele raze de lumină, tata a trimis un grăjdar să-l cheme pe inspector şi, în aşteptarea acestuia, toţi membrii casei încercau să-şi ascundă neliniştea sub pretextul că începeau o zi obişnuită de muncă.

Prefăcătoria scădea odată cu trecerea timpului, căci grăjdarul, în loc să revină însoţit de inspector, aşa cum era de aşteptat în cazul unei persoane marcante şi influente cum era tatăl meu, se întorsese doar cu mesajul politicos prin care inspectorul îl anunţa că va face tot posibilul să-şi facă timp să-l viziteze în cursul zilei.

Nu este înţelept nici măcar pentru o persoană cinstită şi virtuoasă să se certe cu inspectorul local şi să-l jignească în public. Un inspector are întotdeauna la dispoziţie o mulţime de căi prin care poate contraataca.

Tata s-a enervat foarte rău şi cu atât mai mare i-a fost furia cu cât convenţiile sociale nu-i permiteau să admită

motivul pentru care era nervos. În plus, ştia foarte bine că inspectorul dorise dinadins să-l enerveze. Aşa că şi-a petrecut ziua plimbându-se în jurul casei şi prin curte, explodând când şi când pentru tot felul de chestiuni minore, drept pentru care toţi fugeau din calea lui şi munceau cu deosebită sârguinţă, astfel încât să nu-i atragă atenţia.

Câtă vreme un copil nu era examinat şi aprobat oficial, nimeni nu îndrăznea să anunţe o naştere; şi cu cât întârzia mai mult anunţul oficial, cu atât răuvoitorii aveau mai mult timp la dispoziţie pentru a născoci tot felul de motive care ar justifica amânarea. Oamenii de vază au grijă să obţină certificatul cât mai repede posibil. Şi pentru că nu puteam să menţionăm cuvântul „bebeluş" sau să facem referiri indirecte la el, am fost nevoiţi cu toţii să pretindem că mama stătea în pat datorită unei răceli uşoare sau unei alte indispoziţii.

Mary, sora mea, se ducea din când în când în camera mamei, iar în restul timpului încerca să-şi ascundă îngrijorarea strigând cu autoritate la fetele din gospodărie. Dorinţa de a nu pierde declaraţia oficială, atunci când avea să fie făcută, m-a silit să stau prin apropiere. Tata pândea ca un adevărat vânător.

Suspansul era amplificat şi de faptul că toţi ştiau că, nu demult, în două situaţii similare, nu fusese acordat niciun certificat. Tata – de altminteri, la fel ca şi inspectorul – era la curent cu speculaţiile referitoare la poziţia pe care o va adopta în momentul în care, aşa cum îi permitea legea, s-ar fi văzut nevoit să o izgonească pe mama de acasă, în caz că evenimentul de faţă ar fi fost unul nefericit. Între timp, deoarece era nepoliticos şi nedemn să trimitem iarăşi după inspector, nu ne rămăsese altceva de făcut decât să suportăm cu stoicism suspansul.

După-amiază, inspectorul şi-a făcut în sfârşit apariţia, în mersul agale al poneiului său. Tata îşi luă inima în dinţi şi-i ieşi în întâmpinare, sufocat parcă de strădania de a fi politicos. Inspectorul însă nu se grăbea deloc. Descălecă tacticos şi porni încet spre casă, discutând despre vreme.

Tata, al cărui chip se făcuse stacojiu de furie, îl lăsă în grija surorii mele, care-l conduse în camera mamei. A urmat apoi cea mai cumplită aşteptare cu putinţă.

Mary ne-a povestit ulterior că pe tot parcursul examinării extrem de minuţioase şi îndelungate, inspectorul fredonase şi exclamase ca pentru sine câte un „ia uite!” sau „aha!” În cele din urmă, ieşise impasibil din cameră şi se aşezase la masă, în salonul aproape gol, plângându-se că peniţa condeiului nu este bună. Într-un final, scosese din geantă un formular şi, cu mişcări încete, începuse să scrie în calitate oficială că bebeluşul era o fiinţă umană femeiască, lipsită de orice formă detectabilă de anormalitate. După ce termină, privi gânditor hârtia preţ de câteva momente, ca şi cum n-ar fi fost pe deplin mulţumit. Înainte de a o data şi semna, stătuse puţin în cumpănă, după care presărase câteva firişoare de nisip şi, arborând un vag aer de nesiguranţă, i-o înmânase tatălui meu, pe care aşteptarea îl dusese la exasperare. Inspectorul, evident, nu avusese nici o îndoială, pentru că altminteri ar fi cerut ca fata să fie examinată de un alt inspector – iar tatăl meu ştia foarte bine acest lucru.

Aşa a fost recunoscută existenţa Petrei şi, în scurt timp, am fost înştiinţat formal că am o nouă surioară, drept pentru care mi s-a încuviinţat să o văd în pătuţul ei, aşezat lângă al mamei.

Când am văzut cât de rozalie şi de zbârcită era, n-am putut să nu mă întreb cum de-a putut fi inspectorul atât de sigur că nu are nimic. În orice caz, nu părea să aibă nimic în neregulă, aşa că îşi obţinuse pe bună dreptate certificatul. Nimeni nu l-ar fi putut blama pe inspector, fiindcă fetiţa arăta la fel de normal ca orice nou-născut…

În timp ce ne uitam pe rând la ea, de afară se auzi dangătul clopotului din grajd, aşa cum cerea obiceiul. Toţi muncitorii de la fermă îşi opriră lucrul şi, în scurtă vreme, ne adunarăm în bucătărie pentru rugăciunile de mulţumire.

*

La două sau poate trei zile de la naşterea Petrei am

descoperit întâmplător o pagină din istoria familiei mele, eveniment pe care aş fi preferat totuşi să nu-l cunosc.

Aşteptam liniştit în camera mea, odaie situată lângă dormitorul părinţilor, unde mama continua să rămână la pat. Era o chestiune de şansă dar şi de strategie, fiindcă fusese ultima mea descoperire. După masa de prânz obişnuiam să mă retrag acolo şi să aştept până plecau toţi pe la treburile lor, apoi eram liber să mă furişez afară, fără să mai primesc astfel nici o sarcină pentru după-amiază; iar până atunci nimănui nu-i trecuse prin cap să mă caute tocmai în odaia mea. Tot ce aveam de făcut era să rămân locului aproximativ jumătate de oră. Chiar dacă, în general, camera îmi oferea destulă intimitate, în acea perioadă trebuia să fiu foarte precaut, pentru că peretele din chirpici era fisurat şi, dacă nu mergeam tiptil, mama ar fi putut să mă audă imediat.

În ziua aceea, tocmai credeam că le acordasem lucrătorilor suficient răgaz să plece la muncă, când în curte apăru o şaretă. În momentul în care a trecut prin dreptul ferestrei, am observat că frâiele erau ţinute de mătuşa Harriet.

O vedeam pentru a noua sau a zecea oară, fiindcă locuia în Kentak, la peste douăzeci de kilometri de noi, iar tot ce ştiam despre ea era că-mi plăcea ca om. Era cu trei ani mai mică decât mama şi, chiar dacă nu se deosebeau ca înfăţişare, trăsăturile mai calde ale mătuşii Harriet îi schimbau semnificativ fizionomia. De câte ori mă uitam la ea îmi imaginam că şi mama ar fi putut arăta aşa – sau, cel puţin, aşa mi-ar fi plăcut mie. Era o persoană cu care puteai discuta, fiindcă nu aborda acea atitudine respingătoare şi rigidă prin care cineva ascultă numai ca să corecteze.

M-am aplecat precaut pe fereastră şi am văzut-o cum îşi leagă calul, ia din brişcă o bocceluţă albă şi intră în casă. Înăuntru nu întâlnise pe nimeni, pentru că în scurt timp paşii ei trecură prin faţa uşii mele şi am auzit clicul clanţei de la camera alăturată.

— Oh, Harriet! se auzi vocea surprinsă a mamei, nu

tocmai încântată. Ai sosit atât de repede! Să nu-mi spui că ţi-ai adus şi bebeluşul cu tine!

— Emily, am fost nevoită, îi răspunse mătuşa Harriet, acceptând reproşurile din glasul mamei mele. N-am avut ce face. Am auzit că ai născut prematur şi – vai, ia te uită unde era! Emily, este minunată. O fetiţă fermecătoare. Şi, după o scurtă pauză, adăugă: Şi a mea este frumoasă, nu-i aşa? Nu-i o scumpete?

A urmat o serie de felicitări reciproce, care nu m-au interesat deloc. Pe atunci nu mi se părea că bebeluşii arată cu adevărat diferit unii de alţii.

— Draga mea, îi spuse mama, chiar *mă bucur* pentru tine. Henry trebuie să fie încântat.

— Bineînţeles, îi răspunse mătuşa Harriet, a cărei amărăciune o puteam observa până şi eu.

— Am născut-o acum o săptămână, continuă ea grăbită. Nu ştiam ce să fac. Apoi, când am aflat că şi tu ai născut prematur şi că ai tot fetiţă, m-am simţit ca şi cum Dumnezeu mi-ar fi răspuns rugăciunilor. Se opri şi adăugă aparent indiferentă: I-ai obţinut certificatul?

— Desigur. Intonaţia mamei era aspră, parcă pregătită pentru contraatac.

Cunoşteam bine această mlădiere a exprimării. Când i se adresă din nou, vocea îi căpătă o nuanţă tulburătoare.

— Harriet! îi ceru ea severă. Tu *nu* ai primit certificatul?

Mătuşa nu-i răspunse, însă am avut impresia unui oftat înăbuşit.

Mama îi zise, pe un ton rece şi categoric:

— Harriet, dă-mi copilul – vreau să-l văd mai bine.

Preţ de câteva secunde n-am putut auzi decât două-trei suspine din partea mătuşii mele. Apoi, nesigură în glas, spuse:

— Este atât de mic… vezi? Nu-i mare lucru.

— *Nu-i mare lucru!* se răsti mama. După ce că ai avut neruşinarea să-ţi aduci monstrul în casa mea, acum îndrăzneşti să-mi spui că *nu-i mare lucru!?*

— *Un monstru!* Glasul mătuşii Harriet sunase ca şi cum ar fi fost pălmuită. Vai mie! se vaită ea, continuând să

geamă încet.

După scurt timp, mama îi spuse:

— Nici nu-i de mirare că n-ai îndrăznit să-l chemi pe inspector.

Mătuşa Harriet continua să plângă, iar mama nu i se mai adresă decât după ce suspinele aproape încetaseră:

— Harriet, aş vrea să-mi spui de ce ai venit aici. De ce l-ai adus la mine?

Mătuşa Harriet îşi suflă nasul şi-i răspunse insensibilă şi apatică:

— După naştere – adică, imediat ce-am văzut-o – am vrut să mă sinucid. Ştiam că nu o vor accepta, deşi este vorba de o deviaţie minoră. Însă am renunţat la acest gând, deoarece am sperat să o pot salva. O iubesc. Este un copilaş încântător – cu excepţia acelui amănunt. Spune-mi, nu am dreptate?

Mama păstră tăcerea şi mătuşa Harriet continuă:

— Nu ştiam cum aş fi putut s-o salvez, însă am sperat. Ştiam că, până când mi-o vor lua, am dreptul s-o ţin lângă mine – măcar pentru perioada de o lună de zile după care sunt *obligată* să-i înştiinţez. Aşa că am hotărât să o păstrez până atunci.

— Şi Henry? Ce spune?

— El… el mi-a zis că trebuie să o declarăm imediat. Dar nu l-am lăsat, Emily – n-am putut. *N-am fost în stare*. Dumnezeule, nu pentru a treia oară! Am ţinut-o lângă mine şi m-am rugat, m-am rugat zi şi noapte şi am sperat. Iar când am auzit că şi tu ai născut prematur, m-am gândit că Dumnezeu mi-a răspuns în sfârşit rugăciunilor.

— Da, Harriet, îi spuse cu răceală mama, însă mă îndoiesc că momentul naşterii ar putea fi răspunzător. Şi, de fapt, accentua ea, nu înţeleg ce vrei să spui.

— M-am gândit, continuă descurajată mătuşa Harriet, forţându-se să-şi găsească cuvintele, m-am gândit că dacă mi-aş lăsa fetiţa la tine şi aş împrumuta-o pe a ta…

Mama pufni foarte surprinsă. După câte se părea, rămăsese fără grai.

— Doar pentru o zi sau două; până când obţin

certificatul, stărui mătuşa Harriet. Tu eşti sora mea, Emily – eşti singura persoană care mă poate ajuta să-mi păstrez copilul.

Mătuşa izbucni iarăşi în plâns. După o pauză îndelungată, am auzit din nou vocea mamei:

— De când sunt pe lume n-am auzit ceva mai revoltător. Să vii şi să-mi propui să devin părtaşă la un act imoral şi criminal… Harriet, trebuie să-ţi fi pierdut minţile – dacă îţi imaginezi că-ţi voi împrumuta…

Se opri brusc, pentru că recunoscuse pe hol mersul apăsat al tatălui meu.

— Joseph, continuă ea, în momentul în care tata intră în cameră. Dă-o afară. Cere-i să părăsească imediat casa – şi să ia şi *chestia* aia cu ea.

— Dragă, îi răspunse tata consternat, dar e vorba de sora ta, Harriet.

Mama îi explică în detaliu situaţia. În tot acel răstimp, mătuşa Harriet nu scoase un cuvânt. În cele din urmă, tata o întrebă cu inima îndoită:

— Este adevărat? Acesta-i motivul pentru care ai venit aici?

Mătuşa Harriet îi răspunse încet şi foarte obosită:

— Este a treia oară. Îmi vor lua copilaşul, aşa cum i-au luat şi pe ceilalţi. N-aş mai putea suporta încă o dată aşa ceva. Sunt sigură că Henry o să mă denunţe şi îşi va găsi apoi o altă soţie, una care să-i poată dărui copii normali. Atunci nu voi mai avea nimic – absolut nimic. Am venit totuşi la voi, în speranţa că voi primi ajutor, măcar din milă. Emily este singura persoană care mă poate ajuta. Dar acum… acum văd cât de nesăbuită am fost să sper aşa ceva…

Nimeni nu adăugă nimic.

— Foarte bine – vă înţeleg şi am să plec, încheie ea pe un ton descurajat.

Dar tatăl meu nu era omul care să nu-şi susţină punctul de vedere:

— Nu înţeleg cum de ţi-a trecut prin minte să vii aici cu o asemenea sugestie, într-un cămin unde domneşte

credinţa şi frica de Dumnezeu. Şi, cu atât mai rău, nu dai dovadă nici măcar de un dram de ruşine sau căinţă.

Mătuşa Harriet îi răspunse categorică:

— De ce-aş face una ca asta? Nu am făcut nimic de care să-mi fie ruşine. *Nu* mi-e ruşine de nimic – doar că mă simt înfrântă.

— Nu ţi-e ruşine!? repetă tata. Nu îţi este ruşine că ţi-ai bătut joc de Creatorul tău – şi că ai încercat să-ţi ispiteşti propria soră într-o conspiraţie criminală?!

Inspirând profund, se lansă într-o predică demnă de amvon:

— Duşmanii Domnului ne împresoară şi încearcă să-L lovească prin noi. Aceştia luptă necontenit să deformeze imaginea autentică şi caută să ne pângărească rasa prin ale noastre consoarte slabe. Femeie, ai păcătuit – priveşte în inima ta şi îţi vei vedea păcatul. Sacrilegiul tău ne-a slăbit defensiva şi aprig ne-a lovit prin tine inamicul. Chiar dacă porţi pe rochie crucea protectoare, nu ai păstrat-o permanent şi în inima ta. N-ai vegheat fără întrerupere la menţinerea purităţii şi, iată, a apărut o Anomalie. Iar o deviaţie a imaginii autentice, *oricât* de minoră ar fi ea, devine o blasfemie. Ai dat naştere unei spurcăciuni.

— Nu e decât un bebeluş neajutorat!

— Da, un copil care, dacă ţi s-ar îndeplini voia, ar creşte şi s-ar înmulţi, contaminând totul, până când în jurul nostru nu ar fi decât mutanţi şi hidoşenii. Iată ce s-a întâmplat în locurile unde fermitatea şi credinţa au fost slabe; dar aici nu se va întâmpla *niciodată* aşa ceva. Strămoşii noştri au aparţinut rasei pure şi ne-au transmis cu deplină încredere această sacră moştenire. Iar tu vrei să-ţi permitem să ne pângăreşti? Şi să zădărnicim truda strămoşilor? Femeie, ruşine să-ţi fie! Acum, pleacă! Mergi acasă cu umilinţă şi nu cu dispreţ. Declară-ţi copilul, aşa cum îţi cere legea. Pocăieşte-te, ca să fii iertată şi roagă-te, pentru că nu puţine îţi sunt păcatele. Nu numai că ai blasfemiat dând naştere unei imagini false, ci, în aroganţa ta, te-ai împotrivit legii şi ai păcătuit cu bună ştiinţă. Eu sunt milostiv şi nu te voi acuza de nimic. Numai ţie îţi

revine datoria să-ţi purifici conştiinţa; să te arunci în genunchi şi să te rogi din toată inima să-ţi fie iertate intenţiile de a păcătui şi toate celelalte păcate de care te faci vinovată.

Am auzit doi paşi uşori. Bebeluşul scoase un uşor scâncet în clipa în care mătuşa Harriet îl luă în braţe. Pornind spre uşă, ridică zăvorul şi se opri.

— Bine, mă voi ruga, le zise ea. Mă voi ruga… Făcu o pauză şi continuă pe un ton mai ferm şi mai aspru: Mă voi ruga Domnului să-şi reverse milostenia asupra acestei lumi îngrozitoare, să-i compătimească pe cei slabi şi să-i iubească pe cei nefericiţi şi nenorociţi. Îl voi întreba dacă aceasta Îi este voia, ca un copilaş să sufere şi să fie damnat pentru o mică pată… Şi, de asemenea, mă voi ruga Lui şi Îi voi cere să frângă inimile făţarnicilor…

În acel moment uşa se închise şi am auzit-o păşind încet pe coridor.

M-am îndreptat tiptil spre fereastră şi am văzut-o ieşind. După ce-şi aşeză cu grijă bocceluţa în şaretă, rămase locului câteva secunde, privind spre copil; apoi, dezlegând calul, urcă pe capră şi-şi luă bocceluţa în poală, acoperind-o cu mantia şi protejând-o cu unul din braţe.

În momentul în care s-a întors, mi-a imprimat în minte o imagine pe care n-am s-o uit niciodată: bebeluşul i se legăna pe braţ, mantia îi era pe jumătate desfăcută, dezvăluind partea superioară a crucii cafenii împletită din şnururi pe rochia maro închis, iar chipul îi era ca de granit, cu ochi care priveau orbi înspre casă…

Smuci hăţurile, şi se pierdu în zare.

În spatele meu, din cealaltă cameră se auzi vocea tatei:

— A mai comis şi-o erezie pe deasupra! Îi putem trece cu vederea încercarea de substituire a pruncilor, pentru că femeilor le vin idei ciudate în asemenea împrejurări. Chiar eram hotărât să-i ignor comportamentul, cu condiţia să declare copilul. Dar erezia este o cu totul altă problemă. E la fel de periculoasă ca orice femeie neruşinată; nu mi-aş fi putut închipui vreodată ca una din surorile tale să fie atât de josnică. Ştiind bine că şi tu ţi-ai ispăşit penitenţele de

două ori, i-a trecut prin minte să te facă părtaşă la această mârşăvie! În casa mea nu voi accepta niciodată asemenea vorbe profanatoare.

— Poate că nu ştia ce spune, îi răspunse mama, nesigură.

— Atunci e timpul să afle. Şi este de datoria noastră s-o ajutăm.

Mama încercă să-i răspundă, dar glasul i se frânse brusc şi începu să plângă. Nu o auzisem niciodată plângând. Tata continuă să-i explice necesitatea menţinerii Purităţii, atât în cuget şi simţiri, cât şi în suflet – fapt de-o deosebită importanţă pentru femei. Când m-am furişat afară, el continua să predice…

Nu mi-am putut astâmpăra sentimentul de curiozitate referitor la acel „mic detaliu” de care se făcea vinovat pruncul – şi m-am întrebat dacă nu cumva era vorba despre un degeţel în plus, ca în cazul Sofiei. Însă nu am aflat niciodată.

A doua zi, când am aflat şi eu că în râu fusese găsit trupul mătuşii Harriet, nimeni nu a făcut vreo referire la bebeluş…

8

În seara zilei când am primit vestea, tata a cuprins în rugăciunile noastre şi numele mătuşii Harriet, dar după aceea nu l-a mai rostit niciodată. Dispăruse definitiv din memoria tuturor, mai puţin dintr-a mea. Chiar dacă îi auzisem doar vocea, în minte mi-a rămas imaginea clară a unei staturi drepte, a unui chip istovit de speranţă şi a un glas care spunea cu fermitate: „*Nu* mi-e ruşine de nimic – doar că mă simt înfrântă." Şi, de asemenea, mi-o amintesc aşa cum am văzut-o ultima dată, când ne privea casa.

Nu mi-a spus nimeni cum a murit, dar bănuiam eu că moartea ei nu se datora unui accident. Nu înţelegeam multe din lucrurile pe care le auzisem şi, cu toate acestea, a fost cel mai tulburător incident din viaţa mea – eveniment care, dintr-un temei necunoscut, m-a alarmat şi înfricoşat mai mult decât suferisem pentru Sofia. Câteva nopţi la rând am visat-o pe mătuşa Harriet cum plutea în râu şi-şi ţinea strâns la piept bocceluţa albă, în timp ce apa îi mişca lin părul în jurul chipului livid, ai cărui ochi larg deschişi nu mai vedeau nimic. Şi m-a îngrozit…

Totul se întâmplase din simplul motiv că bebeluşul ei era puţin diferit de ceilalţi copii. Avea ceva în plus, ori îi lipsea ceva şi nu se conforma perfect Descrierii. Acel „mic detaliu" îl făcea anormal, diferit de ceilalţi oameni…

Un mutant, după cum îl numise tatăl meu… Un mutant! … M-am gândit la câteva din textele gravate pe plăcuţe şi mi-am amintit de predicatorul care venise în vizită şi tunase dispreţuitor din amvon: *„Blestemat fie mutantul!"*

Mutanţii sunt blestemaţi… Mutantul, duşman nu numai al omului, ci al tuturor speciilor lăsate de Dumnezeu; sămânţa diavolului ce încearcă fără încetare să încolţească şi să dea roade, ca să distrugă ordinea divină şi să ne transforme ţinutul, fortăreaţa voinţei Domnului pe Pământ, în haosul obscen al Lizierelor – un loc al fărădelegilor, precum teritoriul sudic despre care îmi povestise unchiul Axel, unde plantele, animalele şi aşa-zisele fiinţe umane nu

dădeau naştere decât unor monştri, unde bunurile autentice fuseseră înlocuite de creaturi abominabile şi vegetale oribile, iar spiritele malefice îl batjocoreau pe Dumnezeu cu tot felul de fantezii obscene.

O diferenţă nesemnificativă, dar acel „mic detaliu” a reprezentat primul pas…

În nopţile următoare m-am rugat cu deosebită râvnă.

„O, Dumnezeule”, imploram eu, „te rog, Doamne, te rog mult, lasă-mă să fiu ca toţi ceilalţi oameni, pentru că nu vreau să fiu diferit. Fă ca dimineaţă, când mă trezesc, să fiu ca orice om, te rog, Doamne, te implor!”

Însă dimineaţa, când mă verificam şi vedeam că puteam să o contactez imediat pe Rosalind sau pe oricare membru al grupului, ştiam că rugăciunea nu mă schimbase cu nimic. Eram aceeaşi persoană de seara trecută şi, la fel ca întotdeauna, trebuia să merg în bucătărie şi să-mi mănânc micul dejun în faţa plăcuţei care încetase parcă să mai facă parte din mobilier şi care părea să mă înfrunte făţiş: *„Blestemat fie mutantul, în faţa omului şi a lui Dumnezeu!”*

Iar eu continuam să mănânc foarte speriat.

După cea de-a cincea noapte în care rugăciunile n-au produs niciun efect, unchiul Axel mă aborda imediat ce mă ridicasem de la masă, cerându-mi să-l urmez şi să-l ajut la repararea unui plug. Am muncit amândoi vreo două ore, după care a hotărât să luăm o pauză şi am ieşit din fierărie, aşezându-ne la soare sprijiniţi cu spatele de perete. Mi-a dat o bucată de turtă din ovăz şi, pentru un minut sau două, am molfăit amândoi în tăcere. Atunci, mi-a spus:

— Ei bine, Davie, hai să auzim.

— Ce să auzim? am întrebat prosteşte.

— Ce anume te necăjeşte atât de mult încât, în ultimele două zile, arăţi de parcă ai fi bolnav. Ce te frământă? V-a descoperit cineva?

I-am răspuns că nu şi s-a arătat foarte liniştit.

— Atunci, zi-mi, ce se întâmplă cu tine?

I-am povestit despre mătuşa Harriet şi despre bebeluşul ei. Cu puţin înainte de a încheia povestirea, mă podidi

plânsul – m-am simţit însă foarte alinat că mi-am putut deschide sufletul.

— La plecare, chipul ei m-a impresionat enorm, i-am zis unchiului. Nu mai văzusem pe nimeni să arate aşa. Şi o tot văd plutind pe apă.

Mi-am ridicat privirea spre el. Figura îi era la fel de înverşunată cum o ştiam, iar colţurile gurii puţin lăsate.

— Deci despre asta era vorba… zise el, dând încet din cap.

— Şi totul din cauză că bebeluşul era diferit, i-am repetat. Dar a mai fost şi Sofia… Atunci însă nu înţelegeam clar… Unchiule Axel… sunt foarte speriat. Ce-mi vor face când or să afle că şi eu sunt diferit…?

Punându-şi mâna pe umărul meu, mă încurajă:

— Nimeni nu va afla vreodată. În afară de mine, nu ştie nimeni – iar în privinţa mea nu trebuie să-ţi faci griji.

Dar vorbele sale n-au mai fost la fel de liniştitoare ca ultima dată.

— În plus, mai este şi băiatul care a încetat să mai comunice cu noi, i-am reamintit. Să-l fi descoperit pe el?

Unchiul clătină din cap:

— Davie, poţi sta liniştit în această privinţă. În perioada de care mi-ai zis a murit un băieţel de vreo nouă ani, pe nume Walter Brent. Sărmanul, se juca prin zona unde se taie copaci şi un buştean i-a curmat viaţa.

— Unde? am întrebat.

— Cam la cincisprezece-şaisprezece kilometri de aici, la o fermă în Chipping, îmi răspunse el.

Mi-am amintit: Chipping era zona care se potrivea punctului din care primeam mesajele şi, în plus, acesta era genul de accidente care ar fi putut justifica oprirea sa bruscă şi inexplicabilă… Fără să-i port duşmănie bietului Walter, am crezut şi am sperat că acesta fusese motivul dispariţiei sale.

Unchiul Axel reveni la subiectul precedent.

— Nimeni nu te poate descoperi, pentru că nu ai un defect vizibil – ei pot afla numai dacă le permiţi acest lucru. Davie, dacă eşti precaut, nu vor afla niciodată.

— Ce *i-au făcut* Sofiei? l-am întrebat din nou.

A refuzat să-mi răspundă şi a continuat:

— Ţine minte ce-ţi spun. Ei doar *cred* că sunt imagini autentice – însă nu pot fi siguri. În plus, ce contează dacă Străbunii arătau sau nu la fel ca noi? Ah, da, ştiu că oamenilor le place să povestească despre cât de măreţi erau şi cât de minunată era lumea lor şi că, într-o bună zi, ne vom bucura şi noi de toate acele lucruri. Sunt multe absurdităţi în aceste poveşti şi, chiar dacă există în ele un sâmbure de adevăr, ce rost are să ne chinuim atât de mult să mergem pe acelaşi făgaş? Ce s-a ales de ei şi de lumea lor cea minunată?

— „Dumnezeu a trimis Năpasta asupra lor”, am citat eu.

— Da, sigur. Văd că ţi-ai însuşit cum trebuie cuvintele predicatorilor, nu-i aşa? Este foarte uşor să afirmi asta, dar nu-i deloc uşor să accepţi, mai ales dacă ai văzut puţin lumea şi efectele acelei urgii. Năpasta nu a însemnat o serie de uragane, furtuni, potopuri şi pârjoliri aşa cum scrie în Biblie, ci un fel de sumă a lor – şi ceva mult mai rău decât atât. Asta a dat naştere Pustietăţii, Coastelor Negre şi ruinelor care licăresc în negura nopţii. Foarte posibil ca distrugerea Sodomei şi Gomorei să fi fost un precedent, doar că de această dată amploarea dezastrului a fost mult mai mare – însă nu pot înţelege de ce se denaturează lucrurile care au rămas după ea.

— Cu excepţia Labradorului, i-am zis.

— *Nu*, mă corectă el, nu cu excepţia Labradorului – ci *mai puţin* în Labrador şi Newf, spre deosebire de toate celelalte locuri. Ce-ar fi putut provoca acea distrugere colosală? Şi de ce s-a produs? Pot înţelege că Dumnezeu, înfuriat de atitudinea oamenilor, este capabil să distrugă toate fiinţele, ori chiar întreaga lume; dar nu pot pricepe rostul acestei instabilităţi şi toate aceste anomalii – este ceva total absurd.

Nu i-am putut înţelege dificultatea în care se afla. În definitiv, Dumnezeu, fiind atotputernic, poate să facă orice vrea. Am încercat să-i explic unchiului Axel acest punct de vedere, însă el negă, clătinând din cap:

— Davie, băiatule, trebuie să credem că Dumnezeu este sănătos la minte – pentru că altminteri am fi pierduţi. Iar tot ce s-a petrecut acolo – continuă el, arătând larg cu mâna spre orizont – *nu a* fost deloc un lucru normal. Într-adevăr, catastrofa a existat, dar a fost ceva mult inferior înţelepciunii lui Dumnezeu. Aşadar, ce-a fost? Ce anume ar fi putut s-o provoace?

— Însă Năpasta… începusem eu să-i răspund. Unchiul Axel mă opri, foindu-se:

— Un simplu cuvânt, o oglindă prăfuită ce nu mai reflectă nimic. Le-ar prinde tare bine predicatorilor să vadă acest fapt. Chiar dacă nu l-ar înţelege, poate că i-ar pune pe gânduri şi i-ar îndemna să se întrebe: „Ce facem? Despre ce predicăm? Cum erau de fapt Străbunii? Ce-au făcut ei de-au reuşit să atragă asupra lor şi asupra întregii lumi acest dezastru îngrozitor?” Şi, după un timp, poate că vor fi capabili să-şi răspundă: „Oare avem dreptate? Năpasta a transformat lumea într-un loc sinistru; aşadar, mai putem spera să construim aici o societate similară cu cea pierdută de Străbuni? Ar fi înţelept să încercăm aşa ceva? Şi ce vom obţine dacă, după cine ştie câte străduinţe, vom primi răsplata unei noi Năpaste?” Fiindcă, băiatule, este foarte limpede: oricât de minunaţi ar fi fost Străbunii, n-au fost suficient de înţelepţi să evite greşelile. Nu ştie nimeni şi nici nu cred că va şti vreodată când au acţionat cu chibzuinţă şi când au greşit.

Multe din cele spuse îmi intraseră pe-o ureche şi-mi ieşiseră pe alta, însă am simţit că am prins esenţa, aşa că i-am zis:

— Unchiule, dar dacă nu încercăm să fim ca Străbunii şi să reconstruim lucrurile pierdute, atunci ce *putem* face?

— Ei bine, în loc să visăm la o lume pierdută, am putea încerca să fim noi înşine şi să construim o societate adaptată acestor vremuri.

— Nu cred că înţeleg, i-am răspuns. Vrei să spui că trebuie să nu mai dăm importanţă Imaginii sau Descendenţei Autentice? Să nu ne mai intereseze deloc Anomaliile?

— Nu chiar, îmi zise el privindu-mă pieziş. Cunoşti deja erezia comisă de mătuşa ta; ei bine, înseamnă că o poţi afla şi pe cea înfăptuită de unchiul tău. Spune-mi, cum vezi tu că trebuie să fie un om adevărat?

Am început să-i rostesc Descrierea, însă mă opri după numai cinci cuvinte:

— *Nu!* O figurină din ceară poate avea toate aceste caracteristici, dar va continua să rămână o simplă păpuşă din ceară – am dreptate?

— Da.

— Aşadar, ceva *dinăuntrul* său îl face pe om să fie cu adevărat om.

— Sufletul? i-am sugerat eu.

— Nu. Sufletele sunt ca daniile strânse de biserici şi a căror valoare nu este cu nimic mai mare decât a cuielor. Nu – omul este om datorită minţii; iar asta e o calitate, nu un obiect. Minţile nu au toate aceeaşi valoare; unele sunt mai elevate, altele mai ignorante – şi cu cât sunt mai rafinate, cu atât sunt mai valoroase. Înţelegi ce-ţi spun?

— Nu.

— Davie, uite cum stau lucrurile. În ceea ce priveşte majoritatea anomaliilor, admit că preoţii au dreptate, într-o mai mică sau mai mare măsură.

— Dar nu din motivele pe care le susţin ei. Au dreptate, deoarece majoritatea anomaliilor nu sunt bune. Să presupunem că i-ar permite unei fiinţe anormale să trăiască la fel ca noi – la ce bun. Faptul că are o duzină de mâini şi de picioare, ori două capete, sau ochi care să vadă ca lunetele, i-ar conferi cumva mai multe calităţi umane? Nu, evident. Omul şi-a căpătat forma fizică – sau, imaginea autentică, după cum se spune – cu mult înainte să ştie că este om. Iar după aceea, a devenit cu adevărat uman datorită unui proces lăuntric. El a descoperit că deţinea ceva ce nu exista în nici o altă făptură: capacitatea de a judeca. Acest fapt l-a ridicat instantaneu la un nou nivel. La fel ca toate celelalte animale, şi el dispunea de o structură fizică adecvată, însă mai poseda o calitate: mintea. Facultate pe care a început să şi-o dezvolte încă

din primele momente în care a descoperit-o. Era singurul lucru pe care şi-l putea dezvolta cu folos; dezvoltarea calităţilor mintale era unicul făgaş care i-ar fi putut aduce avantaje sigure.

Unchiul Axel se opri gânditor, apoi continuă:

— Pe cea de-a doua corabie am întâlnit un doctor care mi-a vorbit despre aceste lucruri şi, cu cât reflectam mai mult la vorbele lui, cu atât mai mult îmi dădeam seama că avea dreptate. Acum, după cum văd eu, într-un fel sau altul, tu, Rosalind şi ceilalţi v-aţi dezvoltat o nouă caracteristică a minţii. Ar fi complet stupid să ne rugăm la Dumnezeu să vă priveze de această calitate; ar fi ca şi cum ne-am ruga să vă orbească sau să vă asurzească. Davie, ştiu cât este de dificilă situaţia cu care vă confruntaţi, dar spaima şi tristeţea nu vă vor ajuta să ieşiţi cu bine la liman. Şi nu va fi deloc uşor. Din moment ce asta *este* realitatea, trebuie să vă acceptaţi situaţia, să o înfruntaţi cu fermitate şi să hotărâţi cum vă puteţi folosi mai bine de acest dar, fără să vă periclitaţi în niciun fel viaţa.

Atunci, evident, nu l-am înţeles întru totul. Unele din învăţăturile sale mi-au rămas în minte, iar pe celelalte le-am reconstruit din memorie, în cursul discuţiilor ulterioare. Dar, mai târziu, am început să înţeleg mai bine, în special după ce-a început Michael şcoala.

În acea seară le-am povestit şi celorlalţi despre tragicul accident suferit de Walter. Chiar dacă ne-a părut rău pentru el, ne-am simţit mult mai liniştiţi când am aflat că totul se datorase unui eveniment nefericit. Un alt lucru straniu a fost acela că băiatul era rudă îndepărtată cu mine, pentru că numele bunicii mele fusese tot Brent.

Ulterior, am considerat că este mai înţelept să ne cunoaştem numele, astfel încât să nu mai trecem prin incertitudini similare.

Aşadar, rămăsesem doar opt – de fapt, înţeleg prin asta că eram opt copii capabili să vorbim în expresii mintale; mai erau şi alţii care puteau transmite câteva imagini, însă atât de slabe şi de mărginite încât nu-i puneam la socoteală. Ei semănau mai degrabă cu o persoană aproape

oarbă, capabilă să distingă cel mult diferenţa între zi şi noapte. Expresiile mintale ocazionale pe care le primeam de la ei erau involuntare şi mult prea neclare şi tulburi pentru a avea vreo noimă.

Ceilalţi şase erau Michael, care locuia la vreo patru kilometri în nord; Sally şi Katherine, ale căror cămine se aflau în fermele învecinate, la trei kilometri de noi, chiar pe graniţa districtului alăturat; Mark, la mai bine de paisprezece kilometri spre nord-vest; Anne şi Rachel, două surori care trăiau într-o fermă la vest de noi, la puţin mai mult de doi kilometri. Anne era pe atunci cea mai mare şi împlinise treisprezece ani. Walter Brent, cu şase luni mai mic decât Anne, fusese cel mai tânăr dintre noi.

Faptul că ajunsesem să ne şi cunoaştem a reprezentat a doua etapă în câştigarea încrederii şi sprijinului reciproc. Odată cu trecerea timpului am descoperit că textele şi avertizările împotriva mutanţilor îşi diminuaseră considerabil caracterul ameninţător şi se reintegraseră în decor. Însă n-aş putea spune că amintirile despre mătuşa Harriet şi Sofia se estompaseră, ci, mai degrabă, că nu-mi mai apăreau în minte atât de des şi de înfricoşător.

De asemenea, am fost ajutat şi de faptul că, în scurtă vreme, atenţia mi-a fost îndreptată spre alte lucruri noi şi importante.

Educaţia, după cum am mai spus, era destul de sumară; în afară de exerciţiile elementare de aritmetică, scriam, citeam din câteva cărţi simple, precum şi din Biblie şi *Pocăinţe*, ale căror fragmente nu erau deloc uşor de priceput. Cu alte cuvinte, instruirea de care beneficiam nu era una serioasă. Probabil acesta a şi fost motivul care i-a nemulţumit pe părinţii lui Michael şi care au hotărât să-şi trimită copilul la o şcoală din Kentak. Acolo, a învăţat o mulţime de lucruri, de care bătrânele noastre învăţătoare nici măcar nu auziseră. A fost normal din partea lui să dorească să ne destăinuie şi nouă cunoştinţele sale. La început n-a fost foarte clar, iar distanţa dintre noi, mult mai mare decât eram obişnuiţi, ne-a dat ceva bătăi de cap. Totuşi, comunicarea se limpezise după numai câteva

săptămâni de practică şi, începând de atunci, ne-a transmis aproape tot ce învăţa – relatându-ne uneori chiar şi acele informaţii pe care nici el nu le înţelegea prea bine, dar care i se clarificau imediat ce reflectam cu toţii la ele. Am fost foarte bucuroşi să aflăm că Michael şi datorită modestului nostru ajutor – era mereu primul din clasă.

Eram deosebit de mulţumit că învăţam şi aflam lucruri noi, cunoştinţe care-mi clarificau o mulţime de necunoscute şi care mă ajutau să înţeleg multe din cele spuse de unchiul Axel, chiar dacă asta generase, în mod inevitabil, prima serie de complicaţii, de care nu aveam să scăpăm niciodată. Astfel, am înţeles destul de repede cât de dificil era să ţinem minte doar ceea ce ne ajuta cu adevărat să cunoaştem. Am avut nevoie de multă stăpânire de sine ca să pot păstra tăcerea în faţa unor erori banale, ori să pot asculta cu răbdare motivaţii stupide bazate pe concepţii eronate, ori să efectuez o muncă în modul obişnuit, când ştiam sigur că există o cale mai bună şi mai eficientă…

Bineînţeles, au existat şi momente mai dificile: câte o remarcă rostită din neglijenţă şi care isca ridicări de sprâncene, uşoara iritare din ton la adresa celor cărora trebuia să le arăţi respect, unele sugestii nechibzuite; însă greşelile au fost rare, fiindcă începuserăm cu toţii să simţim tot mai acut pericolul. În concluzie, datorită precauţiei, norocului şi reacţiilor prompte am reuşit să evităm suspiciunile directe şi să trăim în următorii şase ani două vieţi paralele, fără să ne periclităm foarte mult existenţa.

De fapt, totul a decurs normal până în ziua în care am descoperit că, în loc de opt, deveniserăm brusc nouă membri.

9

A fost bizar ca nou-venita să fie tocmai Petra, sora mea cea mică – deoarece părea absolut normală. Niciunul dintre noi nu a bănuit nimic. Era un copil vesel şi frumos, cu bucle scurte, aurii. Parcă o şi văd în hăinuţele ei imaculate, alergând vioaie de colo până colo, nesigură pe picioare şi strângând în mână o urâţenie de păpuşă cu ochii saşii, dar pe care o iubea pătimaş. O făptură deosebit de gingaşă, predispusă ca orice copil la căzături, lacrimi, chicoteli, momente de seriozitate şi o încredere molipsitoare. Îmi era nespus de dragă – şi toată lumea căuta să o răsfeţe, inclusiv tatăl meu, dar cu un insucces fermecător. N-am avut nici cea mai mică bănuială că ar fi diferită, până când, ca din senin, incidentul s-a produs…

În acea zi eram la seceriş. Şase oameni coseau în brazde ordonate douăsprezece pogoane de pământ. Tocmai îi dădusem coasa altui bărbat şi, ca să mă mai odihnesc puţin, ajutam la formarea snopilor, când, fără niciun avertisment, am rămas pur şi simplu şocat… Nu mai trăisem niciodată aşa ceva. Cu numai un moment înainte, legam relaxat spicele în mănunchiuri şi le aşezam vertical, iar în clipa următoare, parcă mă lovise ceva în moalele capului. Foarte posibil să mă fi şi clătinat pe picioare. Apoi, imediat şi-a făcut apariţia durerea, o cerinţă care zvâcnea ca un cârlig de undiţă înfipt direct în creier. În buimăceala primelor momente, nici măcar nu ezitasem să-i dau ascultare; m-am conformat năuc şi am dat drumul snopului, rupând-o la fugă peste câmp, prin faţa câtorva chipuri estompate şi uluite. Am continuat să alerg, fără să ştiu de ce, dar ştiind că era ceva urgent; am traversat jumătate din cele douăsprezece pogoane, până la potecă, apoi am sărit gardul şi am coborât povârnişul Păşunii Estice, mergând direct spre râu…

Am înaintat anevoie de-a lungul povârnişului şi după ce am trecut peste o mică movilă, am zărit unul din terenurile lui Angus Morton, câmp care se întindea de partea cealaltă

a râului şi care era străbătut de-o cărare ce ducea la podeţ şi pe care am văzut-o pe Rosalind gonind ca vântul.

Mi-am continuat coborârea până la malul apei şi am trecut de pod, în josul râului, spre bălţile mai adânci. Fără nici cea mai mică urmă de îndoială, am ocolit buza celui de-al doilea iaz şi am plonjat. În câteva clipe ajunsesem în zona adâncă a apei, destul de aproape de Petra, care se ţinea cu putere de un arbust crescut pe malul abrupt al curentului. Copăcelul se încovoiase până peste margine şi rădăcinile erau pe punctul de a ieşi din pământ. Din câteva mişcări de braţe am ajuns lângă ea şi am luat-o de subsuori.

Impulsul slăbi din intensitate şi se stinse. Mi-am tras surioara către o porţiune mai accesibilă a malului. Imediat ce-am simţit fundul apei şi m-am sprijinit în picioare, am văzut-o pe Rosalind privindu-mă uimită din spatele câtorva tufişuri.

— Cine e? mă întrebă ea cu glasul tremurând, punându-şi palma pe frunte. Cine a fost în stare de aşa ceva?

I-am răspuns.

— *Petra?* repetă ea, privindu-mă sceptică. Mi-am dus sora pe mal şi am pus-o pe iarbă.

Chiar dacă era epuizată şi pe jumătate conştientă, nu părea să se fi rănit.

Rosalind se apropie şi îngenunche pe iarbă, de cealaltă parte a fetiţei. I-am privit amândoi rochiţa udă leoarcă şi buclele murdare şi încâlcite, după care ne-am uitat miraţi unul la celălalt.

— Nici eu nu ştiam, i-am zis. Nu aveam nici cea mai vagă idee că este ca noi.

Rosalind îi cuprinse obrăjorii în palme, ţinându-i la tâmple degetele arătătoare. Clătinându-şi încet capul, mă privi tulburată şi-mi spuse:

— Nu-i la fel ca noi. Ni se aseamănă, dar nu în întregime. Niciunul dintre noi nu poate *ordona* în aşa manieră. Ne întrece cu mult.

Între timp, sosiseră şi ceilalţi; unii mă urmaseră de pe câmp, iar alţii veniseră din cealaltă direcţie, întrebându-se

probabil ce anume o îndemnase pe Rosalind s-o zbughească din casă ca şi cum ar fi izbucnit un incendiu. În timp ce-mi ridicam sora, ca să o duc acasă, unul dintre bărbaţii de la seceriş mă scruta foarte nedumerit.

— Cum de-ai ştiut? întrebă el. Pentru că eu n-am auzit nimic.

Rosalind îi răspunse, privindu-l revoltată:

— Cum?! La cât de tare a strigat, trebuie să fi răsunat până la jumătatea districtului Kentak – doar un surd n-ar fi auzit-o!

Bărbatul îşi manifestă îndoiala dând din cap, dar faptul că, din câte se părea, erau două persoane care auziseră strigătul de ajutor, constituise o confirmare suficientă pentru a-i alunga rezervele.

Eu n-am comentat, fiindcă încercam să alung îngrijorarea celorlalţi, transmiţându-le să aibă răbdare până când eu sau Rosalind rămâneam singuri, astfel încât să le putem răspunde fără să trezim niciun fel de suspiciuni.

*

În aceeaşi noapte, pentru prima dată după ani de zile, am retrăit visul din copilărie, doar că de această dată, în clipa în care lama cuţitului străfulgerase în mâna dreaptă a tatălui meu, anomalia care se zbătea în strânsoarea braţului său stâng nu era un viţeluş, şi nici Sofia – ci Petra. M-am trezit lac de sudoare şi înfricoşat…

A doua zi am încercat să-i transmit Petrei câteva gânduri. Consideram că este important să afle cât mai repede cu putinţă că nu trebuie să se dea de gol. Mi-am dat toată osteneala, însă n-am putut stabili contactul cu ea. Şi ceilalţi au încercat, dar fără să primească vreun răspuns. Mă întrebasem la un moment dat dacă nu ar fi bine s-o avertizez prin cuvinte rostite, însă Rosalind s-a opus acestei idei.

„Probabil că reacţia i-a fost provocată de panică”, îmi transmise ea. „Dacă acum nu e conştientă de această capacitate, foarte posibil să nici nu ştie ce s-a întâmplat, aşa că ar fi un risc inutil să-i vorbeşti despre asta. Şi nu

uita că are doar şase ani. Nu cred că este corect şi nici sigur să o împovărezi, atâta timp cât nu-i absolut necesar acest lucru.”

Punctul de vedere al lui Rosalind a fost primit cu un asentiment general. Cu toţii ştiam că nu-i deloc uşor să ne supraveghem încontinuu fiecare cuvânt, iar noi aveam în spate o experienţă de ani de zile. Aşa că am hotărât să amânăm înştiinţarea Petrei până în momentul în care o impunea situaţia, ori până când mai creştea şi putea înţelege clar importanţa avertismentului; dar până atunci trebuia totuşi să o testăm ocazional, ca să vedem dacă poate intra în contact cu noi, altminteri nu aveam de ce să intervenim în cursul firesc al lucrurilor.

Pe atunci nu vedeam niciun motiv pentru care să tulburăm apele; oricum, nu aveam altă soluţie. Dacă nu continuam să rămânem ascunşi, am fi fost exterminaţi.

În anii următori am învăţat multe despre oamenii din jurul nostru şi despre convingerile lor. Ceea ce părea un fel de joc alarmant în urmă cu cinci sau şase ani, acum, cu cât înţelegeam mai multe despre el, cu atât devenea de-a dreptul înspăimântător. Esenţial, nu se schimbase. Cu toate acestea, dacă doream să supravieţuim, interesul nostru principal era să ne păstrăm ascunsă capacitatea şi să trăim, să acţionăm şi să vorbim în aşa fel încât să nu ne deosebim cu nimic de ceilalţi oameni. Aveam un talent, un dar care – după cum Michael se plânsese amarnic în acest sens – în loc să fie, aşa cum te-ai fi aşteptat, o binecuvântare, era doar cu puţin mai bun decât un blestem. Cel care se supunea orbeşte normelor era fericit, căci nu se simţea străin – spre deosebire de noi. Din acest motiv nici nu puteam privi cu încredere şi speranţă o viaţă plină de minciuni, prefăcătorii şi ipocrizie – pentru că eram condamnaţi la o existenţă obscură, fără să avem libertatea să vorbim deschis, ori să ne folosim practic de cunoştinţele deţinute. Mai ales perspectiva unei vieţi trăite într-un cerc restrâns îl irita pe Michael mult mai mult decât pe noi. Iar imaginaţia îl ducea şi mai departe, oferindu-i o viziune mai limpede a frustrărilor pe care aveam să le trăim, însă fără

să fie capabil să ofere o soluţie mai bună decât cea acceptată de noi toţi. În ceea ce mă privea, faptul că înţelesesem dezavantajele motivaţiei supravieţuirii a fost suficient ca să-mi ocupe tot timpul; pe atunci abia începusem să percep spaţiul gol lăsat de absenţa pozitivismului. Pe măsură ce creşteam, simţeam pericolul tot mai acut, după ce inerenţa acestuia se cristalizase în fiinţa mea într-o după-amiază de vară, cu un an înainte să aflăm despre Petra.

A fost o perioadă foarte proastă. Pierduserăm trei recolte, la fel ca şi Angus Morton. În district fuseseră arse în total treizeci şi cinci de ogoare. Comparativ cu ultimii douăzeci de ani, aceasta a fost cea mai înaltă rată de anomalii, în special în rândurile cornutelor – şi nu doar la ferma noastră, ci în toate. Din pădurile învecinate pândeau şi atacau pisici sălbatice de diferite dimensiuni – ceva cu totul neobişnuit până atunci. Săptămânal era chemat în judecată câte un om acuzat că încercase să tăinuiască recolte anormale, ori că sacrificase şi consumase din şeptel Anomalii nedeclarate şi, pentru ca neplăcerile să fie şi mai mari, nu mai puţin de trei districte acuzaseră atacuri în forţă din partea locuitorilor din Liziere. După ce agitaţia cauzată de aceste ultime evenimente s-a potolit, întâmplarea a făcut să-l aud pe bătrânul Jacob bombănind de unul singur, în timp ce strângea gunoiul în curte.

— Ce-i asta? l-am întrebat, oprindu-mă lângă el. Înfipse furca în grămada de gunoi, sprijinindu-şi o mână pe coada acesteia. De când îl ştiam, bătrânul aduna gunoiul – şi nu cred să fi făcut vreodată altceva. Îşi întoarse chipul brăzdat de riduri, cu mustăţile-i tot atât de albe ca părul argintiu, înfăţişare care îmi amintea de fiecare dată de profetul Ilie.

— Fasole, îmi răspunse el. Acum sunt în neregulă şi afurisitele astea de legume. Mai întâi au fost cartofii, *apoi* roşiile, *după aceea* salata şi, *de astă dată*, blestematele astea de păstăi. N-am avut niciodată un an atât de rău. Am mai avut şi anii trecuţi recolte stricate, dar cine a mai auzit ca fasolea să fie năpăstuită?

— Sunteţi sigur? am întrebat.

— Bineînţeles că-s sigur! Crezi că la vârsta mea nu ştiu cum *ar trebui* să arate fasolea?

Figura încadrată de şuviţe argintii a bătrânului mă privi cu asprime, aşa că l-am aprobat imediat:

— S-ar părea că avem parte de un an rău.

— Rău? E un dezastru! Săptămâni întregi de muncă s-au dus pe apa sâmbetei, pentru că porcii, oile şi vitele au înfulecat nutreţuri bune, numai ca să dea naştere unor scârboşenii. Când sunt chemaţi la oaste, bărbaţii fug încolo şi încoace, iar eu nu-mi mai pot vedea de ale mele, pentru că trebuie să am grijă şi de sarcinile lor. Până şi micuţa mea grădină a fost năpăstuită. Groaznic! Ai dreptate. Şi, după cum văd eu, va fi şi mai rău. Apoi, bătrânul dădu din cap şi repetă cu o satisfacţie sinistră: Da, va fi mult mai rău.

— De ce? l-am întrebat.

— E o pedeapsă, îmi răspunse. Şi o merită cu toţii, pentru că nu mai există principii morale. Uită-te la tânărul Ted Norbet. Fiindcă a dosit zece purceluşi, din care a mâncat opt până să fie prins, primeşte doar o mică amendă. O faptă care-l face pe bătrânul lui să se răsucească în mormânt. Ştii ce-ar fi păţit părintele lui – nu spun că a făcut aşa ceva, Doamne fereşte – dar ştii ce i s-ar fi întâmplat *dacă* ar fi îndrăznit să facă una ca asta?

Am negat, clătinând din cap.

— O duminică întreagă ar fi fost făcut de ruşine în public, plus o săptămână de penitenţe *şi*, pe deasupra, i s-ar fi luat o zecime din toate bunurile, îmi răspunse înverşunat bătrânul. Pe atunci, nimeni nu îndrăznea una ca asta – dar acum… Cui crezi că-i pasă de-o amărâtă de amendă? continuă el, scuipând dezgustat în grămada de gunoi. Şi la fel e peste tot. Pretutindeni nu vezi decât lene şi delăsare, pentru că toţi se mulţumesc doar să dea din gură. Însă Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Atitudinea lor va avea ca rezultat o nouă Năpastă; iar ceea ce trăim acum este doar începutul. Mă bucur că sunt bătrân şi că nu voi apuca să văd decăderea. Dar, ţine minte ce-ţi spun, ea va

veni negreşit. Reguli guvernamentale născocite în răsărit de un grup de smiorcăiţi slabi de înger şi palavragii fricoşi – asta este problema noastră. O clică de politicieni insipizi şi feţe bisericeşti care ar fi trebuit să ştie mai bine; oameni de stat care nu au trăit nici măcar o zi în ţinuturile nesigure, care nu ştiu nimic despre ele şi care n-au văzut în viaţa lor un mutant, distrug an de an legile Domnului, socotind că au mai multă minte decât noi. Nici nu-i de mirare că avem parte de-un asemenea sezon, trimis ca avertisment – dar câţi dintre ei bagă de seamă avertizarea? continuă bătrânul, scuipând din nou. Cum îşi închipuie ei că a fost asigurat şi civilizat sud-vestul pentru copiii Domnului? Cum cred ei că au fost ţinuţi sub control mutanţii şi ridicate standardele Purităţii? În niciun caz prin amenzi simbolice, pe care oricine le poate plăti săptămânal fără să-i pese. Dezvoltarea s-a realizat prin cinstirea şi respectarea legii, prin pedepsirea fermă a tuturor celor care o încălcau, astfel încât să simtă pe pielea lor păcatul comis. În tinereţea tatălui meu, femeia era biciuită dacă dădea naştere unui copil cu imagine neautentică. Iar dacă zămislea greşit de trei ori, îşi pierdea certificatul de puritate, era scoasă în afara legii şi apoi vândută la târg. Pe atunci, toţi erau foarte atenţi la puritatea şi la rugăciunile lor. Tata mi-a povestit că aveau mult mai puţine probleme cu mutanţii, iar când apărea vreunul, era imediat ars – la fel ca orice altă anomalie.

— Ars! am exclamat.

Bătrânul mă privi fulgerător în ochi:

— Nu asta-i calea de purificare a anomaliilor? întrebă înfuriat.

— Desigur, am consimţit eu, însă numai în privinţa cerealelor şi şeptelului, pentru că…

— A treia categorie este cea mai rea dintre toate, se răsti el, fiindcă prin acestea îşi bate joc Diavolul de imaginea autentică. Bineînţeles că trebuie arşi, aşa cum făceam odată. Şi, la ce-am ajuns? Sentimentaliştii din Rigo, pentru că nu au avut niciodată de-a face cu aceştia, au dat decretul ăla spurcat: „Chiar dacă nu sunt umani, ei *arată*

aproape umani şi, prin urmare, exterminarea sau execuţia va semăna cu o crimă, fapt care îi tulbură pe oameni.” Aşa că, datorită câtorva minţi slabe, care nu au avut credinţă şi tărie de caracter, au apărut noi legi referitoare la anomaliile care par umane. Acestea nu mai sunt purificate, ci li se permite să trăiască şi să moară natural. Astfel, exemplarele sunt expulzate din rândurile noastre şi exilate în Liziere, iar copiii sunt abandonaţi acolo, şi cum le-o fi norocul – şi astea cică sunt hotărâri milostive. Guvernanţii au avut măcar bunul-simţ să-i priveze de capacitatea de înmulţire – deşi sunt convins că există câţiva care se împotrivesc chiar şi acestui lucru. Aşa că nu trebuie să ne mai mire faptul că locuitorii din Liziere se înmulţesc tot mai mult, ceea ce înseamnă raiduri mai dese şi mai intense, incursiuni care ne fac să pierdem timp şi bani – pierdem totul din pricina sentimentalismului cu care se evită esenţa problemei. Care-i logica atunci când afirmi că „*Blestemat este mutantul*” şi apoi te porţi cu el ca şi cum ţi-ar fi frate vitreg?

— Dar mutanţii nu sunt de vină pentru…

— „Nu sunt de vină”, îmi zâmbi dispreţuitor bătrânul. Nici pisicile sălbatice nu sunt de vină pentru cum arată, dar tot le omorâm – fiindcă nu ne permitem să le avem prin preajmă. *Pocăinţele* spun că puritatea creaţiilor Domnului este menţinută prin foc, dar acum, pentru blestematul ăsta de guvern nu mai este suficient doar atât. Ce n-aş da să vină zilele de demult, când fiecare era liber să-şi îndeplinească datoria şi să păstreze ţinutul pur! Da, ne îndreptăm vertiginos către o nouă Năpastă.

Mâniat, bătrânul continuă să bombăne ca un antic profet apocaliptic.

— Nici nu mai vorbesc despre tăinuirile din ultima vreme – *şi* vor încerca din nou, fiindcă nu i-a învăţat nimeni minte; femeile care zămislesc Blasfemii se duc la biserică şi se văicăresc puţin, spunând cât de rău le pare şi promiţând că nu vor mai face aşa ceva; caii uriaşi ai lui Angus Morton, „aprobaţi oficial”, reprezintă o adevărată batjocură la adresa Legilor Purităţii; un inspector păcătos,

care nu-i interesat decât să-şi păstreze slujba şi să nu-i supere pe şefii din Rigo – şi apoi se mai plâng oamenii că avem parte de perioade vitrege…

Şi a continuat să mormăie nemulţumit şi să scuipe dezgustat – un bătrân puritan plin de venin…

L-am întrebat pe unchiul Axel dacă mai existau şi alţii cu aceleaşi convingeri ca ale bătrânului Jacob. Îmi răspunse scărpinându-şi gânditor obrazul:

— În rândul bătrânilor sunt destui. Ei încă mai cred că responsabilitatea este a fiecăruia, personal – aşa cum era pe vremea când nu existau inspectori. Mai sunt şi persoane de vârstă mijlocie, dar majoritatea preferă să lase lucrurile aşa cum sunt. Nu sunt atât de porniţi cum erau părinţii lor şi cred că metodele folosite cu multă vreme în urmă nu au prea mare importanţă, de vreme ce mutanţii nu se pot înmulţi şi lucrurile decurg bine. Însă dacă mai au parte de câţiva ani de instabilitate, aşa cum s-a întâmplat anul acesta, sunt convins că nu vor mai privi situaţia cu atâta linişte.

— Dar de ce apar în anumiţi ani atât de multe anomalii? l-am întrebat.

— Nu ştiu, îmi răspunse dând din cap. Se spune că vremea ar fi de vină. Când avem o iarnă grea, cu vijelii care suflă dinspre sud-vest, anomaliile cresc semnificativ – dar nu în anul imediat următor, ci în celălalt. Unii zic că ar veni ceva din Pustietate. Nimeni nu ştie cu certitudine, însă este posibil ca ăsta să fie motivul. Bătrânii caută să se folosească la maximum de aceste semne şi privesc nenorocirea actuală ca pe un avertisment, o reamintire a Năpastei trecute şi a celei care va veni, dacă nu mergem pe drumul cel bun. Şi anul următor va fi unul rău, iar oamenii vor pleca şi mai mult urechea la ele. Atunci vor fi mult mai vigilenţi şi mai categorici faţă de ţapii ispăşitori, încheie el, dus pe gânduri şi privindu-mă lung.

I-am priceput aluzia şi am transmis-o şi celorlalţi. Într-adevăr, sezonul a fost aproape la fel de păcătos ca şi cel de dinainte şi chiar existase tendinţa de a fi căutaţi ţapi ispăşitori. Comparativ cu vara anterioară, oamenii erau

mai puţin toleranţi faţă de tăinuiri, fapt care ne-a amplificat anxietatea pe care oricum am fi resimţit-o, după descoperirea Petrei.

După incidentul petrecut la râu, timp de o săptămână am fost foarte atenţi la zvonuri sau bănuieli, dar nu am aflat nimic suspect. Din câte se părea, acceptaseră cu toţii ideea că atât eu, cât şi Rosalind, auzisem din direcţii diferite strigătele de ajutor ale micuţei – strigăte care, de la acea distanţă, trebuie să fi fost destul de estompate. Aşa că ne mai liniştiserăm puţin – dar nu pentru multă vreme. Cam după o lună, apăru o nouă sursă de frământări:

Anna anunţă că se căsătoreşte…

10

Cu toţii observaserăm la Anne o umbră de dispreţ când ne-a dat această veste.

La început am crezut că glumeşte. Ne era greu să credem şi nici nu voiam să ne gândim că ar putea vorbi serios. În primul rând, pentru că tânărul ales era Alan Ervin, acelaşi Alan cu care mă bătusem pe malul pârâului şi care o dăduse în vileag pe Sofia. Părinţii Annei aveau în proprietate o fermă ceva mai mică decât cea din Waknuk; Alan era fiul fierarului, iar tatăl său îşi dorea ca şi băiatul lui să-i îmbrăţişeze meseria. Fizicul îl ajuta în acest sens, fiindcă era înalt şi robust, dar atât şi nimic mai mult. Părinţii Annei, evident, trebuie să fi avut ambiţii mai mari pentru fiica lor – la fel cum aveam şi noi. Dar greşiserăm.

Într-un fel sau altul, Anne reuşise să-şi convingă părinţii să-i accepte dorinţa, drept pentru care logodna a fost recunoscută oficial, moment în care ne-am alarmat foarte tare. Brusc, ne-am văzut nevoiţi să analizăm consecinţele unei asemenea acţiuni şi, chiar dacă eram destul de tineri, am găsit suficiente motive care să ne neliniştească. Michael a fost primul care i s-a adresat Annei:

— Nu poţi face aşa ceva, Anne. Gândeşte-te la diferenţele dintre voi. Ar fi ca şi cum ţi-ai lega întreaga viaţă de un infirm. Anne, gândeşte-te bine şi ia în calcul efectele viitoare.

Fata îi răspunse iritată:

— Să ştii că nu sunt proastă. Normal că am analizat totul – şi am făcut-o mult mai bine ca tine. În definitiv, sunt femeie şi am dreptul să mă căsătoresc şi să am copii. Ştii foarte bine că în grupul nostru sunt cinci femei şi trei bărbaţi. Prin urmare, vrei cumva să spui că două dintre noi nu trebuie să se mărite? Să nu avem niciodată căminele noastre, în care să ne creştem copiii? Dar dacă nu ai această intenţie, înseamnă că două dintre noi vor fi nevoite să se mărite cu bărbaţi normali. Îl iubesc pe Alan şi intenţionez să mă căsătoresc cu el. De fapt, ar trebui să-mi

fiţi recunoscători, fiindcă vă simplific problemele.

— Nu asta urmăresc, argumentă Michael. Nu putem fi singuri. Trebuie să mai existe şi alţii ca noi – undeva, dincolo de raza noastră de recepţie. Dacă mai aşteptăm…

— De ce să mai aştept? Există posibilitatea să pierd ani de zile, ori chiar să-mi irosesc viaţa. L-am găsit pe Alan, iar tu vrei să-mi irosesc cei mai frumoşi ani în aşteptarea cuiva care s-ar putea să nu apară niciodată – sau de care să nu-mi placă. Îmi ceri să renunţ la Alan şi să risc să pierd totul. Ei bine, nu am de gând să fac aşa ceva. Nu eu am cerut să fim aşa cum suntem; şi, prin urmare, am dreptul să primesc de la viaţă la fel de mult ca oricare altă persoană. Ştiu că nu va fi uşor, dar crezi că mi-ar plăcea mai mult să mă complac an de an în această situaţie? Nu-i uşor pentru niciunul dintre noi, însă lucrurile nu vor sta în niciun caz mai bine dacă două fete din grupul nostru renunţă definitiv la iubire şi speranţă. Voi sunteţi trei băieţi şi vă puteţi însura cu câte o fată din grup. În acest caz, ce se va întâmpla cu celelalte două – cu tinerele rămase pe dinafară? Vor fi izolate complet. Aşadar, consideri că trebuie să dea cu piciorul la tot ce le poate oferi viaţa? Michael, tu eşti cel care nu a reflectat şi nu a analizat situaţia. Eu *ştiu* exact ce vreau; iar în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, nu pot spune care le sunt intenţiile, pentru că, nefiind îndrăgostiţi – cu excepţia lui Rosalind şi a lui David – nu se confruntă cu această trăire şi nu pot înţelege.

Vorbele îi erau în parte adevărate – însă, chiar dacă nu examinam toate problemele înainte de apariţie, eram pe deplin conştienţi de cele care nu ne slăbeau deloc şi dintre care cea mai importantă era stringenţa disimulării, a desfăşurării unei existenţe sufocante în mijlocul familiilor noastre. Cu toţii urmăream să scăpăm de această povară într-o bună zi şi, chiar dacă aveam câteva idei clare despre cum am putea face asta, ştiam că mariajul cu o persoană normală ar fi devenit în scurt timp de nesuportat. Poziţia pe care o aveam în căminele noastre era destul de neplăcută – fapt datorită căruia ştiam că este aproape

imposibil să trăieşti o viaţă alături de-o persoană căreia nu-i apar niciun fel de expresii mintale. În primul rând, pentru că fiecare dintre noi se va simţi mult mai apropiat şi va avea mult mai multe în comun cu restul membrilor grupului decât cu persoana cu care se căsătoreşte. Un asemenea mariaj va fi unul de formă, întrucât soţii vor fi separaţi de ceva mult mai serios decât un limbaj diferit, un obstacol care a fost şi va rămâne tăinuit. O astfel de uniune ar fi plină de suferinţă, neîncredere reciprocă şi nesiguranţă; eram siguri că ne aşteaptă o viaţă în care va trebui să avem grija permanentă de a ne măsura cuvintele – şi ştiam cu toţii destul de bine că scăpările ocazionale sunt inevitabile.

Ceilalţi oameni par atât de înguşti şi sunt aproape imperceptibili, în comparaţie cu aceia pe care îi cunoşteam prin expresiile lor mintale; şi nu cred că persoanele „normale”, care nu-şi pot împărtăşi gândurile, vor putea înţelege vreodată cât suntem de unitari. Cum să înţeleagă ei ce înseamnă „congruenţa gândirii”, când două sau mai multe minţi pot reflecta la unison şi pot realiza ceea ce una singură nu este capabilă? În plus, noi nu suntem nevoiţi să ne împotmolim în ambiguitatea cuvintelor; chiar şi dacă am vrea, ne este foarte dificil să falsificăm ori să simulăm un gând; şi, pe de altă parte, ne este aproape imposibil să nu ne înţelegem unii cu ceilalţi. Aşadar, ce-am putea obţine de pe urma unei relaţii cu un „normal” pe jumătate stupid şi care abia dacă e capabil să ghicească sentimentele sau gândurile altcuiva? Nimic altceva decât frustrare şi nefericire – stări cărora, mai devreme sau mai târziu, le va urma o greşeală fatală; sau, o serie de mici lapsusuri care vor da naştere suspiciunilor…

Anne înţelesese aceste aspecte la fel de bine ca şi noi, dar se prefăcea că le ignoră şi începuse să-şi sfideze condiţia refuzând la un moment dat să ne mai răspundă – deşi nu puteam spune cu certitudine dacă îşi blocase în totalitate mintea, ori continua să ne asculte fără să ia parte la discuţii. Bănuiam că prima soluţie i-ar fi stat în caracter, dar, pentru că nu eram siguri, nu mai puteam discuta liberi

ce aveam de făcut în această situaţie. Posibil să nici nu fi existat o soluţie concretă. Eu, unul, n-am putut găsi o rezolvare. Rosalind, de asemenea, a fost şi ea pusă în încurcătură.

Rosalind se făcuse o tânără înaltă şi zveltă. Era drăguţă şi avea o fizionomie care nu putea trece neobservată; graţia cu care se mişca şi comportamentul o făceau foarte atrăgătoare. Câţiva tineri din regiune i-au simţit farmecul şi chiar au curtat-o. A fost politicoasă cu ei, dar nimic mai mult. Posibil să-i fi intimidat, deoarece competenţa, hotărârea şi încrederea fermă în propriile-i puteri i-au făcut pe pretendenţi să-şi îndrepte căutările în altă direcţie. Oricum, nu s-ar fi încurcat cu niciunul dintre ei. Probabil datorită faptului că, dintre noi toţi, ea a fost cea mai şocată de hotărârea Annei.

Pe atunci obişnuiam să ne întâlnim pe ascuns, riscând nu de puţine ori. Nimeni în afară de ceilalţi membri, cred, nu bănuia nimic despre relaţia noastră. Când ne întâlneam făceam dragoste pe furiş şi ne întrebam trişti dacă va veni o vreme când nu vom mai fi nevoiţi să ne ascundem iubirea. Cu toate acesta, situaţia Annei ne amplifica şi mai mult nefericirea. Pentru amândoi era de neconceput căsătoria cu un „normal”, fie el cel mai bun şi mai binevoitor dintre ei.

Singura persoană căreia i-am putut cere sfatul a fost unchiul Axel. Şi el, la fel ca toţi ceilalţi, aflase de căsătoria ce avea să urmeze, însă a fost surprins să audă că Anne era membră a grupului nostru, veste care îl întristă foarte mult. După ce a rumegat îndelung informaţia, mi-a răspuns, clătinând din cap:

— Nu, Davie, n-o să meargă. Aici aveţi dreptate. Cunoşteam acest aspect încă de acum cinci-şase ani, dar am sperat că poate n-o să se ajungă niciodată la o asemenea situaţie. Cred că aveţi mari probleme, fiindcă altminteri nu mi-ai fi cerut părerea, nu-i aşa?

Am confirmat, cu o mişcare a capului:

— Nu vrea să ne asculte deloc şi a încetat chiar să ne mai răspundă. Ne-a zis că totul s-a terminat. Ea nu şi-a

dorit să fie diferită de ceilalţi, iar acum vrea să fie la fel ca ei, atât cât se poate. A fost prima noastră ceartă serioasă, şi la sfârşit ne-a spus că ne urăşte şi că detestă felul în care suntem – de fapt, asta a încercat să ne transmită, pentru că mesajul a fost puţin diferit. Îl doreşte pe Alan atât de mult încât este ferm hotărâtă să nu lase nimic să-i stea în cale. Nu ştiam că un om l-ar putea dori pe altul cu atâta ardoare. Este aşa de înverşunată şi atât de orbită încât nu-i pasă de consecinţe. Nu ştiu ce putem face.

— Crezi că nu-i în stare să trăiască la fel ca un om normal şi să întrerupă definitiv legătura cu voi? mă întrebă unchiul Axel. Ar fi prea dificil?

— Ne-am gândit la acest aspect. Oricare dintre noi poate refuza să răspundă, asemeni unui om care nu vrea să mai vorbească şi care poate să trăiască mult şi bine în tăcere… Dar, în situaţia ei, ar însemna un legământ al tăcerii luat pentru tot restul vieţii. Altfel spus, nu-şi va putea uita natura, pentru ca, apoi, să se *transforme* într-un om normal. Noi nu credem că aşa ceva este posibil. Michael i-a explicat că ar fi o situaţie similară cu a unei femei care, din dorinţa de a se mărita cu un ciung, începe să pretindă că are doar o mână. Această închipuire nu o va ajuta la nimic – şi, bineînţeles, nu va avea forţa să se prefacă multă vreme.

Unchiul Axel reflectă câteva momente.

— Sunteţi siguri că este îndrăgostită nebuneşte de acest Alan?

— Nu mai este în apele ei, i-am răspuns, şi nu mai gândeşte aşa cum o făcea mai demult. Înainte de a înceta să ne mai răspundă, expresiile mintale îi erau puternic impregnate de acest sentiment.

Unchiul Axel îşi manifestă dezaprobarea dând încă o dată din cap.

— Atunci când doresc să se mărite, femeilor le place să creadă că sunt îndrăgostite; este un fel de justificare, o scuză care le ajută să-şi păstreze respectul de sine, îmi explică el. Nu este niciun rău în asta; oricum, cele mai multe dintre ele se vor folosi de toate iluziile posibile ca să-

şi poată păstra căsnicia. Dar cu totul altfel stau lucrurile în cazul unei femei care iubeşte. Ea trăieşte într-o lume unde vechile perspective i s-au modificat semnificativ. O astfel de persoană nu mai vede nimic altceva în faţa ochilor şi nu mai poţi pune bază pe ea. Pentru ea, situaţia este perfect logică şi clară; pentru ceilalţi, evident, trăirile ei nu par întru totul fireşti; din punct de vedere social este periculos. Iar când vorbim şi de un sentiment de vinovăţie care trebuie depăşit şi, foarte posibil, ispăşit, atunci e cu atât mai riscant pentru cineva care…

Se opri brusc şi chibzui în tăcere, după care continuă:

— Davie, este *mult* prea riscant. Remuşcare… abnegaţie… sacrificiu de sine… dorinţa de purificare – toate acestea vor apăsa foarte greu pe umerii ei. Povara pe care şi-o va lua, nevoia de a fi ajutată şi de a avea pe cineva căruia să-i împărtăşească durerea… Davie, mai devreme sau mai târziu, mi-e teamă că…

Exact la fel gândeam şi eu.

— Ce putem face? am repetat trist.

Se întoarse şi mă privi serios.

— Cât sunteţi de motivaţi? Unul dintre voi a pornit pe un drum la capătul căruia o să pericliteze viaţa tuturor celor opt membri ai grupului. Bineînţeles, nu cred că o va face intenţionat, dar răul provocat va fi unul deosebit de grav. Chiar dacă intenţionează să vă fie loială, vă pune în mod deliberat viaţa în primejdie, pentru propriile ei interese. Gândeşte-te: câteva cuvinte rostite în somn vor fi suficiente… Aşadar, are ea dreptul moral să pună în pericol şapte vieţi, doar fiindcă doreşte neapărat să se mărite cu acel bărbat?

Am rămas puţin surprins:

— Ei bine, dacă priveşti aşa…

— Exact *aşa* privesc. *Are* acest drept?

— Noi am făcut tot posibilul s-o convingem, i-am răspuns, mult prea neconvingător.

— Şi aţi dat greş. Iar acum ce urmează? Veţi da totul uitării şi vă veţi vedea liniştiţi de treburile voastre, până în ziua când, fără să aveţi habar, o să vă dea de gol?

— Nu ştiu.

A fost tot ce i-am putut răspunde.

— Fii atent, îmi zise calm unchiul Axel. Am întâlnit mai demult un marinar care plutise în derivă zile întregi, după ce-i arsese corabia. În barca cu care se salvase alături de alţi câţiva nu avuseseră prea multă mâncare, iar apa nu le ajunsese decât pentru foarte puţin timp. Unul dintre supravieţuitori băuse apă de mare şi turbase. Bietul om, nemaiştiind ce face, a început să strige şi să-şi ameninţe colegii, iar la un moment dat a încercat chiar să răstoarne barca. În cele din urmă, fiindcă n-au putut să-l potolească, au fost nevoiţi să-l arunce în mare. Apoi, mâncarea şi apa le-a ajuns celorlalţi trei, până când au reuşit să atingă ţărmul. Chiar dacă nu ar fi scăpat de el, nebunul oricum ar fi murit – şi, cel mai probabil, i-ar fi împărtăşit şi ei soarta.

Am clătinat cu hotărâre din cap, răspunzându-i categoric:

— Nu putem face aşa ceva.

Unchiul continuă să mă fixeze cu privirea.

— Să ştii că lumea în care trăieşti nu-i deloc ospitalieră şi înţelegătoare – în special cu aceia care sunt diferiţi, îmi răspunse el. Dar, la urma urmelor, este posibil să nu fiţi genul de supravieţuitori.

— Nu-i vorba doar de atât. Dacă Alan ar fi fost singurul care să ne pericliteze viaţa, ne-am fi putut descotorosi de el. Însă aici este vorba de Anne şi nu-i putem face una ca asta – dar nu fiindcă este fată, pentru că la fel ar fi stat lucrurile cu oricare dintre noi; pur şi simplu nu putem. Suntem mult prea apropiaţi. De ea şi de ceilalţi mă simt mai apropiat decât sunt de surorile mele. Mi-e foarte greu să-ţi explic…

M-am oprit şi am încercat să găsesc un exemplu prin care să-l fac să priceapă ce sentimente aveam unii faţă de ceilalţi. Însă nu am reuşit să găsesc un mod mai clar de exprimare. N-am putut decât să-i vorbesc, dar fără să-l impresionez prea mult.

— Unchiule Axel, nu ar fi doar o crimă, ci ceva mult mai grav: ca şi cum ne-am silui pentru totdeauna o părticică

din noi… Nu putem face aşa ceva…

— În acest caz, veţi avea câte o sabie deasupra capului, îmi răspunse el.

— Ştiu, am recunoscut cu tristeţe. Dar nu asta e soluţia, pentru că o sabie lăuntrică ar fi mult mai îngrozitoare.

*

De teamă ca nu cumva Anne să ne asculte gândurile, n-am putut discuta cu ceilalţi despre această alternativă; însă ştiam dinainte verdictul. Îmi era clar că unchiul Axel ne propusese cea mai eficientă soluţie; şi, de asemenea, mai ştiam că imposibilitatea ei de realizare însemna tocmai recunoaşterea neputinţei.

Anne nu ne mai transmitea nimic, iar noi nu o mai puteam recepţiona şi continuam să nu ştim dacă avusese sau nu tăria să nu ne mai recepţioneze. De la sora ei, Rachel, aflasem că nu mai dădea ascultare decât cuvintelor şi făcea tot posibilul să se comporte ca un om normal, din toate punctele de vedere; dar asigurările surorii nu au fost destul de convingătoare ca să putem comunica între noi fără niciun fel de reţineri.

În săptămânile următoare, autoizolarea Annei ne întărise ideea că renunţase să mai fie diferită şi că devenise într-adevăr o persoană normală. Ziua nunţii a trecut fără probleme, iar ea şi Alan s-au mutat în casa pe care le-o făcuse cadou tatăl ei, undeva la marginea proprietăţii sale. Din când în când, mai auzeam zvonuri referitoare la nechibzuinţa de a se mărita cu un bărbat aflat sub statutul ei, dar în rest n-au existat decât foarte puţine comentarii.

În următoarele luni n-am mai aflat nimic despre ea, cu excepţia faptului că-i ceruse surorii să-şi mai rărească vizitele – de parcă ar fi urmărit cu nerăbdare să întrerupă şi ultima legătură pe care o mai aveam cu ea. Ca urmare, nu puteam decât să sperăm că i se împlinise dorinţa şi că, în ciuda temerilor noastre, era într-adevăr fericită.

În ceea ce mă privea pe mine şi pe Rosalind, am avut astfel răgaz să acordăm mai multă atenţie problemelor noastre. La scurt timp după ce înţelesesem că urma să ne

căsătorim, niciunul dintre noi nu a mai dat atenţie acestui fapt. A fost unul din acele lucruri ce par predestinate, în deplin acord cu legea naturii şi cu dorinţele noastre, şi pe care simţeam că îl cunoaştem şi aşteptăm dintotdeauna. Însă perspectiva ne-a ademenit înainte s-o conştientizăm. Eu nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla altfel, deoarece, când doi oameni cresc şi gândesc împreună atât de apropiaţi cum am fost noi, şi când ostilitatea din jurul lor îi face să se apropie şi mai mult, ei se simt atraşi unul de celălalt cu mult înainte de a şti că se iubesc.

Iar în momentul în care ştiu că se iubesc, află brusc că sunt situaţii în care nu diferă absolut deloc de persoanele normale… Şi, de asemenea, că sunt nevoiţi să se confrunte cu aceleaşi obstacole ca şi aceştia…

Gâlceava dintre familiile noastre – ceartă care devenise publică odată cu apariţia cailor uriaşi – dura de-acum de ani buni. Tata şi unchiul meu vitreg, Angus, părintele lui Rosalind, purtau un adevărat război de gherilă. În strădaniile lor de a obţine un avantaj faţă de celălalt şi în speranţa descoperirii celei mai mici Ofense sau Anomalii, îşi supravegheau reciproc fermele ca nişte adevăraţi şoimi, fiind totodată bine-cunoscut faptul că îi recompensau gras pe informatorii care le aduceau veşti despre neregulile din teritoriul adversarului.

Tata, hotărât să menţină un nivel mai înalt de corectitudine decât Angus, făcuse o sumedenie de sacrificii personale. De pildă, deşi îi plăceau foarte mult roşiile, a renunţat definitiv să mai cultive plante din familia instabilă a solanaceelor; şi, din acel moment, am început să cumpărăm de la alţii cartofi şi roşii. Şi alte specii au fost trecute pe lista neagră, fiindcă nu prezentau siguranţă şi necesitau costuri destul de mari – dar, chiar dacă această stare de fapt contribuise la apariţia unor standarde înalte în ambele ferme, buna înţelegere între vecini nu s-a putut restabili.

Era mai mult ca sigur că niciuna din părţi nu ar fi acceptat sub nici o formă o uniune a familiilor noastre.

Pentru noi, situaţia se înrăutăţea din ce în ce mai mult.

Mama lui Rosalind încercase deja să-i găsească fetei un soţ; în vreme ce mama mea cântărise din ochi vreo două-trei fete, fără însă a fi deloc mulţumită.

Amândoi eram siguri că niciuna din tabere nu avea habar de relaţia noastră. Între membrii familiilor Strorm şi Morton nu aveau loc decât scurte dialoguri caustice, iar singurul acoperiş sub care se întâlneau şi stăteau liniştiţi era cel al bisericii. Cu Rosalind mă întâlneam ocazional şi eram de fiecare dată foarte discreţi.

Dacă nu făceam ceva să schimbăm situaţia, impasul în care ajunsesem părea că se va prelungi foarte mult. Exista o soluţie la care am fi putut recurge, dacă am fi fost convinşi că mânia lui Angus avea să se manifeste sub forma unei căsătorii impuse cu arma, însă nu aveam nici o certitudine în acest sens. Atât de aprigă era duşmănia pe care i-o purta familiei Strorm, încât – consideram noi – era foarte posibil să fie tentat să-şi folosească puşca într-un cu totul alt mod. În plus, chiar dacă onoarea ar fi fost păstrată cu forţa, ştiam cu certitudine că tot am fi fost renegaţi de familiile noastre.

Am discutat şi analizat pe îndelete o soluţie a dilemei, fără să ajungem la vreun rezultat, nici chiar după ce trecuse jumătate de an de la căsătoria Annei.

În ceea ce priveşte restul grupului, descoperiserăm că primul semnal de alarmă îşi pierduse din intensitate în cele şase luni care-i urmaseră. Dar asta nu înseamnă că am fost liniştiţi; tihna dispăruse încă din prima zi în care ne descoperiserăm condiţia, aşa că a trebuit să ne obişnuim cu o viaţă în care pericolul era latent şi, odată cu trecerea crizei create de Anne, am fost nevoiţi să ne deprindem cu o existenţă în care ameninţările nu ne slăbeau nici o clipă.

Apoi, pe cărăruia de pe ogorul ce ducea spre casa lui, într-o duminică, la amurg, a fost găsit cadavrul lui Alan, cu gâtul străpuns de o săgeată.

*

Rachel a fost prima care ne-a dat vestea şi am ascultat-o îngrijoraţi cum încerca s-o contacteze pe sora ei. Fata şi-a folosit toată puterea de concentrare, însă fără niciun

rezultat. La fel cum o făcuse în ultimele opt luni, mintea Annei continua să rămână ferecată. Nu mai transmitea nimic, nici măcar în momentele de suferinţă.

— O să mă duc la ea, ne spuse Rachel, fiindcă trebuie să aibă pe cineva care să-i fie alături.

Am aşteptat nerăbdători mai mult de un ceas. Într-un final, Rachel ne-a contactat foarte tulburată.

— Nu vrea să mă vadă. Nici măcar nu mi-a dat drumul în casă. Pe o vecină a primit-o, dar pe mine nu. Mi-a strigat să plec imediat de acolo.

— Se gândeşte probabil că unul din noi este vinovatul, veni prompt răspunsul lui Michael. A făcut vreunul dintre voi aşa ceva – sau, cel puţin, ştiţi ceva despre asta?

Unul după altul, răspunsurile noastre negative au venit rapid şi categoric.

— Trebuie să o oprim să mai creadă asta, conchise Michael. Încercaţi să stabiliţi legătura cu ea.

Ne-am dat cu toţii silinţa să o contactăm, însă nu am primit niciun răspuns.

— Nu-i bine, admise Michael. Rachel, trebuie să găseşti o modalitate prin care să o înştiinţezi în scris. Alege-ţi cu grijă cuvintele, astfel încât să priceapă că nu suntem responsabili pentru această nenorocire, şi scrie-i în aşa fel încât să nu înţeleagă nimeni altcineva.

— Bine, o să încerc, răspunse Rachel şovăielnică.

Un ceas mai târziu, ne-a contactat din nou.

— N-a mers. I-am dat vecinei bileţelul şi am aşteptat, dar nu pentru mult timp, fiindcă femeia a ieşit la uşă şi mi-a zis că Anne l-a rupt fără ca măcar să-l fi deschis. Acum este şi mama acolo şi încearcă s-o convingă să vină acasă.

Michael nu se grăbi să-i răspundă. Apoi, ne sfătui:

— Trebuie să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Fiţi gata să fugiţi dacă va fi nevoie – însă fără să treziţi vreo bănuială. Rachel, încearcă să afli tot ce poţi şi înştiinţează-ne imediat dacă se întâmplă ceva.

Eu nu ştiam ce-aş fi putut face. Petra era în patul ei şi nu aş fi putut-o trezi fără să fiu observat. În plus, nu eram convins de necesitatea unei asemenea acţiuni, întrucât

Anne nu ar fi avut de ce să-şi închipuie că micuţa a avut vreun rol în uciderea lui Alan. În definitiv, sora mea putea fi considerată doar potenţial una dintre noi – aşa că m-am rezumat la imaginarea unui plan sumar, spunându-mi că trebuie să aştept avertismente mai serioase înainte de a fugi amândoi de acasă.

Când Rachel ne contactă din nou, toţi cei din casă se duseseră la culcare.

— Eu şi mama ne ducem acasă, ne-a zis ea. Anne i-a gonit pe toţi şi a rămas acum singură. Mama a vrut să rămână cu ea, dar Anne, copleşită de durere, a devenit pur şi simplu isterică şi i-a *făcut* pe toţi să plece. Nimeni nu a insistat să rămână, de teamă ca nu cumva să izbucnească şi mai tare. I-a spus mamei că ştie cine este responsabil pentru moartea lui Alan, dar că nu-i va dezvălui numele.

— Crezi că făcea referire la noi? În fond, sugeră Michael, *este* posibil ca Alan să fi intrat într-un conflict de care noi să nu ştim nimic.

Rachel era mai mult decât neîncrezătoare:

— Dacă ar fi fost numai atât, cu siguranţă că m-ar fi lăsat să intru şi nu ar fi ţipat la mine să ies afară. În orice caz, mâine dimineaţă mă voi duce din nou la ea, să văd dacă nu şi-a schimbat părerea.

Pentru moment a trebuit să ne mulţumim cu atât. Aşa că ne-am putut relaxa câteva ore.

A doua zi, Rachel ne-a povestit ce s-a întâmplat în acea dimineaţă:

Se trezise la un ceas după revărsatul zorilor şi pornise spre casa Annei, traversând câmpul. Odată ajunsă acolo, a ezitat puţin, fiindcă nu-i făcea deloc plăcere să fie primită cu acelaşi strigăt de repulsie cu care fusese întâmpinată în ziua precedentă. Însă nu avea rost să stea locului şi să se holbeze la casă, aşa că şi-a făcut curaj şi a ciocănit. Sunetul belciugului din uşă răsună în interior, iar fata aşteptă – dar fără rezultat.

A scuturat încă o dată inelul de fier, cu mai multă vigoare. Niciun răspuns.

S-a speriat şi a bătut cu putere în uşă, ascultând atentă.

Apoi, de-a dreptul înspăimântată, a dat încet drumul verigii şi a pornit spre casa vecinei care stătuse cu Anne în ziua precedentă.

Cu ajutorul unui buştean din stiva de lemne, au reuşit să intre în casă deschizând obloanele unei ferestre. Pe Anne au găsit-o sus, în dormitorul ei, atârnând de-o grindă.

Au dat-o imediat jos şi au întins-o pe pat, dar trecuse prea mult timp pentru ca s-o mai poată ajuta. Vecina o acoperi cu un cearşaf.

Rachel a simţit că trăieşte un coşmar. Vecina o luă de braţ şi o conduse spre uşă. Trecând prin dreptul mesei, femeia observase o foaie de hârtie împăturită.

— Probabil este pentru tine sau pentru părinţii voştri, îi spusese ea, punându-i foaia în palmă.

Rachel a privit-o buimacă şi a citit adresa de pe exterior.

— Dar nu-i pentru… răspunsese ea, instinctiv. Realizând în acel moment că femeia nu ştia să citească, se oprise, prefăcându-se că verifică mai atent ce scrie.

— Ah, desigur – o să le-o dau lor, a asigurat-o ea, punând în buzunarul din faţă al rochiei mesajul care nu-i era adresat nici ei şi nici părinţilor lor, ci inspectorului.

Soţul vecinei a fost cel care a condus-o acasă. După ce le-a dat părinţilor cumplita veste, Rachel s-a retras să citească scrisoarea în camera pe care, odinioară, înainte de căsătorie, Anne o împărţise cu ea.

Ne denunţase pe toţi, inclusiv pe Rachel şi chiar pe micuţa Petra, acuzându-ne că am plănuit împreună uciderea lui Alan şi că unul din noi, fără să-i menţioneze numele, l-a dus la îndeplinire.

Rachel a citit-o de două ori, după care o transformă în scrum.

*

Tensiunea se mai domolise după o zi sau două. Sinuciderea Annei fusese o tragedie, însă n-a privit-o nimeni cu suspiciune. O tânără soţie, însărcinată cu primul ei copil, şi-a pierdut cumpătul ca urmare a şocului provocat de moartea soţului în împrejurări deloc normale;

o alegere lamentabilă, dar nu de neînţeles.

Moartea lui Alan nu a putut fi atribuită nimănui, rămânând şi pentru noi un mister, la fel cum era pentru toţi ceilalţi. Cercetările au scos la iveală mai multe persoane care îi purtau pică, însă niciuna dintre acestea nu îl ura atât de mult încât să recurgă la crimă şi, de asemenea, n-a existat nici măcar un singur suspect care să nu poată dovedi cert că se afla într-o cu totul altă parte în intervalul de timp în care fusese ucis Alan.

Bătrânul William Tay recunoscuse că era una din săgeţile sale, dar, în definitiv, toţi cumpărau săgeţi de la el. N-a fost o săgeată folosită în concursuri şi nu avea nimic particular; era o săgeată normală de vânătoare, aşa cum puteau fi găsite cu zecile în fiecare casă. Oamenii, desigur, bârfeau şi făceau speculaţii, pentru că trebuie să fi lansat cineva zvonul cum că Anne n-a fost întru totul devotată soţului ei şi că, în ultimele săptămâni, părea să se teamă foarte mult de el. Spre şi mai marea durere a părinţilor fetei, bârfa căpătase amploare şi răspândise ideea că Anne a fost cea care a slobozit săgeata ucigaşă, după care s-a sinucis datorită remuşcărilor sau fricii de a nu fi prinsă. Însă nici această supoziţie n-a avut viaţă lungă, dispărând din lipsă de dovezi concrete. Astfel, în numai câteva săptămâni, bârfitorii s-au văzut nevoiţi să treacă la alte subiecte, iar misterul a fost catalogat drept insolvabil. Sau, la fel de bine, ar fi putut să fi fost un simplu accident, al cărui vinovat n-a îndrăznit să-şi recunoască fapta…

Am fost foarte atenţi la zvonurile sau bănuielile care ar fi putut îndrepta atenţia asupra noastră, dar fiindcă n-au existat astfel de neplăceri, şi pentru că interesul general se potolise, ne-am bucurat şi noi de puţină relaxare.

Cu toate că neliniştea ascuţită pe care o resimţisem timp de aproape un an de zile mai scăzuse puţin, umbra ei continua să ne tulbure – era un mic semnal de alarmă care ne intensifica sentimentul că ne-am dezbinat şi că siguranţa tuturor stă în mâinile fiecăruia dintre noi.

Moartea Annei ne-a îndurerat foarte mult, dar suferinţa ne-a fost atenuată de sentimentul că o pierduserăm deja cu

ceva vreme în urmă. Totuşi, Michael era singurul care părea că nu împărtăşeşte uşoara noastră relaxare, pentru că ne spusese limpede:

— Unul din noi n-a fost suficient de puternic…

11

În acel an, inspecţiile de primăvară au fost favorabile. Din tot districtul, numai două ogoare au fost trecute pe lista de purificare şi niciunul dintre acestea nu aparţinea tatălui meu, ori unchiului vitreg, Angus. Ultimii doi ani fuseseră atât de răi încât toţi cei care au ezitat în primul an să scape de animalele predispuse să nască progenituri anormale, le-au exterminat în anul următor, iar rata normalităţii s-a menţinut la un nivel înalt şi aici. Mai mult decât atât, optimismul şi perspectiva unui an rodnic i-au îmboldit pe oameni să devină mai prietenoşi şi mai veseli. Până la sfârşitul lunii mai, foarte mulţi fermieri au făcut prinsoare că numărul specimenelor anormale va fi atât de mic, încât se va stabili un nou record. Chiar şi bătrânul Jacob fusese nevoit să admită că nemulţumirea divină era pentru moment inactivă. „Milostiv este Domnul”, spuse el, pe un ton dezaprobator. „Le mai dă o ultimă şansă. Să sperăm că se vor îndrepta, pentru că altfel ne va fi foarte rău anul viitor. Şi, de fapt, încă nu e timpul pierdut să se strice totul şi în acest an.”

Însă n-a existat niciun semn al declinului. Legumele târzii păstrau acelaşi grad înalt de normalitate ca şi cerealele. Vremea, de asemenea, părea hotărâtă să participe la obţinerea unei recolte bogate, iar inspectorul îşi petrecea atât de mult timp în liniştea biroului său, încât oamenii începuseră chiar să-l îndrăgească.

Noi, la fel ca şi toţi ceilalţi, ne aşteptam la o vară liniştită, în care aveam mult de trudit – şi probabil chiar aşa ar fi fost, dacă n-ar fi intervenit Petra.

La începutul lui iunie, inspirată din câte se părea de spiritul de aventură, a făcut două lucruri despre care ştia foarte bine că sunt interzise. Mai întâi, deşi era neînsoţită, a plecat călare pe ponei dincolo de graniţa proprietăţii noastre; apoi, nu s-a mulţumit să se limiteze doar la câmpurile deschise, ci a trecut la explorarea pădurii.

După cum am mai spus, pădurile de lângă Waknuk sunt

considerate destul de sigure, dar nu poţi conta prea mult pe asta. Pisicile sălbatice atacă rareori şi o fac numai când sunt lihnite de foame; în general, preferă să fugă. Dar chiar şi aşa, nu e deloc înţelept să te aventurezi acolo fără o armă, deoarece vietăţi mult mai mari pot înainta prin fâşiile împădurite din Liziere – acele limbi de pădure ce se intercalează în Ţinutul Sălbăticiei, care de altfel e curat şi defrişat în unele porţiuni – de unde se pot strecura foarte uşor în terenurile noastre împădurite.

Chemarea Petrei a apărut la fel de brusc şi de neaşteptat ca şi prima dată. Şi, chiar dacă nu a fost generată de aceeaşi violenţă şi spaimă convulsivă, a fost destul de intensă; iar tulburarea şi anxietatea erau suficient de puternice cât să producă receptorului un serios disconfort. În plus, copila nu se putea controla deloc, ci îşi transmitea pur şi simplu emoţia, cu o forţă care estompa totul ca o pată amorfă uriaşă.

Am încercat să le spun şi celorlalţi că pornesc în ajutorul ei, dar nu am reuşit să o contactez nici măcar pe Rosalind. Mi-e foarte greu să descriu o stare atât de copleşitoare: este ca atunci când nu-ţi poţi auzi glasul din pricina unui zgomot asurzitor şi, totodată, încerci să priveşti printr-o ceaţă densă. Iar ca lucrurile să stea şi mai rău, nu-mi oferea nici o imagine sau măcar un indiciu al cauzei care o provoca; încercarea de a explica prin cuvinte un sens ori o trăire este întotdeauna sortită eşecului, dar aş putea spune că semăna întrucâtva cu un strigăt nerostit de protest. Era o emoţie-reflex, negândită şi necontrolată; şi cred că nici fata nu ştia clar ce face. Era ceva instinctiv… Un semnal de alarmă, care venea de undeva din depărtare…

Am părăsit în fugă fierăria unde lucram şi mi-am luat puşca – pe care o ţineam atârnată în apropierea uşii de la intrarea în casă – întotdeauna încărcată şi pregătită în caz de pericol. În numai câteva minute mi-am înşeuat calul şi am purces la drum. Una din calităţile certe ale chemării era direcţia spre care mă îndrepta. Imediat ce-am apucat-o pe cărarea de iarbă, i-am dat pinteni calului şi am pornit în

galop spre Pădurile Apusene.

Dacă Petra şi-ar fi oprit pentru câteva minute apelul alarmant şi copleşitor – atât cât să am timp să iau legătura cu restul grupului – consecinţele ar fi fost cu totul altele – de fapt, cred că ar fi lipsit cu desăvârşire. Însă nu a făcut-o. A continuat să-l transmită cu o atare intensitate, că simţeam că trebuie să-i descopăr sursa cât mai repede cu putinţă.

O porţiune de drum nu mi-a mers bine deloc. La un moment dat am căzut de pe cal şi am pierdut ceva timp până să-l prind. În pădure, solul era prea tare pentru galop, căci poteca era curăţată periodic de ierburi, fiind folosită deseori ca scurtătură. Am urmat-o şi eu, până când mi-am dat seama că mă abătusem prea mult. Desişul de cătină la care ajunsesem era mult prea des ca să pot trece prin el, aşa că am fost nevoit să mă întorc şi să caut o altă cărare. Direcţia nu-mi punea niciun fel de probleme, fiindcă Petra nu mă slăbea deloc. În cele din urmă, am reuşit să găsesc o cărăruie îngustă şi halucinant de şerpuitoare, acoperită de crengi pe sub care a trebuit să călăresc aplecat pe grumazul calului. Într-un final, hăţişul se limpezi, ceea ce mi-a permis să înaintez nestingherit. După aproximativ patru sute de metri am trecut printr-o altă porţiune de tufe şi am ieşit într-o poiană.

Petra nu era acolo, dar atenţia mi-a fost atrasă imediat de poneiul ei – patrupedul zăcea cu gâtlejul sfârtecat, în capătul celălalt al luminişului. O creatură îngrozitoare sfâşia şi înfuleca din pulpa acestuia cu atâta nesaţ, încât nici nu auzise că mă apropiam.

Fiara era brun-roşcată, bălţată cu pete galbene şi maro-închis. Picioarele cu tălpi uriaşe îi erau şi ele acoperite de blană, iar labele din faţă, pe care avea sânge închegat, aveau gheare lungi şi încovoiate. Blana miţoasă care îi atârna pe coadă, o făcea să arate ca o pană uriaşă. Chipul îi era rotund, cu ochi galbeni, sticloşi. Urechi mari şi clăpăuge, iar nasul aproape cârn. Din maxilarul superior coborau peste mandibulă doi incisivi impresionanţi, iar cu ei şi cu ghearele sfârteca lacomă poneiul.

Mi-am scos încet puşca de la spate, dar mişcarea i-a atras îndată atenţia. Îşi întoarse capul şi rămase ghemuită, fixându-mă din priviri, cu botul mânjit de sânge. Ridicându-şi coada, începu s-o legene încet într-o parte şi alta. Am ţintit şi, exact în momentul în care fiara sări, o săgeată i se înfipse în gât. Saltul continuă, iar creatura se zvârcoli în aer şi ateriză în patru labe, ţintuindu-mă feroce cu ochii ei galbeni. Speriindu-se, calul se ridică pe picioarele de dinapoi şi puşca mi se descarcă în aer, dar înainte să apuce să se încordeze pentru un nou salt, două săgeţi o loviră în piciorul din spate şi în cap. Preţ de o clipă rămase nemişcată, apoi se prăbuşi.

Cu arcul în mâini, Rosalind intră în luminiş de undeva din dreapta mea. Michael apăruse din cealaltă parte şi, pentru a nu risca deloc, îşi ţinea arcul încordat, fără să slăbească din ochi creatura. Chiar dacă eram foarte aproape unul de celălalt, Petra se afla şi ea în preajmă şi continua să ne copleşească.

— Unde e? întrebă Rosalind cu voce tare.

Privind în jurul nostru, am zărit-o pe micuţă la patru metri, într-un pomişor. Stătea pe o cracă şi se ţinea cu amândouă mâinile de trunchi. Rosalind îşi struni calul până sub copac şi îi spuse copilei că poate să coboare. Petra însă părea incapabilă să se mişte. Am descălecat, m-am suit în copac şi am ajutat-o să coboare până la înălţimea de la care Rosalind reuşi să o ia în braţe. Rosalind o aşeză în şa, cu faţa spre ea, şi încercă să o calmeze, dar Petra privea fix spre poneiul ei drag. Suferinţa fetiţei se amplifica.

— Trebuie să o oprim, i-am zis lui Rosalind. Altfel îi va aduce pe toţi aici.

După ce se asigură că fiara este moartă, Michael ni se alătură şi o privi îngrijorat pe fetiţă.

— Nu are nici cea mai vagă idee că ea face acest lucru. Nu este un semn de inteligenţă; pare să urle înspăimântată în sinea ei. Ar fi mai bine pentru ea să se descarce cu voce tare. Hai s-o ducem în altă parte, unde să nu-şi mai poată vedea căluţul.

Am dus-o în spatele unui rând de arbuşti, unde Michael îi vorbi calm şi încercă s-o încurajeze, dar Petra nu părea să înţeleagă, fiindcă nu domolise deloc acel semnal de tulburare şi spaimă.

— Poate că vom avea succes dacă îi transmitem simultan acest gând, le-am sugerat eu. Linişte-blândeţe-relaxare. Gata, sunteţi pregătiţi?

Am încercat un sfert de minut, dar tulburarea Petrei nu se opri decât pentru o clipă, după care ne asalta din nou.

— Nu merge, spuse Rosalind, renunţând.

Ne-am privit neputincioşi. Şablonul mintal se schimbase puţin: amplitudinea primejdiei se diminuase, dar consternarea şi durerea erau în continuare copleşitoare. În acel moment, Petra începu să plângă. Rosalind o cuprinse cu braţul şi o trase aproape de ea.

— S-o lăsăm să se descarce, zise Michael.

În timp ce aşteptam să se liniştească, lucrul de care mă temeam, s-a întâmplat. Rachel îşi făcuse şi ea apariţia în luminiş, iar câteva clipe mai târziu venise un alt băiat. Nu-l mai văzusem până atunci, dar ştiam că el trebuie să fie Mark.

Nu ne mai întâlniserăm niciodată faţă în faţă, pentru că ştiam că este riscant. Şi eram aproape sigur că urmau să mai vină două fete, pentru a întregi astfel o adunare pe care hotărâsem să nu o realizăm niciodată.

Le-am explicat verbal numaidecât ce se întâmplase, cerându-le să plece imediat, împreună cu Michael, pentru ca nu cumva să fim văzuţi împreună. Lângă Petra urma să rămân doar eu şi Rosalind, şi să încercăm cu orice chip s-o calmăm pe fetiţă.

Ceilalţi trei au înţeles situaţia şi după câteva clipe au plecat fiecare în direcţii diferite – în vreme ce noi continuam să o liniştim pe fetiţă, deşi fără prea mult succes.

După zece minute alte două tinere, Sally şi Katherine, şi-au făcut apariţia printre arbuşti. La fel ca şi ceilalţi, au venit călare, ţinându-şi arcurile pregătite de atac. Sperasem să se fi întâlnit cu unul din cei plecaţi mai

înainte şi să le fi întors din drum, dar era clar că sosiseră pe o rută diferită.

Fetele s-au apropiat şi au privit-o mirate pe Petra. Le-am explicat şi lor situaţia, tot în cuvinte, rugându-le să plece degrabă. În momentul în care îşi întoarseră caii, dând să plece, un bărbat solid, călare pe o iapă murgă intră în poiană.

Străinul îşi struni calul, examinându-ne din şa.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el pe un ton bănuitor.

Cum era un străin pentru mine, nu m-a impresionat deloc. Aşa că i-am răspuns prin întrebarea cu care sunt abordaţi de obicei necunoscuţii. Iritat, îşi scoase actul de identitate, perforat pentru anul în curs, şi ne-am asigurat astfel că niciunul dintre noi nu este în afara legii.

— Şi ce faceţi voi aici? repetă străinul. Primul impuls a fost să-i spun să-şi vadă de treburile lui, însă mi-am dat seama că în circumstanţele date, diplomaţia este varianta cea mai chibzuită. I-am explicat că fusese atacat poneiul surorii mele şi că răspunseserăm chemărilor ei de ajutor – dar bărbatul nu părea să-mi accepte explicaţia. Mă iscodi cu privirea, după care se întoarse către Sally şi Katherine.

— Să zicem că aşa e. Dar pe voi două ce v-a făcut să goniţi până aici?

— Tot strigătele copilei, îi răspunse Sally.

— Eu n-am auzit niciun strigăt – şi am fost la mică distanţă în urma voastră.

Sally şi Katherine se priviră reciproc. Sally ridică din umeri.

— Dar noi le-am auzit, îi zise ea scurt.

Se părea că venise vremea să intervin şi eu.

— La cât de tare a strigat, cred că s-a auzit pe kilometri întregi. Şi nu mai pun la socoteală răcnetele sărmanului ponei.

L-am condus din spatele micului pâlc de arbuşti şi i-am arătat căluţul sfârtecat, precum şi fiara responsabilă pentru atac. S-a arătat destul de surprins, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la această dovadă, însă n-a fost mulţumit şi a insistat să-i arătăm certificatele Petrei şi lui Rosalind.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

— Nu ştii că pe aici mişună spioni din Liziere? îmi răspunse el.

— Nu ştiam. Dar *arătăm* noi oare ca locuitorii Lizierelor?

Îmi ignoră întrebarea.

— Ei bine, chiar au spioni. Noi avem ordin să-i căutăm, pentru că de aici pornesc problemele – şi cu cât staţi mai departe de pădure, cu atât sunt mai mici şansele să-i întâlniţi.

Nemulţumit, îşi întoarse privirea spre ponei şi se uită apoi la Sally.

— Cred că a trecut mai bine de jumătate de oră de când căluţul a încetat să mai răcnească. Cum de-aţi reuşit să nimeriţi exact în acest loc?

Sally îşi ridică vag sprâncenele.

— Fiindcă asta era direcţia din care răsunau răgetele, şi pe măsură ce ne-am apropiat, am putut auzi şi ţipetele fetiţei, îi explică ea simplu.

— Şi aţi făcut foarte bine că le-aţi urmărit, am intervenit şi eu. Dacă nu s-ar fi întâmplat să fim noi mai aproape, cu siguranţă că voi i-aţi fi salvat viaţa. Dar totul s-a rezolvat cu bine şi, din fericire, fetiţa este teafără. Este totuşi foarte speriată şi trebuie să o duc acasă. Vă mulţumim că ne-aţi sărit în ajutor.

Fetele pricepuseră imediat aluzia. Ne-au felicitat pentru salvarea Petrei, i-au urat însănătoşire grabnică şi au pornit la drum. Însă străinul nu se grăbea să plece – arăta vădit nemulţumit şi puţin nedumerit. Totuşi, nu avea de ce să se agaţe. Ne aruncă tuturor o privire iscoditoare prelungă, lăsându-ne impresia că ar vrea să mai spună ceva, dar se răzgândi. Într-un final, îşi repetă sfatul şi ne ceru să stăm cât mai departe de pădure, apoi porni în aceeaşi direcţie în care plecaseră şi surorile. Imediat ce străinul dispăru printre copaci, Rosalind mă întrebă neliniştită:

— Cine e?

Tot ce i-am putut spune a fost numele din actul bărbatului, Jerome Skinner. Nu-l cunoşteam, iar numele

noastre păreau să nu-i spună nimic. Aş fi întrebat-o pe Sally, dar nu-mi permitea ecranul ridicat de Petra. Separarea de ceilalţi îmi dădea un sentiment straniu, de parcă aş fi fost legat la ochi, şi mă făcea să mă întreb ce voinţă trebuie să fi avut Anne, ca să se închidă complet în ea însăşi, atâtea luni de zile.

Rosalind, ţinându-şi braţul drept în jurul Petrei, porni spre casă la pas. După ce-am luat şaua şi frâul de pe căluţ, am recuperat săgeţile din trupul creaturii şi am pornit în urma fetelor.

Odată ajunşi acasă, Petra a fost dusă în pat. Pe tot parcursul după-amiezii şi până după înserat, nelinişte a ei s-a manifestat sporadic, continuând la fel de iritantă până aproape de ora nouă, când se domoli brusc şi dispăru.

— Slavă Domnului. În sfârşit a adormit, veni remarca unuia dintre noi.

— Cine e Skinner? am întrebat neliniştiţi, în acelaşi timp, şi eu şi Rosalind.

Sally ne răspunse:

— E nou pe aici. Însă tatăl meu îl cunoaşte. Are o fermă în vecinătatea pădurii prin care am trecut azi. Ghinionul a făcut să ne vadă şi să se întrebe de ce galopam printre copaci.

— Dar de ce a fost atât de suspicios? întrebă Rosalind. Ştie ceva despre expresiile mintale? Nu credeam ca vreunul dintre ei să fie în stare de aşa ceva.

— Staţi liniştiţi, fiindcă l-am testat eu şi nu poate nici să le creeze, nici să le recepţioneze, îi răspunse Sally.

Tiparul caracteristic lui Michael îşi făcu simţită prezenţa, întrebându-ne despre ce discutăm. După ce i-am explicat, el ne lămuri:

— Unii oameni au o vagă idee că ar fi posibil un asemenea lucru. Însă ce cunosc ei este ceva foarte rudimentar, un fel de transfer emoţional al impresiilor mintale. Cei care cred în acest fenomen, îl numesc telepatie, dar majoritatea au mari îndoieli în privinţa existenţei ei reale.

— Şi o consideră cumva o anomalie? am întrebat.

— Greu de spus. Nu ştiu dacă a ridicat cineva această întrebare. Din punct de vedere teoretic s-ar putea susţine că o imagine autentică ar trebui să fie capabilă de asta, din moment ce Dumnezeu are capacitatea să citească minţile oamenilor. S-ar putea argumenta că este o calitate pe care oamenii au pierdut-o temporar, ca o pedeapsă suplimentară pe lângă Năpastă – dar nu aş risca pentru nimic în lume să apar cu o astfel de justificare în faţa completului de judecată.

— Individul părea totuşi să suspecteze ceva, interveni Rosalind. Aţi mai întâlnit şi pe alţii atât de iscoditori?

I-am răspuns toţi cu un „nu” categoric.

— În regulă, continuă ea. Însă trebuie să fim foarte atenţi, să nu se mai întâmple una ca asta. David, încearcă să-i explici Petrei, în cuvinte, şi învaţ-o să se controleze. Iar dacă mai apare cumva aceeaşi perturbare, ignoraţi-o dacă puteţi, sau, în caz contrar, nu-i răspundeţi. Lăsaţi totul în seama mea şi a lui David. Dacă va fi o chemare necontrolată, aşa cum s-a întâmplat întâia dată, primul care ajunge la ea trebuie să găsească o metodă prin care s-o adoarmă – şi, imediat ce încetează constrângerea, ceilalţi trebuie să se întoarcă la treburile lor şi să evite pe cât posibil să se dea de gol. Nu trebuie sub nici o formă să ne mai lăsăm strânşi laolaltă, fiindcă este posibil ca data viitoare să nu mai fim la fel de norocoşi. Sunteţi cu toţii de acord?

După ce şi-au dat consimţământul, ceilalţi s-au retras, lăsându-ne pe mine şi pe Rosalind să aflăm care ar fi cea mai bună modalitate prin care s-o abordez pe Petra.

A doua zi m-am trezit devreme şi primul lucru pe care l-am remarcat a fost, din nou, tulburarea Petrei. Dar de această dată avea o calitate diferită; panica lăsase loc suferinţei pentru moartea poneiului. De asemenea, intensitatea era mult scăzută, spre deosebire de ziua anterioară.

Am încercat să intru în legătură cu ea şi, chiar dacă nu m-a înţeles, am perceput preţ de câteva secunde o încercare de verificare şi o uşoară urmă de nedumerire. M-

am dat jos din pat şi m-am dus în camera ei. S-a bucurat că i-am ţinut companie; iar pe măsură ce discutam, tulburarea lăuntrică scădea. Înainte să plec, i-am promis că o să mergem după-amiază la pescuit.

Nu-mi este deloc uşor să explic în cuvinte cum putem crea expresii mintale inteligibile. Fiecare dintre noi descoperise singur; iar la început, desigur, am fost cu toţii foarte stângaci, dar am câştigat experienţă în momentul în care ne-am descoperit reciproc şi am început să învăţăm din practică. În schimb, cu Petra lucrurile stăteau cu totul altfel. Încă de vârsta de numai şase ani şi jumătate, manifestase o forţă de proiecţie diferită de a noastră şi aproape colosală – însă nu-şi conştientiza puterea şi, prin urmare, nu şi-o putea controla. Mi-am dat toată silinţa să-i explic, dar, chiar dacă avea aproape opt ani, mi-a fost foarte greu să-i transpun situaţia în cuvinte simple, pe care să le poată înţelege. Stând amândoi pe malul apei şi privindu-ne plutele, am încercat timp de o oră să o lămuresc, dar fără niciun rezultat. În tot acest răstimp, micuţa devenise deja mult prea plictisită pentru a mai încerca să înţeleagă. Era limpede că trebuie să adopt o nouă tactică.

— Hai să ne jucăm ceva, i-am sugerat. Închide ochii şi ţine-i strâns închişi. Imaginează-ţi că priveşti într-o fântână foarte, foarte adâncă şi complet cufundată în beznă. Înţelegi?

— Da, îmi răspunse Petra, strângându-şi puternic pleoapele.

— Buun. Acum, gândeşte-te la întunericul de acolo şi la cât de îndepărtat este fundul fântânii. Nu te gândi la nimic altceva şi priveşte întunericul. Pricepi?

— Da, îmi reconfirmă ea.

— Acum, fii atentă.

Mi-am imaginat un iepuraş care îşi strâmba năsucul. Petra chicoti. Era un semn bun: cel puţin ştiam că *putea* recepţiona. Am anihilat iepurele şi m-am gândit la un căţeluş, apoi la câţiva pui de găină şi la o şaretă trasă de un cal. După un minut sau două, deschise ochii

consternată.

— Unde sunt? întrebă ea, uitându-se în jur.

— Nicăieri, i-am răspuns. Toate au fost simple imagini, lucruri gândite. Ăsta este jocul nostru. Acum o să închid şi eu ochii. O să privim amândoi în fântână, gândindu-ne la bezna dinăuntrul ei. După aceea e rândul tău să-ţi închipui o imagine pe fundul acesteia, aşa încât să o pot vedea şi eu.

Mi-am îndeplinit conştiincios rolul, deschizându-mi complet mintea. A fost o greşeală din partea mea, fiindcă în acea clipă apăru o lumină orbitoare, care lăsă impresia generală că am fost lovit de fulger. Stupefacţia şi confuzia m-au făcut să mă clatin pur şi simplu pe picioare, fără să am nici cea mai mică idee despre imaginea pe care şi-o închipuise. Ceilalţi au intervenit imediat, protestând violent. Le-am explicat în câteva cuvinte jocul nostru.

— Atunci fii mai atent şi nu-i mai da voie să facă una ca asta, îmi transmise supărat Michael. Era cât pe ce să-mi dau cu toporul în picior, fir-ar să fie.

— Eu mi-am ars mâna la ibric, interveni Katherine.

— Linişteşte-o. Domoleşte-o cumva, veni şi îndemnul lui Rosalind.

— Nu-i deloc speriată, le-am răspuns. Dimpotrivă, e chiar foarte calmă. Dar se pare că aşa este ea.

— Posibil, însă nu este un comportament normal, răspunse Michael. Trebuie să înceteze.

— Ştiu – fac tot posibilul s-o ajut. Nu-mi daţi şi voi o idee? am întrebat.

— Bineînţeles, îmi răspunse Rosalind. Data viitoare să ne avertizezi *înainte* să-şi înceapă concentrarea.

Recăpătându-mi forţele, mi-am îndreptat atenţia spre Petra.

— Eşti prea violentă, i-am zis. Încearcă de această dată să-ţi formezi o imagine *mică.* Închipuie-ţi ceva foarte mic şi îndepărtat, în culori calde şi frumoase. Nu te grăbi; începe încet şi cu delicateţe, ca şi cum ai plăsmui-o dintr-o pânză de păianjen.

Petra încuviinţă din cap şi închise ochii.

— Fiţi atenţi că începe! I-am avertizat pe ceilalţi, aşteptând şi sperând că va urma ceva de care să ne putem feri.

Chiar dacă de această dată n-a fost mai gravă decât o explozie minoră orbitoare, am reuşit totuşi să-i percep forma.

— Un peşte! I-am zis. Un peşte cu coada pleoştită.

Petra râse încântată.

— Un peşte, fără îndoială, interveni Michael. Vă descurcaţi bine. Dar trebuie în continuare să o înveţi să-şi diminueze până la unu la sută forţa folosită în ultima imagine, pentru că altfel ne vom alege cu creierele prăjite.

— Acum, hai, arată-mi *tu mie* ceva, îmi ceru Petra şi lecţia continuă.

În după-amiaza următoare am avut o nouă sesiune. Era o muncă violentă şi epuizantă, dar progresam. Petra începuse să înţeleagă modul în care se pot realiza expresiile mintale – desigur, o făcea ca un copil, aşa cum era de aşteptat, însă, în ciuda distorsiunilor, creaţiile ei nu erau de nerecunoscut. Dificultatea principală o reprezenta controlul forţei, fiindcă în momentul în care se înflăcăra, impactul era pur şi simplu copleşitor. Ceilalţi s-au plâns că nu puteau munci deloc pe parcursul exerciţiilor noastre, spunându-mi că se simt ca şi cum în minte le-ar răsuna nişte bubuituri groaznice. Spre sfârşitul lecţiei, i-am zis Petrei:

— Acum o să-i cer lui Rosalind să-ţi trimită o imagine. Stai cu ochii închişi, la fel ca mai înainte.

— Unde-i Rosalind? întrebă ea, privind în jur.

— Nu este aici, dar asta nu are nici o importanţă în cazul expresiilor gândite. Hai, priveşte cu atenţie întunericul şi nu te gândi la nimic.

— Iar voi, am adăugat mintal, întru beneficiul tuturor, să nu mai interveniţi. Lăsaţi-i cale liberă lui Rosalind şi nu ne întrerupeţi. Hai, Rosalind, profund şi limpede.

Am aşteptat tăcuţi şi receptivi.

Rosalind a creat un iaz înconjurat de trestie, iar pe apă a pus mai multe raţe, amuzante şi gingaşe, de diverse

culori. Păsările executau un fel de balet pe luciul apei, cu excepţia unei răţuşte mai dolofane, care îşi dădea toată silinţa să intre în ritm, dar care se încurca şi rămânea mereu în urmă. Petra s-a bucurat nespus şi a izbucnit în râs. Apoi, deodată, şi-a proiectat atât de puternic încântarea, încât a şters întreaga scenă şi ne-a buimăcit pe toţi. A fost extenuant pentru toţi, dar progresul fetei ne-a încurajat să continuăm.

În cea de-a patra lecţie a mai făcut un pas înainte şi a învăţat modalitatea prin care să-şi limpezească mintea fără să-şi închidă ochii. Până la sfârşitul săptămânii avansasem destul de mult. Chiar dacă expresiile mintale îi erau în continuare instabile şi necizelate, se îmbunătăţeau pe parcursul exerciţiilor.

De-acum putea să recepţioneze cu mare uşurinţă formele simple, însă nu putea prinde decât foarte puţine din proiecţiile pe care ni le transmiteam reciproc.

— Mi-e greu să le văd atât de rapid pe toate deodată, îmi zise ea. Ştiu foarte bine când le transmiţi tu, Rosalind, Michael, ori Sally, dar curg atât de repede încât nu le mai pot distinge. Iar proiecţiile celorlalţi sunt *şi mai* confuze.

— Ceilalţi fiind cine – Katherine şi Mark? am întrebat-o.

— A, nu. Şi pe ei îi recunosc. Eu vorbesc de alţii. Cei care stau departe de tot, îmi răspunse puţin tulburată.

Tonul ei îmi dăduse de înţeles că nu trebuie să o impacientez şi mai mult.

— Nu cred că-i cunosc. Cine sunt?

— Nu ştiu. Tu nu-i auzi? Uite, sunt chiar acolo, foarte, foarte departe, îmi spuse arătându-mi spre sud-vest.

Am reflectat câteva clipe şi am întrebat-o:

— Şi acum sunt acolo?

— Da, însă nu-s mulţi.

Mi-am dat toată silinţa să detectez ceva, dar fără rezultat. Aşa că am rugat-o pe ea:

— N-ai vrea să-mi spui ce recepţionezi de la ei?

S-a străduit. Era cineva, sau ceva, cu o caracteristică pe care nu o avea niciunul dintre noi. Nu era ceva inteligibil şi era foarte estompat – probabil, după cum mi-am închipuit,

datorită faptului că Petra încerca să retransmită un lucru pe care nu-l putea înţelege. În orice caz, n-am priceput nimic din vorbele ei; aşa că i-am cerut lui Rosalind ajutorul, dar nici ea nu s-a descurcat mai bine. Efortul vizibil depus de Petra, timp de câteva minute, ne-a determinat să nu mai continuăm în această direcţie.

În ciuda predilecţiei Petrei de a încheia mereu cu ceea ce, în termeni verbali, ar putea fi descris ca un strigăt asurzitor, eram cu toţii mândri de progresul pe care-l făcea. Mai mult, eram foarte entuziasmaţi – ca şi cum am fi descoperit un talent necunoscut, hărăzit a ajunge un mare cântăreţ; doar că în cazul ei era vorba despre ceva mult mai semnificativ…

— Într-adevăr, ne spuse Michael, va fi deosebit de interesant – cu condiţia să nu ne termine de tot, până când învaţă să se controleze.

*

La masa de seară, cam la zece zile după ce Petra îşi pierduse poneiul, unchiul Axel mă rugă să-l ajut să termine de reparat o roată, cât mai era lumină. La prima vedere, cererea sa părea una întâmplătoare, dar în ochii lui era ceva care mă îmboldi să-i accept rugămintea fără să mai stau pe gânduri. L-am urmat afară şi ne-am dus în spatele căpiţei, acolo unde nu puteam fi auziţi şi nici văzuţi. Prinzând un pai între dinţi, mă privi foarte serios.

— Davie, băiatule, ai fost cumva neatent? întrebă el.

Existau multe lucruri în privinţa cărora aş fi putut să fiu neatent, însă, după cum mă întrebase, ştiam exact la ce se referă.

— Nu, i-am răspuns.

— Atunci, poate unul dintre voi? continuă el. Răspunsul meu a fost acelaşi.

— Hm, mormăi el. În acest caz, ai idee de ce se interesează de voi Joe Darley?

Nu ştiam despre ce vorbeşte şi i-am spus.

— Nu-mi place deloc, îmi zise el, dând din cap.

— A întrebat doar de mine, sau şi de ceilalţi?

— De tine – şi de Rosalind Morton.

— Oh, i-am răspuns puţin neliniştit. Dar dacă este vorba doar de Joe Darley… O fi aflat ceva despre noi şi acum urmăreşte să provoace un scandal?

— Posibil, consimţi rezervat unchiul Axel. Pe de altă parte, Joe a fost informatorul inspectorului, individ pe care îl folosea de fiecare dată când voia să-şi desfăşoare pe ascuns cercetările. Nu-mi inspiră deloc încredere.

Nici mie nu-mi plăcea Joe. Însă din moment ce nu ne abordase direct, nu vedeam de unde ar fi putut procura vreo informaţie incriminatoare. I-am explicat unchiului că nu avea nimic de care să se lege şi care să-i permită să ne încadreze pe Lista Anomaliilor.

Unchiul Axel negă, clătinând din cap:

— Listele rămân permanent deschise adăugirilor şi nu exclud nimic. Nu poţi include în ele milioanele de lucruri care *se pot* întâmpla, ci doar pe cele mai frecvente. Pentru a fi inserat un nou caz, trebuie mai întâi să existe un precedent. Iar sarcina inspectorului este să vegheze şi să solicite începerea unei anchete imediat ce informaţiile primite îl autorizează să facă acest lucru.

— Şi noi, i-am spus, ne-am gândit la eventualele consecinţe. Chiar dacă vor exista bănuieli în privinţa noastră, nu vor şti ce anume să caute. Iar noi nu trebuie să facem altceva decât să ne arătăm foarte consternaţi, la fel ca orice altă persoană normală. Ce-a aflat Joe, sau oricine altcineva, nu sunt dovezi concrete, ci simple supoziţii.

Unchiul nu părea deloc convins.

— Mai este şi Rachel, sugeră el. A fost destul de devastată după sinuciderea surorii ei. Crezi că ar fi putut…?

— Nu, i-am răspuns cu convingere. Pe lângă faptul că s-ar fi autodenunţat, am fi ştiut dacă încerca să ne ascundă ceva.

— Ei bine, dar mai este şi micuţa Petra.

L-am privit mirat şi l-am întrebat:

— De unde ştii de Petra? Pentru că eu nu ţi-am zis nimic.

Dădu mulţumit din cap:

— Va să zică este şi ea. Ştiam eu.

— Cum de-ai aflat de ea? am repetat neliniştit, gândindu-mă cine ar mai putea avea o bănuială similară. Ţi-a spus ea?

— Ah, nu, am descoperit întâmplător, îmi răspunse el, făcând o pauză şi adăugând: Am aflat indirect, de la Anne. V-am zis eu că nu-i bine s-o lăsaţi să se mărite cu individul ăla. Să ştii că există femei care nu sunt mulţumite până când nu se pun întru totul la dispoziţia soţilor, devenind sclavele lor. Anne făcea parte din această categorie.

— Doar nu vrei să spui că i-a dezvăluit lui Alan secretul nostru?

— Mă tem că a făcut-o, confirmă el, dând din cap. Şi chiar mai mult decât atât – i-a spus despre voi toţi.

L-am privit neîncrezător:

— Unchiule Axel, doar nu vorbeşti serios!

— Davie, băiatule, nu glumesc. Poate că nu a intenţionat să vă deconspire. Dar, fiind genul care nu poate să ţină un secret în pat, este posibil să nu-i fi spus decât despre ea – iar restul numelor să le fi dezvăluit sub ameninţarea bătăii. În definitiv, important este că Alan ştia.

— Să presupunem că aşa e, dar cum ai aflat *tu* că el ştia? l-am întrebat şi mai neliniştit.

Îmi răspunse evocator:

— Pe faleza din Rigo exista cu ceva vreme în urmă o speluncă destul de profitabilă, al cărei proprietar era un tip pe nume Grouth. Personalul bombei era format doar din trei femei şi doi bărbaţi, cu toţii foarte ascultători şi devotaţi. Dacă patronul ar fi intenţionat să spună tot ce ştia, unul din bărbaţi ar fi fost imediat spânzurat, pentru că se răzvrătise pe o corabie în largul mării, iar două dintre fete ar fi fost executate pentru crimă. Despre faptele celorlalţi nu ştiu nimic, însă îi avea pe toţi la cheremul lui. Era un local în care şantajul funcţiona pe faţă. Toate ponturile pe care le aflau bărbaţii, ajungeau imediat la urechile patronului. Avea grijă ca fetele să fie foarte drăguţe cu marinarii care-i frecventau taverna şi, de asemenea, să le ia tot ce căpătau de la aceştia. L-am văzut

cu ochii mei cum le trata şi cum le supraveghea cu o expresie de satisfacţie maliţioasă – fiindcă ştia că îi aparţin şi că nu puteau face absolut nimic în acest sens. De exemplu, o singură încruntare era suficientă pentru ca femeile să înceapă imediat să danseze. Unchiul Axel se opri şi reflectă puţin apoi continuă: E foarte greu să-ţi închipui că, din toate locurile posibile, ai putea vedea aceeaşi expresie tocmai în biserica din Waknuk, nu-i aşa? Şi eu am fost foarte surprins s-o văd acolo. Dar privirea nu mă înşela. Chipul îi reflecta exact aceeaşi răutate, în timp ce vă studia: pe Rosalind, apoi pe Rachel, pe tine şi pe micuţa Petra. Nu era interesat de nimeni altcineva – doar de voi patru.

— Este posibil să te fi înşelat, fiindcă o simplă expresie…

— Nu şi *acea* expresie, mă opri el. Oh, nu, pentru că o cunoşteam foarte bine şi m-a făcut să-mi reamintesc instantaneu de spelunca din Rigo. În plus, dacă nu aveam dreptate, cum de-am putut afla de Petra?

— Şi, ce-ai făcut?

— M-am dus acasă şi m-am gândit puţin la Grouth şi la traiul lipsit de griji pe care îl ducea, precum şi la alte două-trei lucruri. Apoi, mi-am pus o nouă coardă la arc…

— Deci, tu ai fost! am răbufnit.

— Davie, era singura cale. Bineînţeles, ştiam că Anne va bănui că unul din voi este vinovatul. Însă nu vă putea denunţa, fără să se implice pe ea şi pe sora ei. Exista acest risc şi a trebuit să mi-l asum.

— Riscul însă era cât pe ce să se transforme în realitate, i-am răspuns, continuând apoi să-i povestesc despre scrisoarea adresată de Anne inspectorului.

— Sărmana fată – nu mi-am închipuit că ar putea merge atât de departe, îmi zis el dând din cap. În orice caz, trebuia acţionat cât mai repede – fiindcă Alan nu era deloc prost. Sunt convins că intenţiona să-şi păzească spatele. Înainte de a începe şantajul, s-ar fi asigurat să lase undeva o mărturie scrisă, despre care să ştiţi şi voi, şi care să fie deschisă numai în eventualitatea morţii sale. Situaţia ar fi

fost extrem de neplăcută, pentru voi toţi.

Cu cât analizam mai profund, cu atât realizam cât ar fi fost de grav.

— Unchiule Axel, ţi-ai asumat un risc enorm pentru noi.

Îmi răspunse ridicând din umeri:

— Comparativ cu pericolul la care eraţi expuşi, riscul meu a fost minor.

Revenind la problema actuală, am subliniat:

— Dar investigaţiile actuale nu pot avea nimic de-a face cu Alan, deoarece au trecut prea multe săptămâni de la moartea lui.

— Şi, mai mult decât atât, nu este genul de informaţie pe care Alan s-o fi împărtăşit altcuiva, dacă avea într-adevăr intenţia să profite de pe urma ei, consimţi unchiul Axel, apoi continuă: Cert este că nu se ştiu prea multe, fiindcă altminteri s-ar fi cerut până acum o investigaţie şi, înainte să poată face aşa ceva, trebuie să se asigure că au dovezi solide. Inspectorului nu-i convine să ajungă într-o postură de inferioritate în faţa tatălui tău – şi nici chiar în faţa lui Angus Morton, de altfel. Însă nimic din toate astea nu ne apropie de motivul pentru care aţi devenit dintr-odată atât de interesanţi.

Vorbele lui m-au făcut să mă gândesc la posibilitatea ca situaţia să fi fost provocată chiar în ziua morţii poneiului. Unchiul Axel ştia de moartea căluţului surorii mele, dar nimic mai mult – ar fi însemnat să-i dezvălui că şi Petra era diferită, iar noi doi aveam o înţelegere tacită conform căreia, cu cât ştia mai puţin despre grupul nostru, cu atât ar fi avut mai puţine de ascuns în caz de probleme. Dar pentru că aflase deja despre Petra, i-am descris incidentul în întregime. Nu părea a fi o sursă, însă, în lipsa altui făgaş, a luat notă de numele bărbatului.

— Jerome Skinner, repetă unchiul nu foarte optimist. Foarte bine, o să văd ce pot afla despre el.

În aceeaşi noapte ne-am consultat cu toţii, dar fără să ajungem la un rezultat concludent. Michael încheie:

— Ei bine, dacă tu şi cu Rosalind sunteţi siguri că n-aţi trezit suspiciuni în district, atunci singurul vinovat este

individul din pădure.

Michael nu se obosea să-i proiecteze numele pe litere, „Jerome Skinner”, ci îl reprezenta printr-o expresie mintală.

— Prin urmare, dacă el *este* sursa necazurilor, mai mult ca sigur că i-a împărtăşit bănuielile inspectorului din district, care trebuie să fi trimis la rândul lui un raport oficial inspectorului din districtul vostru. Ceea ce înseamnă că mai multe persoane se interesează deja de voi, în vreme ce pe-aici vor curge întrebările despre Sally şi Katherine. Problema este că toţi vor fi mult mai bănuitori decât de obicei – şi asta datorită zvonurilor că se pregăteşte ceva de amploare în Liziere. Să văd ce o să aflu mâine şi o să vă ţin la curent.

— Şi noi, ce-am putea face? interveni Rosalind.

— Pentru moment, nimic, sosi sfatul lui Michael. Dacă nu greşim în ceea ce priveşte sursa problemei, înseamnă că vă împărţiţi în două grupuri: Sally şi Katherine într-unul, iar în celălalt eşti tu, David şi Petra; noi ceilalţi trei nu suntem implicaţi. Aşadar, căutaţi să nu ieşiţi cu nimic în evidenţă, pentru că riscaţi să-i întărâtaţi şi să le întăriţi bănuielile. Dacă în cele din urmă se ajunge la începerea unei anchete, trebuie să avem posibilitatea să îndepărtăm suspiciunile comportându-ne cât se poate de simplu, aşa cum de altfel ne-am şi înţeles. Petra este punctul nostru slab, fiindcă e prea mică şi nu poate înţelege. Dacă vor începe cu ea, vor reuşi mai mult ca sigur să o păcălească şi să o tragă de limbă – ceea ce ar putea echivala cu sterilizarea şi deportarea noastră în Liziere…

— Petra este persoana-cheie. *Nu trebuie* să pună mâna pe ea. E foarte posibil ca asupra ei să nu planeze nici o bănuială, dar o pot suspecta din simplul motiv că a fost cu voi. Dacă auziţi că se interesează cineva de ea, nu mai staţi pe gânduri şi luaţi-o imediat de acolo – fiindcă dacă o prind, într-un fel sau altul, o vor face să vorbească.

— Foarte probabil ca totul să fie un foc de paie, dar, în caz că situaţia se agravează, David, ţie îţi revine responsabilitatea să nu permiţi să fie luată pentru nimic în

lume la întrebări. Chiar de va fi nevoie să omori pe cineva, nu sta pe gânduri. Gândeşte-te că ei nu vor şovăi, dacă vor fi puşi în situaţia să ne anihileze. Şi nu uita că, în momentul în care se pun în mişcare, o fac pentru a ne distruge – dacă nu prin metoda cea mai lentă, atunci se vor mulţumi şi cu o anihilare fulgerătoare.

— Iar în cel mai rău caz, în situaţia în care vezi că nu mai ai nici o posibilitate să o scapi, mai bine i-ai curma zilele, în loc să o laşi să fie sterilizată şi surghiunită în Liziere. Înţelegi? Sunteţi cu toţii de acord?

Toţi ceilalţi şi-au exprimat pe rând acordul.

În ceea ce mă priveşte, când m-am gândit la micuţa Petra, mutilată şi izgonită în Liziere, lăsată în voia sorţii, să piară ori să supravieţuiască, n-am putut să nu fiu în asentimentul lor.

— În regulă, continuă Michael. Şi, pentru mai multă siguranţă, ar fi bine ca voi patru şi cu Petra să fiţi pregătiţi să o luaţi din loc imediat ce va fi necesar.

Michael îşi continuase apoi în detaliu explicaţia.

Dificil de spus ce-am fi putut face. O mişcare făţişă ar fi fost suficientă să ne pună pe toţi în pericol. Ghinionul nostru a fost că n-am primit mai devreme cu două sau trei zile informaţia referitoare la investigaţie…

12

Discuţia pe care am purtat-o cu ceilalţi şi îndemnul lui Michael au făcut ca ameninţarea descoperirii să pară mult mai reală şi mai iminentă decât fusese pe parcursul discuţiei avute în acea seară cu unchiul Axel. Acestea mi-au readus în atenţie ideea că, într-o bună zi, tot vom ajunge să ne confruntăm cu inevitabilul – respectiv, cu alarma care nu se va opri imediat ce va fi început să sune, lăsându-ne să ne continuăm viaţa aproape neschimbaţi. Ştiam că neliniştea lui Michael se amplificase în ultimul an, ca şi cum ar fi simţit că timpul se scurge în defavoarea noastră – senzaţie pe care o trăiam şi eu în acele momente. Aşa că, înainte de a merge la culcare, am făcut unele pregătiri: mi-am pus deoparte un arc şi vreo două duzini de săgeţi, iar într-o traistă am pus câteva pâini şi o bucată de caşcaval. Mai hotărâsem să pregătesc a doua zi un pachet cu îmbrăcăminte şi încălţări de rezervă, precum şi cu alte lucruri necesare, pe care să-l ascund afară, într-un loc uscat şi la îndemână. Apoi, urma să-i iau şi Petrei câteva hăinuţe, două pături şi un recipient pentru apă şi, de asemenea, nu trebuia să uit cutia cu iască…

Încă mai enumeram în minte toate lucrurile trebuincioase, când am adormit…

*

Nu cred să fi trecut mai mult de trei ore până în clipa în care m-a trezit clicul zăvorului. Era o noapte fără lună, dar lumina stelelor a fost suficientă pentru a-mi dezvălui în pragul uşii o siluetă mică, înveşmântată într-o cămaşă albă de noapte.

— David, îmi zise ea. Rosalind…

Însă nu mai era nevoie să-mi spună, fiindcă Rosalind începuse deja să-mi transmită impacientată:

— David, trebuie să plecăm imediat – nu mai pierde o clipă. Le-au luat pe Sally şi pe Katherine…

Michael interveni peste ea.

— Grăbiţi-vă, cât mai aveţi timp! Pe fete le-au luat prin

surprindere. Dacă au aflat de calităţile noastre înseamnă că vor încerca să trimită simultan câte o echipă şi la voi – înainte să puteţi fi avertizaţi. Pe Sally şi pe Katherine le-au luat în acelaşi timp, acum zece minute. Daţi-i zor!

— Ne întâlnim mai jos de moară. Hai, nu mai pierde vremea, adăugă şi Rosalind.

I-am spus Petrei în şoaptă:

— Îmbracă-te cât de repede poţi. Şi încearcă să nu faci un zgomot.

Foarte posibil să nu fi înţeles perfect expresiile mintale, dar le percepuse cu siguranţă caracterul stringent. Confirmă din cap şi se furişă tiptil pe holul cufundat în întuneric, în timp ce eu m-am îmbrăcat fulgerător şi am strâns sul păturile de pe pat. Bâjbâind prin obscuritatea camerei, mi-am luat arcul, săgeţile şi traista cu mâncare şi-am pornit spre uşă.

Petra era deja îmbrăcată. I-am mai luat din dulap câteva hăinuţe şi i le-am înfăşurat în pături.

— Să nu-ţi pui deocamdată pantofii, i-am şoptit. Ţine-i în mână şi mergi după mine, tiptil, ca o pisică.

Afară, am lăsat jos bagajele şi ne-am încălţat. Petra începuse să-mi spună ceva, dar mi-am dus degetul în dreptul buzelor şi i-am transmis imaginea iepei noastre negre, Sheba. Fetiţa consimţi din cap şi am traversat amândoi curtea în vârful picioarelor. Exact în clipa în care deschisesem uşa grajdului, un zgomot distant m-a obligat să încremenesc şi să ascult atent.

— Cai, îmi şopti Petra.

Într-adevăr, erau cai. Mai multe perechi de copite şi, vag, clinchetul zăbalelor.

Nu mai aveam vreme să căutăm şaua şi frâul iepei, aşa că am dus-o de căpăstru până afară şi am încălecat de pe un buştean. Datorită bagajelor, Petra nu mai avea loc în faţa mea, drept pentru care urcă în spate şi mă cuprinse cu braţele de mijloc.

Fără să facem un zgomot, am ieşit prin spatele curţii şi am pornit pe uliţa ce cobora spre malul râului, în timp ce pe drumul de sus tropotul cailor ne vestea că se apropiau

de casă.

— Ai plecat? am întrebat-o pe Rosalind, dându-i de ştire ce-am făcut noi.

— Sunt plecată de zece minute, fiindcă eu am avut totul pregătit, îmi răspunse pe un ton de reproş. Am încercat tot posibilul să te contactăm. Norocul nostru că s-a trezit Petra.

Captându-i gândul şi dorind să afle ce se întâmplă, Petra interveni entuziasmată, provocând o explozie de scântei.

— Mai încet, draga mea. Fii mai blândă, protestă Rosalind. O să-ţi spunem imediat, adăugă ea, făcând o pauză pentru a-şi reveni după efectul orbitor.

— Sally…? Katherine…? întrebă ea.

Au răspuns amândouă.

— Acum ne duc la inspector. Suntem foarte surprinse şi inocente. E bine să ne comportăm aşa?

Michael şi Rosalind le-au confirmat.

— De asemenea, continuă Sally, credem că ar fi mai bine să încetăm comunicarea. În acest fel ne va fi mult mai uşor să ne comportăm ca două persoane normale şi complet nevinovate. De aceea, nu încercaţi să ne contactaţi.

— În regulă, dar vom rămâne receptivi, îi transmise Rosalind, şi-şi îndreptă imediat gândurile spre noi: David, grăbeşte-te. La fermă s-au aprins deja luminile.

— Stai liniştită, suntem pe drum, i-am răspuns. Le va lua ceva timp până când vor descoperi în bezna de afară pe ce drum am apucat-o.

— Dar căldura din grajd îi va ajuta să-şi dea seama că nu puteţi fi departe, remarcă ea.

Am privit în urmă, sus, spre casă. La una din ferestre era lumină şi cineva legăna un felinar, iar din depărtare răsuna vag vocea unui bărbat care ne striga. Odată ajunşi pe malul râului, pe o distanţă de aproape un kilometru ne-am continuat drumul la trap, până la vad – şi de acolo, încă patru sute de metri, până la moară. Pentru eventualitatea că ar fi fost cineva treaz înăuntru, am considerat că este

mai prudent să trecem la pas prin dreptul ei. Din spatele zidului auzisem un câine legat în lanţ, care nu lătrase. Percepeam sentimentul de uşurare al lui Rosalind venind de undeva din faţă.

Pornind din nou la trap, după câteva clipe, am observat o mişcare sub copacii de pe marginea drumului. Am îndreptat-o pe Sheba într-acolo, exact unde ne aştepta Rosalind – dar nu singură, ci împreună cu cei doi cai uriaşi ai tatălui ei. Creaturile masive şi foarte înalte aveau atârnate de spinare coşuri mari din răchită. Rosalind stătea într-unul din acestea, ţinându-şi arcul la îndemână, aşezat pe marginile coşului.

Când ne-am apropiat de ea, se aplecă să vadă ce-am adus.

— Dă-mi păturile, îmi zise întinzând braţele. În traistă ce ai?

Auzindu-mi răspunsul, mă întrebă dezaprobator:

— Vrei să spui că asta e tot ce-ai reuşit să iei?

— N-am mai avut timp, m-am scuzat eu.

După ce aranjă păturile deasupra jugului de care erau suspendate coşurile, am ridicat-o pe Petra până când s-a putut prinde de mâinile lui Rosalind. Avântul pe care i l-am dat a ajutat-o să urce în spinarea calului şi să se cuibărească pe perna formată din pături.

— Ar fi bine să mergem împreună, îmi spuse autoritară Rosalind. Ţi-am lăsat loc liber în celălalt coş, de unde poţi să aperi flancul stâng, adăugă ea dând drumul unei scăriţe din frânghie, ce atârna de umărul stâng al bidiviului uriaş.

Am descălecat, am îndreptat-o pe Sheba spre casă şi am îndemnat-o s-o ia din loc plesnind-o încet peste gât, după care m-am căţărat stângaci în celălalt coş. Imediat ce mi-am retras piciorul din inelele scăriţei, Rosalind o smuci şi o legă sus. Nici nu mă aşezasem bine în coş, că Rosalind scutură hăţurile şi pornirăm la drum, urmaţi de cel de-al doilea cal legat cu o funie.

Am continuat la trap pentru scurtă vreme, după care am părăsit drumul şi am înaintat pe lângă un pârâu. Când am ajuns la unul din afluenţii acestuia, am pornit în susul

curentului inferior. Schimbându-ne direcţia, am traversat la pas o zonă mocirloasă, până în dreptul altui pârâu. De-a lungul albiei lui am mers mai bine de un kilometru, după care am deviat spre altă porţiune mlăştinoasă şi accidentată, până când tropotele copitelor ne-au anunţat că intrasem pe un teren bolovănos. Am încetinit şi mai mult, în timp ce caii ne conduceau strecurându-se printre stânci. Am înţeles atunci că Rosalind alesese deliberat un traseu pe care să ni se piardă urma. Posibil să-mi fi proiectat gândul fără să vreau, pentru că ea îmi răspunse imediat, întrucâtva cu răceală:

— Bine că nu mi-a trecut *şi mie* prin cap să dorm mai mult şi să gândesc mai puţin.

— Începusem pregătirile, am protestat eu, iar astăzi urma să termin totul. Nu mi se părea o situaţie atât de stringentă.

— Într-adevăr, pentru că atunci când am încercat să te contactez, dormeai ca un bebeluş. Mai bine de două ore mi-a luat mie şi mamei să pregătim coşurile şi să le înşeuăm pe cai, în vreme ce tu sforăiai liniştit.

— Mama ta? am întrebat mirat. *Ştie* şi ea?

— Nu chiar totul, dar a bănuit ceva, cu destul timp în urmă. Nu ştiu cât anume a aflat, pentru că nu mi-a vorbit niciodată despre asta. Însă cred că o mulţumea faptul că nu este nevoită să recunoască acest lucru prin cuvinte. Când i-am spus seara trecută că s-ar putea să fiu nevoită să plec, a început să plângă – dar fără să fie cu adevărat surprinsă. Nici măcar nu a încercat să mă împiedice sau să mă întrebe din ce motiv. Simţeam că, undeva adânc în mintea ei, ştia că va veni şi ziua când va fi nevoită să mă ajute, şi, iată, chiar a făcut-o.

Am reflectat puţin la vorbele ei, fiindcă nu-mi imaginam ca mama noastră să fie în stare să facă un asemenea lucru pentru Petra. Deşi a plâns după ce-a izgonit-o pe mătuşa Harriet. Iar mătuşa Harriet fusese mai mult decât hotărâtă să încalce Legea Purităţii. La fel ca şi mama Sofiei. Toate acestea m-au făcut să mă întreb câte mame ar fi în stare să închidă ochii în faţa unor lucruri care nu se abat cu

adevărat de la Descrierea Imaginii Autentice – ca să nu mai vorbesc despre acelea pentru care ar trebui să încalce serios legea, să-l păcălească pe inspector… Şi m-am gândit, de asemenea, dacă mama, în sinea ei, este tristă sau bucuroasă că am luat-o cu mine pe Petra…

Înaintând pe traseul sinuos ales de Rosalind, am trecut prin alte ţinuturi pline de pietre şi peste câteva pâraie, iar în cele din urmă ne-am opintii caii pe o costişă abruptă şi, de acolo am intrat în pădure. Curând după aceea am apucat-o pe lângă un drum ce ducea spre sud-vest – n-am riscat şi am continuat să mergem în paralel cu el, până la ivirea zorilor, moment în care ne-am retras şi mai adânc în pădure. În primul luminiş întâlnit, am împiedicat caii şi i-am lăsat să pască.

După ce-am mâncat nişte pâine cu caşcaval, Rosalind îmi zise:

— Din moment ce te-ai odihnit atât de bine mai devreme, nu cred să ai ceva împotrivă dacă faci primul de pază.

S-au cuibărit amândouă comod între pături şi în scurtă vreme au adormit.

M-am aşezat în apropiere, ţinându-mi arcul pe genunchi şi având la îndemână şase săgeţi înfipte în pământ. Nu se auzea nimic în afară de ciripitul păsărilor, mişcările răzleţe ale câte unui animal mic şi rumegatul constant al cailor uriaşi. Soarele începea să-şi strecoare lumina şi căldura printre rămurele. Din când în când mă mai ridicam şi dădeam ocol micuţei liziere, foarte precaut şi cu o săgeată pregătită în arc. Chiar dacă nu găsisem nimic suspect, patrularea mă ajută să nu adorm.

După vreo două ore, am fost contactat de Michael.

— Unde sunteţi? întrebă el.

I-am explicat cât am putut de clar.

— Şi încotro vă îndreptaţi?

— Spre sud-vest, i-am răspuns. Ne-am gândit că este mai bine să dormim ziua şi să înaintăm noaptea.

Fiind de acord cu planul nostru, adăugă:

— Problema este că vor fi multe patrule prin zonă, asta

datorită temerii că urmează un atac din liziere. Nu cred că a fost înţelept din partea lui Rosalind să ia caii uriaşi – este suficient să-i zărească cineva, ori chiar să vadă o urmă de copită, şi vestea se va răspândi mai iute ca fulgerul.

— Caii obişnuiţi au viteza acestora numai pe distanţe scurte, i-am amintit, iar ca rezistenţă nici nu se pot compara.

— Da, s-ar putea ca robusteţea lor să vă ajute. David, îţi spun sincer că vei avea nevoie de toată prezenţa ta de spirit. O să iasă mare nebunie! Se pare c-au aflat despre voi mult mai multe lucruri decât ne-am fi închipuit, cu toate că nu ştiu nimic despre mine, Mark sau Rachel. Însă toate acestea i-au neliniştit serios. Vor trimite potera după voi. Aşa că m-am gândit să mă ofer imediat voluntar şi să născocesc un raport în care să le spun că aţi fost văzuţi îndreptându-vă spre sud-est. După ce ne vom întoarce fără nimic concret, Mark va prelua conducerea altui grup şi va porni spre nord-vest. Iar dacă se întâmplă cumva să fiţi văzuţi, nu lăsaţi iscoada să scape – pentru nimic în lume. Însă nu-l împuşcaţi, fiindcă ne-au dat ordin să nu folosim armele de foc decât în situaţii de urgenţă, sau numai pentru semnalizare – şi fiecare foc de armă va face obiectul unei anchete.

— E-n regulă, pentru că nu avem arme de foc, i-am răspuns.

— Cu atât mai bine, pentru că nu veţi fi supuşi tentaţiei să le folosiţi – însă ei cred că sunteţi înarmaţi.

Hotărâsem să nu iau cu mine o armă de foc, în parte şi datorită zgomotului pe care l-ar fi făcut, dar mai ales pentru că sunt lente la încărcat, grele de cărat şi complet inutile dacă rămâi fără praf de puşcă. Săgeţile sunt silenţioase şi, chiar dacă nu bat la aceeaşi distanţă ca plumbii, poţi trage cel puţin zece până când adversarul apucă să-şi încarce arma.

Mark interveni şi el:

— V-am auzit. La momentul potrivit voi avea grijă să răspândesc zvonul că aţi pornit înspre nord-vest. Aşa am să fac. Însă tu, Michael, nu-l răspândi pe-al tău până când

nu-ţi spun eu. Presupun că Rosalind doarme, nu-i aşa David? Te rog să-i transmiţi să mă contacteze după ce se trezeşte.

L-am asigurat că aşa voi face şi am încetat cu toţii transmisia. Mi-am continuat plantonul pentru alte două ore şi am trezit-o pe Rosalind. Petra nici măcar nu s-a clintit, aşa că m-am aşezat alături şi nu cred c-a durat mai mult de un minut până am adormit.

*

Am avut probabil un somn uşor sau poate că a fost o simplă coincidenţă faptul că m-am trezit receptând gândul chinuitor al lui Rosalind.

— Michael, l-am ucis. E mort de-a binelea…

În acel moment se lăsă copleşită de un gând confuz şi înspăimântător.

Michael îi răspunse calm şi liniştitor:

— Rosalind, nu te speria. N-ai de ce să te frământi, fiindcă ai fost nevoită să acţionezi astfel. Între noi şi ceilalţi a început războiul, un conflict pe care nu l-am iscat noi. Nu uita că avem acelaşi drept la existenţă ca şi ei. Rosalind dragă, nu-ţi mai face griji – ai făcut ce trebuia.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, ridicându-mă. M-au ignorat – sau poate că erau prea ocupaţi ca să-mi răspundă. Aşa că am privit în jurul meu: Petra dormea lângă mine; caii uriaşi păşteau liniştiţi.

Michael interveni din nou:

— Rosalind, ascunde-l într-o groapă şi acoperă-l cu frunze.

După o scurtă pauză, Rosalind îi urmă sfatul, puţin mai liniştită dar vădit tulburată.

M-am ridicat şi, luându-mi arcul, am traversat luminişul în direcţia în care simţeam că se află Rosalind. Ajuns la marginea copacilor, mi-am dat seama că o lăsasem singură pe Petra şi m-am oprit.

Rosalind apăruse în scurt timp din spatele tufişurilor. Mergea încet şi-şi curăţa săgeata cu o mână de frunze.

— Ce s-a întâmplat? am repetat.

Părea să-şi fi pierdut din nou controlul asupra

expresiilor mintale, confuze şi distorsionate de emoţie. Apropiindu-se, îmi spuse în cuvinte:

— Era un bărbat. Descoperise urmele cailor şi pornise după noi. Michael mi-a zis… Of, David, n-am vrut să fac aşa ceva, dar aveam de ales…?

Ochii i se umpluseră de lacrimi. Am îmbrăţişat-o şi mi-a plâns pe umăr. N-am putut s-o ajut altfel, decât, ca şi Michael, consolând-o că fapta ei fusese absolut necesară.

Ne-am întors încet înapoi şi ea se aşeză alături de Petra, care dormea liniştită.

— Rosalind, unde-i este calul? A fugit? am întrebat-o.

Îmi negă din cap:

— Nu ştiu. Posibil să fi venit călare, dar când l-am surprins urmărindu-ne, mergea pe jos.

Am hotărât să fac cale întoarsă şi să mă asigur că nu-şi lăsase calul priponit undeva pe drumul parcurs de noi. M-am întors aproape un kilometru fără să găsesc nici calul şi nici alte urme recente, în afara celor lăsate de bidiviii uriaşi. Când am revenit în luminiş, Petra se trezise şi vorbea cu Rosalind.

Ziua s-a scurs încet. De la Michael sau de la ceilalţi nu mai primiserăm nici o veste şi, în ciuda incidentului de mai devreme, era mult mai înţelept să rămânem locului şi să nu riscăm să pornim la drum pe lumină. Aşa că am aşteptat.

Apoi, după-amiaza, se ivi ceva neaşteptat.

Nu era un gând, fiindcă nu avea o formă bine definită; părea mai degrabă o tulburare profundă, ca un strigăt de agonie. Petra icni şi se aruncă plângând în braţele lui Rosalind. Impactul a fost atât de puternic încât ne îndurera profund. Rosalind şi cu mine ne-am privit foarte miraţi. Mâinile îmi tremurau cumplit, dar cu toate acestea, şocul era atât de tulbure încât nu puteam spune de la cine provenea.

A urmat o mixtură de durere şi ruşine, amplificată de mâhnire şi deznădejde şi, printre acestea, licăriri caracteristice formelor care, ştiam negreşit, îi aparţineau Katherinei. Rosalind îmi luă mâna şi mi-o strânse puternic. Am îndurat amândoi cu tărie intensitatea şi presiunea

durerii, până când acestea s-au atenuat.

În acel moment, Sally interveni brusc, transmiţând valuri de iubire şi simpatie pentru Katherine, după care, foarte îndurerată, se adresă celorlalţi:

— Au înfrânt-o pe Katherine. Au distrus-o. Oh, Katherine, draga mea… să nu cumva s-o învinovăţiţi. Vă rog mult, nu o blamaţi. A fost torturată în chip groaznic. Oricare dintre noi ar fi cedat în locul ei. Acum este complet confuză şi nu poate să ne recepţioneze… Oh, Katherine, scumpa mea…

Apoi, gândurile surorii se dizolvară într-o suferinţă informă.

Imediat îi urmă Michael, nesigur la început, dar continuând cu o severitate cum rar am văzut:

— *Suntem în război.* Într-o bună zi am să-i ucid pentru ce i-au făcut sărmanei Katherine.

În următorul ceas nu am primit altă veste. Am făcut tot ce ne-a stat în putinţă, deşi nu am reuşit să fim foarte convingători, pentru a o linişti şi calma pe Petra. N-a înţeles prea mult din ceea ce discutasem, însă gradul ridicat de alarmare a fost suficient ca să o înspăimânte.

Sally interveni încă o dată – confuză, îndurerată, chinuindu-se resemnată să ne vorbească:

— Katherine a recunoscut; le-a spus totul şi eu i-am confirmat vorbele. Chiar de n-aş fi făcut-o, într-un final m-ar fi obligat să vorbesc. Şi…

Nesigură, fata ezită.

— N-aş fi putut suporta. Şi nu ar fi avut sens să îndur fierul înroşit în foc, din moment ce ea le dezvăluise deja secretul nostru. N-am fost capabilă… Iertaţi-mă, vă rog… iertaţi-ne pe amândouă…

Imediat ce şi-a întrerupt proiecţia, Michael îi răspunse şovăielnic şi întrucâtva neliniştit:

— Sally, draga mea, nu vă învinovăţeşte nimeni. Vă înţelegem. Însă trebuie să ştim cât de multe au aflat. Ce anume le-aţi spus?

— Ştiu de existenţa expresiilor mintale – precum şi de Rosalind şi David. Erau siguri că şi ei sunt ca noi, dar

aşteptau să le confirmăm convingerea.

— Şi de Petra?

— Da… Oh, oh, oh…! urmă o răbufnire informă de căinţă.

— Nu am avut ce face – sărmana Petra – fiindcă oricum ştiau. Au înţeles imediat că acesta era singurul motiv datorită căruia David şi Rosalind au luat-o cu ei. Nici o minciună n-ar fi putut masca acest fapt.

— Şi despre ceilalţi?

— Nu le-am zis nimic şi i-am asigurat că nu mai sunt şi alţii ca noi. Şi cred că i-am convins. Ne pun în continuare o mulţime de întrebări, pentru că vor să înţeleagă mai bine fenomenul. Vor să ştie cum producem expresiile mintale şi la ce distanţă le putem transmite. Le-am spus însă numai minciuni, şi anume că proiecţiile nu răzbat la mai mult de nouă kilometri, dar chiar şi atunci, nu-i deloc uşor să înţelegi gândurile transmise de la o asemenea distanţă… Katherine este semiconştientă şi, deocamdată, nu vă poate apela. Tot continuă să ne asalteze cu întrebări… Dacă aţi vedea ce i-au făcut bietei Katherine… Of, scumpa mea… Michael, picioarele îi sunt… of, vai, sărăcuţa…

Angoasa îi învălui gândurile care se stinseră încet.

Nimeni nu a mai intervenit. Cred că am fost cu toţii şocaţi şi răniţi foarte tare. Cuvintele trebuie mai întâi selectate şi apoi interpretate – expresiile mintale sunt trăite lăuntric…

*

Când soarele era la asfinţit şi începuserăm să ne pregătim de plecare, Michael ne-a contactat din nou:

— Fiţi foarte atenţi, ne zise el. Toţi privesc cu deosebită seriozitate această problemă şi sunt foarte neliniştiţi din cauza noastră. De regulă, o Anomalie este lăsată în pace dacă reuşeşte să fugă dintr-un district, fiindcă ştiu că nimeni nu se poate stabili undeva fără un certificat prin care să-şi dovedească identitatea ori fără să treacă printr-o examinare amănunţită din partea inspectorului local – drept pentru care refugiatul nu se putea retrage decât undeva în Liziere. Însă ceea ce i-a făcut să se agite atât de

mult în privinţa noastră este faptul că nu arătăm deloc diferiţi. Am trăit printre ei aproape două decenii şi nu au bănuit nimic. Oriunde ne-am duce, am fi priviţi ca nişte oameni normali. Din acest motiv a fost emis un ordin în care sunteţi descrişi toţi trei şi sunteţi declaraţi oficial drept Anomalii – ceea ce înseamnă că nu mai sunteţi consideraţi fiinţe umane şi nu mai aveţi niciun drept să beneficiaţi de protecţia societăţii umane. Cine va îndrăzni să vă ajute, în orice mod, va fi judecat ca un criminal; de asemenea, pasibili de pedeapsă sunt chiar şi aceia care vor tăinui informaţii cu privire la locul în care vă aflaţi. Din punct de vedere social, sunteţi proscrişi – oricine vă poate împuşca pe loc, fără să fie tras la răspundere. Se oferă chiar şi o recompensă celui care dovedeşte că v-a ucis; dar răsplata este mult mai mare în cazul în care sunteţi capturaţi vii.

După o scurtă pauză, pe parcursul căreia digerasem vestea, Rosalind interveni:

— Nu înţeleg. Dacă le promitem că plecăm şi nu ne mai întoarcem niciodată…?

— Le este foarte frică de noi. Vor să vă prindă şi să afle cât mai mult despre noi – de aceea şi oferă o recompensă substanţială. Deşi vor să lase această impresie, nu este vorba doar de imaginea autentică, pentru că au înţeles că putem reprezenta un adevărat pericol pentru ei. Imaginaţi-vă că ar exista mult mai multe persoane ca noi, capabile să gândească la unison, să plănuiască şi să se coordoneze fără ajutorul maşinăriilor prin care îşi transmit ei cuvintele şi mesajele – în acest caz i-am surclasa fără drept de apel. Toţi sunt perfect conştienţi de acest lucru, întru totul neplăcut pentru ei; de aceea şi vor să ne extermine înainte să apară şi alţii ca noi. De fapt, pentru ei este o chestiune de supravieţuire – aşa că nu trebuie să-i blamăm prea mult.

— Le vor omorî pe Sally şi pe Katherine? Chiar dacă a fost o întrebare imprudentă din partea lui Rosalind, am aşteptat totuşi un răspuns de la cele două tinere. Nu am primit însă nimic. Nu ştiam ce ar putea însemna acea

tăcere; foarte posibil să-şi fi închis din nou mintea, ori poate că dormeau datorită epuizării, sau probabil erau deja moarte… Michael respinse această din urmă ipoteză:

— Din moment ce sunt în mâinile lor, nu ar avea motive să recurgă la aşa ceva. Un atare act n-ar stârni decât reproşuri şi condamnări. Una este să declari un nou-născut ca fiind non-uman, datorită unor defecte fizice, şi cu totul altfel stau lucrurile în situaţia noastră. Tuturor celor care le-au cunoscut pe fete de ani de zile nu le va fi deloc uşor să accepte verdictul că nu sunt umane. Dacă se va ajunge la execuţia lor, mulţi oameni vor începe să pună la îndoială judecata şi competenţa autorităţilor – aşa cum o face de altfel orice lege retroactivă.

— În schimb, *noi* putem fi ucişi fără să provocăm nici o reacţie de nemulţumire? comentă amărâtă Rosalind.

— Voi încă nu aţi fost prinşi şi nici nu vă aflaţi printre oameni care să vă cunoască. Pentru străini sunteţi nişte simple bestii în libertate.

N-am avut ce să răspundem acestui argument, aşa că Michael continuă:

— În ce direcţie porniţi diseară?

— Tot spre sud-vest, i-am răspuns. Ne-am gândit ca următorul popas să-l facem undeva în Ţinutul Sălbăticiei, dar fiindcă a început sezonul de vânătoare, cred că-i mult mai înţelept să nu ne oprim decât în Liziere.

— Ar fi cel mai bine. Dacă găsiţi un loc unde să puteţi rămâne ascunşi, vom vedea ce putem face ca să vă înscenăm moartea. O să mă gândesc la asta. Mâine voi porni cu o echipă în căutarea voastră, spre sud-est, şi o să vă ţin la curent. Între timp, nu uitaţi: dacă vă întâlniţi cu cineva, asiguraţi-vă că trageţi voi primii.

După ce ne-am încheiat discuţia, Rosalind termină de strâns lucrurile şi am rearanjat împreună harnaşamentul, în aşa fel încât să putem sta în coşuri mult mai confortabil decât o făcuserăm în noaptea precedentă. Eu m-am suit tot în stânga şi, de această dată, Rosalind şi cu Petra s-au aşezat împreună în coşul din dreapta. Rosalind se aplecă şi înghionti grumazul uriaş, după care am purces prevăzători

la drum. Petra, care fusese foarte liniştită pe parcursul pregătirilor, izbucni în plâns, manifestându-şi subit zbuciumul.

Printre suspine ne-a zis că ea nu vrea să meargă în Liziere, în vreme ce mintea îi era nespus de tulburată de imaginea Babei Maggie, a lui Jack Părosul şi a familiei acestuia, precum şi a altor creaturi înfricoşătoare despre care se zvonea că sălăşluiau prin acele regiuni.

Ne-ar fi fost destul de uşor s-o liniştim dacă nu am fi fost şi noi influenţaţi de reminiscenţele aceloraşi temeri inoculate minţilor noastre încă din copilărie, ori dacă am fi ştiut să-i descriem o imagine care să corespundă realităţii şi care să mai atenueze din reputaţia morbidă a regiunii. Însă, aşa cum stăteau lucrurile, şi noi, la fel ca majoritatea oamenilor, ştiam prea puţin pentru a fi convingători, aşa că a trebuit să-i suportăm încă o dată explozia lăuntrică. E drept, de această dată a fost o reacţie mai slabă decât precedentele, iar din experienţele trecute învăţaserăm cum să-i stăvilim accesele; dar chiar şi aşa, efectul era extenuant. Trecuse mai bine de jumătate de oră până când Rosalind reuşi să-i atenueze tumultul nimicitor şi, imediat, ceilalţi au intervenit iritaţi, iar Michael ne întrebă nervos:

— De data asta ce-a mai fost?

I-am explicat.

Domolindu-şi nervozitatea, Michael îşi îndreptă atenţia spre Petra şi începu să-i transmită calm şi limpede, în expresii mintale, că Lizierele nu sunt ţinuturi ale fantomelor şi strigoilor, aşa cum pretind oamenii. Majoritatea bărbaţilor şi femeilor care trăiesc acolo au avut ghinionul să fie izgoniţi din casele lor, de cele mai multe ori chiar din fragedă pruncie, iar alţii au fost nevoiţi să-şi părăsească familiile din simplul motiv că nu arată la fel ca toţi ceilalţi oameni – fiind astfel obligaţi să se retragă în Liziere, deoarece nicăieri altundeva n-ar fi fost lăsaţi să ducă o viaţă liniştită. Unii dintre ei, într-adevăr, sunt foarte ciudaţi şi respingători, dar nu este vina lor. Înfăţişarea sărmanelor fiinţe ar trebui să ne trezească compasiune, nu spaimă. Dacă s-ar fi întâmplat să avem şi noi câte o ureche

sau câte un deget în plus, am fi fost demult trimişi în Liziere, deşi lăuntric ne-am fi simţit la fel cum ne simţim şi acum. Nu are prea mare importanţă felul în care arată oamenii, fiindcă te obişnuieşti cu ei şi...

Petra l-a întrerupt, întrebându-l brusc:

— Şi cine-i cealaltă persoană?

— Care persoană? La cine te referi? întrebă el.

— La aia care-şi amestecă expresiile gândurilor cu ale tale, îi răspunse fata.

Urmă o pauză. Mi-am deschis imediat mintea, dar n-am putut recepţiona nici o expresie mintală. Imediat interveniră şi ceilalţi:

— Nu sesizez nimic, au răspuns pe rând Michael, Mark şi Rachel. S-ar putea să...

În acea clipă am fost întrerupţi de semnalul violent şi extrem de puternic transmis de Petra. Transpus în cuvinte, ar fi fost asemănător unui năvalnic „Încetaţi!” Drept urmare, ne-am conformat şi am aşteptat.

Mi-am îndreptat privirea către celălalt coş. Ţinându-şi braţul în jurul Petrei, privirea lui Rosalind era aţintită în jos, la chipul fetei. Cu ochii închişi, Petra se concentra intens asupra transmisiei. După câteva clipe se mai relaxă.

— Ce este? o întrebă Rosalind.

Petra deschise ochii. Răspunsul i-a fost confuz, nedefinit.

— Cineva pune întrebări. Este undeva foarte, foarte departe – la mare distanţă. Îmi zice că mi-a auzit gândurile de frică de mai înainte şi vrea să ştie cine sunt şi în ce loc. Să-i spun?

După ce ne-am consultat prevăzători, Michael ne întrebă puţin emoţionat ce-am hotărât.

— Bine, Petra. Îi poţi spune, i-am consimţit eu.

— Dar o să fiu foarte gălăgioasă, pentru că ea e departe, departe de tot, ne avertiză Petra.

Şi chiar a fost o transmisie puternică. Dacă ne-ar fi luat pe nepregătite, fără îndoială ne-ar fi prăjit creierele. Pe tot parcursul emisiei, mi-am ecranat mintea şi am căutat să-mi focalizez atenţia asupra drumului. A fost de un oarecare

folos, dar n-a fost în niciun caz o barieră de netrecut. Aşa cum era de aşteptat din partea unui copil de vârsta Petrei, expresiile au fost simple, însă au lovit cu o forţă şi cu o strălucire care m-au ameţit şi asurzit, deopotrivă.

Imediat ce-au încetat, urmă echivalentul unui „Ptiu!” din partea lui Michael, însoţit îndeaproape de echivalentul unui „Linişte!” din partea Petrei. După un scurt răgaz, reîncepu un succint şi năucitor interludiu, la finalul căruia:

— Unde e? întrebă Michael.

— Acolo, îi răspunse Petra.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Fata ne arată spre sud-vest, l-am lămurit eu.

— Scumpa mea, ai întrebat-o cum se numeşte acel loc? interveni Rosalind.

— Da, însă n-am înţeles nimic, decât că sunt două părţi şi multă apă, îi răspunse neclar Petra, în cuvinte. Şi nici ea nu înţelege unde sunt eu.

— Roag-o să-ţi transmită pe litere, îi sugeră Rosalind.

— Dar eu nu ştiu să citesc, se plânse micuţa.

— Oh, draga mea, ai dreptate, consimţi Rosalind. Dar îi putem transmite noi. Uite, eu o să-ţi proiectez formele literelor, una câte una, şi tu le trimiţi mai departe. Vrei?

Cu inima îndoită, Petra îşi dădu acordul să încerce.

— În regulă, continuă Rosalind. Fiţi atenţi! Acum începem.

Rosalind îşi imagină un „L”, pe care Petra îl retransmise cu o forţă devastatoare. Apoi, urmă un „A” şi aşa mai departe, până la completarea cuvântului.

— A înţeles, ne zise Petra, dar nu ştie unde este Labradorul. Mi-a spus că va încerca să afle şi a insistat să ne transmită şi literele ei, dar i-am zis că nu are rost.

— Ba da, scumpa mea, *are*. Primeşte-le şi arată-ni-le – dar cu mare blândeţe, aşa încât să le putem înţelege şi noi.

Prima literă – „Z” – a dat naştere unei dezamăgiri generale.

— Ce să însemne aceasta? am întrebat toţi deodată.

— Posibil să o vadă în oglindă, îşi dăduse cu părerea Michael. Mai mult ca sigur este vorba de „S”.

— Nu e „S”, ci „Z”, stărui Petra indignată.

— Nu-i băga în seamă. Continuă, îi spuse Rosalind.

După formarea cuvântului, Michael interveni:

— Da, restul cuvintelor ne indică cert că este vorba de „Sealand”…

— Nu cu „S”, ci cu „Z”, repetă Petra încăpăţânată.

— Scumpa mea, dacă începe cu „Z” nu înseamnă nimic. „Sealand”, pe de altă parte, ar putea însemna Ţinutul Mării.

— Iar dacă vă ajută cumva, am intervenit şi eu nesigur, conform spuselor unchiului Axel, oceanul se întinde pe suprafeţe mult mai mari decât ne-am putea închipui.

În acel moment Petra ne acoperi pe toţi, conversând revoltată cu femeia necunoscută. Încheind, ne anunţă triumfătoare:

— Este *cu* „Z”. Ea mi-a zis că e diferită de „S” şi că seamănă cu zumzetul albinei.

— Bine, îi spuse împăciuitor Michael. Atunci întreab-o dacă sunt pe acolo întinderi mari de apă.

Petra reveni în scurt timp:

— Mi-a zis că da. Sunt două teritorii cu multă apă în jurul lor. Din locul în care stă, poate să vadă soarele răsărind deasupra apei, strălucind peste zeci şi sute de kilometri de luciu albastru…

— În miez de noapte? întrebă Michael. Trebuie să nu fie în toate minţile.

— Dar acolo nu-i noapte, îi răspuns Petra. Mi-a arătat: este un loc cu multe case, complet diferite de cele din Waknuk şi mult, mult mai mari. Şi sunt o mulţime de căruţe hazlii, care curg pe străzi fără să fie trase de cai. Iar obiectele din aer, cu vâsle zbârnâitoare deasupra lor…

Recunoaşterea imaginii din visele copilăriei, de care aproape uitasem, m-a făcut să tresar entuziast şi să intervin, repetând cu mai multă claritate descrierea obiectelor alb-strălucitoare, în formă de peşte.

— Da, exact aşa sunt, consimţi Petra.

— E foarte ciudat, spuse Michael. David, dar cum de-ai ştiut…?

L-am întrerupt:

— Las-o pe Petra să recepţioneze tot, iar mai târziu vom lămuri şi acest lucru.

Încă o dată am făcut tot posibilul să ne protejăm de ceea ce părea un schimb unilateral, un monolog pe care Petra îl desfăşura cu deosebită intensitate şi entuziasm.

Prin pădure am înaintat foarte încet şi precauţi, deoarece nu doream să lăsăm urme pe cărări şi poteci. De asemenea, datorită faptului că ne ţineam arcurile pregătite, trebuia să fim foarte atenţi să nu le scăpăm din mână sau să se agaţe în crengile pe sub care trebuia să ne aplecăm din când în când. Aveam puţine şanse să întâlnim oameni, însă exista riscul să dă peste cine ştie ce fiară aflată la vânat. Dar, din fericire, de fiecare dată când auzeam câte un animal, acesta dispărea invariabil printre tufişuri. Foarte posibil să fi fost descurajate de statura impresionantă a cailor uriaşi; iar dacă acesta a fost motivul, atunci aveam un avantaj cert de a contrabalansa urmele caracteristice pe care le lăsam după noi.

Nopţile de vară nu sunt lungi în acele regiuni. Ne-am continuat anevoie înaintarea, iar la primele semne ale zorilor, am poposit într-o poiană în care să ne putem odihni. Ştiam că era mult prea riscant să dăm jos toate harnaşamentele, mai ales că nu puteam coborî boccelele şi coşurile decât dacă le susţineam de un scripete suspendat pe o creangă solidă, situaţie în care n-am mai fi avut posibilitatea s-o ştergem repede din loc. Aşadar, ca şi cu o zi înainte, ne-am mulţumit doar să ne priponim caii.

În timp ce mâncam, am discutat cu Petra despre lucrurile pe care i le arătase prietena ei. Cu cât îmi dezvăluia mai mult, cu atât deveneam mai entuziasmat. Totul se potrivea aproape perfect viselor pe care le avusesem în copilărie. Vestea că acel loc ar putea exista cu adevărat, a însemnat pentru mine o neaşteptată inspiraţie; ştiam astfel că nu-mi imaginasem doar una din localităţile antice ale Străbunilor, ci că undeva în lume ele existau. În orice caz, Petra era destul de obosită, aşa că, deşi aş fi vrut, nu i-am pus prea multe întrebări, ci am lăsat-o să

doarmă, alături de Rosalind.

Puţin după răsăritul soarelui, Michael m-a contactat destul de agitat:

— David, v-au luat urma. Câinele bărbatului doborât de Rosalind şi-a găsit stăpânul şi au descoperit urmele lăsate de caii voştri uriaşi. Echipa noastră tocmai a pornit către sud-vest, pentru a-i ajuta pe ceilalţi la vânătoare. Aţi face bine s-o luaţi din loc. Unde sunteţi?

Tot ce i-am putut spune a fost că, după calculele noastre, trebuia să ne aflăm la numai câţiva kilometri de Ţinutul Sălbăticiei.

— Atunci, nu mai pierdeţi vremea, îmi răspunse el. Cu cât amânaţi mai mult plecarea, cu atât le daţi mai mult timp să trimită un grup care să vă taie calea.

Sfatul lui m-a îndemnat s-o trezesc imediat pe Rosalind şi să-i explic situaţia. Zece minute mai târziu, în timp ce Petra era încă toropită de somn, porniserăm din nou la drum. De această dată, viteza era mult mai importantă decât prudenţa, aşa că am înaintat până când am intrat pe un drum ce ducea spre sud şi ne-am îndemnat caii la trap.

Drumul era puţin sinuos, dar direcţia îi era în general dreaptă. L-am urmat fără niciun fel de probleme mai bine de cincisprezece kilometri, moment în care, imediat ce-am cotit, ne-am încrucişat cu un călăreţ aflat la mai puţin de cincizeci de metri în faţă.

13

Bărbatul nu se îndoise o clipă de identitatea noastră, fiindcă îşi lăsă numaidecât frâiele, înşfăcându-şi fulgerător arcul de pe umăr. Înainte să apuce să-şi fixeze săgeata în arc, noi deja trăseserăm. Însă, nefiind obişnuiţi cu mişcările cailor uriaşi, am ţintit amândoi foarte departe.

Străinul se descurcase mai bine. Săgeata acestuia trecuse printre noi, razant pe deasupra capului bidiviului. Eu am ratat din nou la următoarea încercare, dar săgeata lui Rosalind nimerise direct în pieptul calului. Ridicându-se pe picioarele de dinapoi, era cât pe ce să-l răstoarne, după care se întoarse şi porni ca din puşcă în faţa noastră. Următoarea mea săgeată s-a înfipt într-una din crupele patrupedului, care sări într-o parte, catapultându-l pe călăreţ în tufişurile de pe marginea drumului şi continuându-şi apoi drumul într-un galop nebunesc.

Am trecut pe lângă atacator fără să încetinim. Când copitele masive ale cailor tropăiseră la nici jumătate de metru de capul său, bărbatul se târâse speriat înapoi. La următorul cot, am privit în spate şi l-am văzut stând în picioare şi îngrijindu-şi rănile. Cel mai neplăcut aspect al incidentului era faptul că aveam înaintea noastră un cal rănit, fără călăreţ, care ar fi dat de bănuit oricui l-ar fi văzut.

La mai bine de trei kilometri, pădurea se termină brusc şi ne-am trezit în faţa unei văi înguste, dar cultivate. Până la copacii din celălalt capăt, spaţiul deschis se întindea pe o suprafaţă de peste doi kilometri. Cea mai mare porţiune a terenului era formată din izlazuri, unde, în ţarcuri, păşteau oi şi vite. Unul din puţinele câmpuri arabile se afla imediat în stânga noastră. Tânăra cultură părea să fie de ovăz, însă deviase într-un asemenea grad încât, la ferma noastră, ar fi fost arsă cu multă vreme în urmă.

Priveliştea ne-a încurajat, întărindu-ne certitudinea că ne apropiam de Ţinutul Sălbăticiei, acolo unde nimic nu putea fi menţinut pur.

Cărarea cobora o pantă blândă şi ducea direct către o fermă, de fapt, o gospodărie puţin mai mare decât o îngrămădire de colibe şi şoproane. În spaţiul deschis dintre ele, care se dorea a fi un fel de ogradă interioară, patru sau cinci femei şi vreo doi bărbaţi stăteau în jurul unui cal. După atenţia cu care îl examinau, nu mai aveam nici o îndoială în privinţa identităţii patrupedului. Era cert că animalul de-abia sosise, întrucât discutau foarte aprinşi despre el. Ca să nu le dăm posibilitatea să se înarmeze şi să pornească în căutarea noastră, am decis că este mai bine să ne continuăm înaintarea.

Fermierii au fost atât de absorbiţi cu examinarea calului, încât reuşisem să parcurgem jumătate din distanţă fără ca vreunul dintre ei să ne observe. Când unul dintre aceştia îşi ridicase ochii în direcţia noastră, ceilalţi şi-au întors miraţi privirile. Evident, nu mai văzuseră niciodată un cal uriaş, iar faptul că două animale atât de masive galopau spre ei tropăind înfiorător, i-a uluit pur şi simplu şi i-a ţintuit locului. Tabloul a fost însă modificat de calul din mijlocul grupului, pentru că bidiviul se ridică pe picioarele de dinapoi, necheză şi o luă la goană, dispersându-i imediat pe curioşi.

Nu a fost nevoie să tragem, fiindcă s-au refugiat cu toţii în spatele uşilor, ceea ce ne-a permis să trecem nevătămaţi prin ogradă.

Drumul cotea spre stânga, însă Rosalind şi-a mânat calul direct către pădure. Şipcile gardurilor s-au sfărâmat ca surcelele, iar noi am continuat să galopăm năvalnic de-a lungul câmpului, lăsând în spate o grămadă de uluci rupte.

La marginea pădurii am privit în urmă. Oamenii de la fermă ieşiseră în curte şi gesticulau în urma noastră.

După şase-şapte kilometri, am intrat într-un alt teren deschis, dar care nu semăna deloc cu porţiunea prin care trecuserăm mai devreme. Era o zonă presărată cu pâlcuri de arbuşti şi tufişuri; iarba era ghimpoasă şi cu fire foarte late, iar în unele porţiuni crescuse în smocuri oribile, uriaşe, cu lame ascuţite, înalte de doi sau chiar trei metri.

Două ore ne-am croit drum printre ele, menţinându-ne

direcţia către sud-vest, până când am ajuns într-o dumbravă cu arbori ciudaţi şi destul de mărişori. Zona reprezenta o ascunzătoare bună, iar pentru că erau şi porţiuni neumbrite, unde creştea un soi de iarbă apropiat de cel normal şi care părea să le ofere cailor furajul necesar, am decis să poposim şi să dormim acolo.

În timp ce priponeam caii, Rosalind a întins păturile şi imediat după aceea am început să mâncăm cu mare poftă. Masa a decurs fără incidente până în momentul în care Petra îşi începu atât de violent una din conversaţiile ei năucitoare, încât mi-am muşcat limba.

Ducându-şi mâna la frunte, Rosalind îşi strânse puternic pleoapele.

— Copilă, fii atentă, pentru numele lui Dumnezeu! protestă ea.

— Iartă-mă. Am uitat, îi răspunse Petra, politicoasă.

Petra continuă să recepţioneze, ţinându-şi capul puţin într-o parte, iar un minut mai târziu ne spuse:

— Doreşte să comunice cu unul din voi. Mi-a zis să încercaţi s-o auziţi, pentru că o să transmită foarte puternic.

— În regulă, am consimţit, dar tu să nu transmiţi nimic, pentru că altfel ne vei distruge minţile.

Mi-am dat toată străduinţa, încordându-mi la maximum puterea de concentrare, dar nu am reuşit să recepţionez nimic – în afara unei licăriri similare unui val de căldură.

Ne-am relaxat cu toţii.

— Nu merge, le-am spus celorlalţi. Petra, spune-i că nu o putem recepţiona. Pregătiţi-vă, pentru că începe!

Ne-am dat toată străduinţa să-i ecranăm transmisia şi, imediat după aceea, Petra îşi domoli intensitatea gândurilor, astfel încât să ne retransmită la un nivel suportabil ceea ce recepţionase. Mesajele au fost cât mai simple posibil, aşa încât Petra să le poată recepţiona, chiar dacă pe unele nu le-ar fi înţeles. În consecinţă, informaţiile care ajunseseră în cele din urmă la noi, semănau mai degrabă cu vorbele unui ţânc, având o mulţime de reiterări, menite parcă să-l asigure pe emiţător că

înţelegeam ce ne transmitea. Este greu de redat în cuvinte modul în care am reuşit să punem totul cap la cap, însă ideea principală a fost cea care a contat, iar aceasta fusese cât se poate de clară.

Mesajul punea accent numai pe importanţa fetei. Fetiţa trebuia protejată, cu orice preţ. În lipsa unui antrenament special, nimeni nu putea ajunge la o capacitate de proiecţie atât de mare – ceea ce o transforma pe Petra într-o descoperire fără precedent şi de o deosebită însemnătate. Ajutoarele erau pe drum, însă, până când acestea aveau să ajungă la noi, trebuia să câştigăm timp şi să nu riscăm nimic. Siguranţa Petrei, nu a noastră, trebuia să primeze.

Au mai fost şi alte informaţii, dar mai puţin clare, învălmăşite pe lângă subiectul central, inconfundabil şi neîndoielnic.

— Aţi auzit şi voi? i-am întrebat pe ceilalţi, imediat după încetarea transmisiei.

Toţi mi-au confirmat, iar Michael îmi zise:

— Mă tulbură un lucru. Într-adevăr, forţa de proiecţie a Petrei este considerabil superioară capacităţii noastre – dar nu cred să mă înşel dacă spun că interlocutoarea a părut destul de mirată de faptul că există printre primitivi o fiinţă atât de înzestrată. Aţi observat? Şi părea să facă referire directă la noi.

— Aşa este, confirmă Rosalind. Fără nici o urmă de îndoială.

— Trebuie să fie o neînţelegere, am intervenit şi eu. Petra i-a dat probabil impresia că suntem locuitori ai Lizierelor…

În acel moment am fost brusc întrerupt de contestaţia indignată a Petrei.

— Iar în ceea ce priveşte ajutoarele, se pare că şi aici s-a produs o confuzie. Ea se află undeva în sud-vest şi ştim cu toţii foarte bine că ţinuturile Pustietăţii se întind în acea direcţie pe sute de kilometri. Chiar dacă Pustietatea, să presupunem, sfârşeşte la un moment dat, cum ar putea să treacă ajutoarele prin acele regiuni cumplite?

Rosalind a preferat să nu argumenteze şi ne-a dat un sfat simplu:

— Să aşteptăm şi vom vedea. Acum nu vreau decât să mă odihnesc.

Şi eu simţeam nevoia să aţipesc puţin, aşa că, din moment ce Petra dormise în coş aproape tot drumul, am rugat-o să rămână trează şi să ne trezească imediat ce aude sau vede ceva care îi trezeşte suspiciuni. Apoi, atât eu, cât şi Rosalind, am adormit, cred, înainte să punem capul jos.

M-am trezit în timp ce Petra mă zgâlţâia de umăr şi am văzut că soarele nu mai avea mult până la asfinţit.

— E Michael, îmi zise ea.

Mi-am limpezit mintea, focalizându-mă.

— Iarăşi v-au luat urma. Aţi trecut mai devreme în galop printr-o mică fermă de la marginea Ţinutului Sălbăticiei. Îţi aminteşti?

Am confirmat, după care Michael continuă:

— Câteva grupuri se adună acolo şi vor porni pe urmele voastre, la primele raze de lumină. Aţi face bine s-o luaţi din loc imediat. Nu ştiu ce se întâmplă în faţa voastră, dar e posibil ca unii să încerce să vă taie calea dinspre apus. Dacă vor recurge la acest plan, vor folosi echipe mici pe timpul nopţii. Nu pot risca să formeze cordoane militare, întrucât ştiu foarte bine că prin zonă iscodesc cercetaşi din Liziere. Aşadar, cu puţin noroc, s-ar putea să reuşiţi să vă strecuraţi printre ei.

— Am înţeles, i-am răspuns obosit.

În minte îmi reapăruse în acel moment o întrebare pe care voisem să i-o adresez mai devreme:

— Ce s-a întâmplat cu Sally şi Katherine?

— Nu ştiu. Nu am nici o informaţie. Distanţa a devenit destul de mare. Ştie careva?

Răspunsul veni de la Rachel, clar estompat de distanţă.

— De când Katherine şi-a pierdut cunoştinţa, n-am mai primit niciun semnal inteligibil. Eu şi Mark ne temem că… împotrivindu-se parcă să continue, Rachel se atenua voalat.

— Nu te opri, o rugă Michael.

— Ei bine, din moment ce Katherine nu mai răspunde de ceva vreme, ne-am întrebat dacă mai este sau nu în viaţă.

— Şi Sally…?

De această dată, şovăiala a fost şi mai evidentă.

— Credem – sau mai bine zis, ne temem – ca nu cumva să se fi întâmplat ceva cu mintea ei… Am recepţionat de la ea două-trei proiecţii haotice – foarte slabe, aproape imperceptibile, de aceea ne şi temem…

Rachel încheiase încet, foarte îndurerată. După o scurtă pauză, Michael continuă cu expresii mintale aspre şi dure:

— David, înţelegi ce înseamnă asta? E clar că *se tem* de noi şi, odată ce vom ajunge pe mâna lor, poţi fi sigur că sunt hotărâţi să ne distrugă, din dorinţa de a afla cât mai multe despre calităţile noastre. De aceea, nu trebuie să le permiţi sub nici o formă să le prindă pe Rosalind şi Petra – mai bine le omori cu mâna ta, decât să îngădui să fie capturate. Înţelegi?

Privind-o pe Rosalind cum dormea alături de mine şi cum îi lucea în păr purpuriul soarelui, mi-am amintit de durerea suferită de Katherine şi m-a cutremurat gândul că există posibilitatea ca ea şi Petra să treacă prin acelaşi tratament.

— Da, e clar, le-am transmis tuturor. Este cât se poate de clar.

Am simţit pentru scurtă vreme încurajările şi simpatia lor, după care se aşternu tăcerea.

Petra mă privea mai mult uimită decât speriată, şi mă întrebă cu sinceritate, verbal:

— De ce-a zis că trebuie să ne omori, pe mine şi pe Rosalind?

Mi-am venit iute în fire.

— Asta s-ar întâmpla numai în cazul în care ne-ar prinde, i-am răspuns, încercând să-i dau impresia că aşa cerea procedura, în atare împrejurări.

Reflectând cu obiectivitate la o asemenea perspectivă, mă întrebă direct:

— Dar de ce?

— Ştii, ne deosebim de ei pentru că nu sunt capabili să creeze expresii mintale, iar oamenilor nu le place deloc să aibă în preajmă persoane diferite…

— Şi de ce le este teamă de noi? insistă Petra. Pentru că noi nu le facem nimic.

— Nu ştiu motivul, i-am răspuns, dar e clar că ne vor răul. E mai degrabă un sentiment şi nu o concluzie raţională. Şi cu cât sunt mai prostuţi, cu atât sunt mai convinşi că toţi trebuie să le semene. Iar odată ce teama li se cuibăreşte în suflet, încep să devină cruzi şi să le facă rău celor care sunt diferiţi…

— De ce? repetă Petra.

— Pentru că aşa fac ei. Şi nouă ne-ar face foarte mult rău, dacă ar pune mâna pe noi.

— Eu nu înţeleg de ce, insistă Petra.

— Fiindcă aşa sunt oamenii. Este destul de complicat şi foarte neplăcut. Vei înţelege când vei fi mai mare. Important este că nu vrem ca tu sau Rosalind să suferiţi. Îţi mai aduci aminte de ziua când ţi-ai vărsat pe picior apă fiartă? Ei bine, să ştii că ar putea fi şi mai rău. Moartea este o variantă mult mai bună – ar fi ca şi cum ai dormi atât de profund, încât nu te-ar mai putea răni sau trezi nimeni.

Mi-am coborât privirea spre Rosalind şi am contemplat-o: dormea, iar pieptul i se ridica şi cobora uşor. O şuviţă de păr îi căzuse pe obraz; am dat-o încet la o parte şi i-am sărutat chipul fără s-o trezesc.

Petra mă întrebă:

— David, când o să ne omori…

Am cuprins-o de după umeri:

— Linişteşte-te, scumpa mea. Nu se va întâmpla acest lucru, fiindcă n-o să-i lăsăm să ne prindă. Acum, hai s-o trezim, dar fără să-i spunem nimic din ce-am discutat, pentru că s-ar putea îngrijora foarte mult. Aşadar, vom ţine pentru noi acest secret, da?

— Bine, consimţi Petra, trăgând-o încet de păr pe Rosalind.

Am hotărât să mâncăm mai întâi şi să pornim la drum

abia după ce se întunecă, aşa încât să ne putem orienta după stele. Petra a fost neobişnuit de tăcută în timpul mesei. Iniţial mă gândisem că reflecta la recenta noastră discuţie, dar greşisem, fiindcă renunţă curând la contemplare şi ni se adresă foarte vorbăreaţă:

— Ţinutul Mării trebuie să fie un loc tare nostim. Oricine poate să creeze acolo expresii gândite – de fapt, aproape oricine – şi nimeni nu e condamnat pentru asta.

— Ah, se pare c-aţi stat la şuete cât timp am dormit, nu-i aşa? remarcă Rosalind. E bine, pentru că ne-aţi mai uşurat puţin situaţia.

Petra îi ignoră intervenţia, continuând:

— Nu sunt toţi foarte pricepuţi – majoritatea sunt ca tine şi ca David. Dar *ea* este mult mai puternică decât ceilalţi; şi are doi copii, despre care crede că vor fi la fel de buni, numai că acum sunt prea mici. Însă nu crede că mă vor putea întrece. Mi-a spus că eu pot să fac expresii mintale mai puternice decât oricine altcineva, încheie ea foarte mulţumită.

— Nu mă surprinde deloc, îi răspunse Rosalind. Dar trebuie să înveţi să creezi imagini *corecte* şi nu proiecţii zguduitoare, adăugă ea pe un ton moderat.

Petra continuă mândră:

— Dacă mă străduiesc, mi-a zis că voi fi şi mai puternică, iar când voi creşte mare trebuie să fac copii care să-mi semene.

— Chiar aşa? interveni Rosalind. Pentru ce? După câte se pare, expresiile mintale nu fac decât să creeze probleme.

— Dar nu şi în Sealand, negă Petra, dând din cap. Ea mi-a zis că acolo fiecare om *doreşte* să le creeze, iar cei care nu sunt foarte capabili, depun mari eforturi ca să-şi îmbunătăţească proiecţiile.

Am cugetat puţin, amintindu-mi de poveştile unchiului Axel, referitoare la ţinuturile de dincolo de Coastele Negre, unde Anomaliile au convingerea că *ele* sunt imagini autentice, iar toţi ceilalţi sunt mutanţi.

— Tot *ea* mi-a mai spus, stărui Petra, că oamenii care

comunică doar prin cuvinte, pierd foarte mult. Mi-a zis că trebuie să ne fie milă de ei, pentru că, odată cu înaintarea în vârstă, nu mai sunt în stare să se înţeleagă limpede unul cu celălalt. Vor fi nevoiţi să trăiască mereu singuri, niciodată împreună în gândire.

— Nu pot spune că în prezent îi compătimesc prea mult, am comentat eu.

— Oricum, ea mi-a zis că trebuie să-i compătimim, fiindcă duc o viaţă foarte obtuză şi mărginită, comparativ cu persoanele capabile să proiecteze expresii mintale, continuă Petra, întrucâtva sentenţioasă.

Am lăsat-o să vorbească. Multe din informaţiile dezvăluite erau greu de priceput, probabil şi pentru că nici ea nu le înţelesese corect, însă, chiar şi aşa, un lucru era sigur: locuitorii Ţinutului Mării, oriunde s-ar fi aflat acesta şi oricine ar fi fost ei, se considerau foarte importanţi. Începeam să cred că Rosalind avea dreptate când confirmase că „primitivii” la care se făcuse referire erau chiar locuitorii din Labrador.

*

Sub lumina limpede a stelelor, am pornit din nou la drum, spre sud-vest, pe drumul şerpuind printre crânguri şi tufişuri. Ţinând cont de avertismentul lui Michael, am înaintat în cea mai mare linişte şi cu multă băgare de seamă. Mai mulţi kilometri nu am auzit decât tropăitul ritmic şi înfundat al copitelor cailor uriaşi, scârţâitul slab al coşurilor şi chingilor şi, ocazional, mişcările câte unui animal ce se furişa iute din calea noastră.

După mai bine de trei ore, în faţă se întrezări un paravan întunecat, liziera unui codru de nepătruns, care se ridica înaintea noastră ca un zid întunecat.

Întunericul nu ne permitea să distingem desimea pădurii. Prin urmare, cel mai înţelept era să ne continuăm înaintarea şi, dacă ne convingeam la faţa locului că nu e uşor de răzbit, să înaintăm de-a lungul lizierei, până când am fi găsit un spaţiu prin care să ne putem strecura.

Ne apropiaserăm la mai puţin de o sută de metri, când, fără avertisment, un foc de armă răsună în spate, iar

glonţul şuieră pe lângă noi.

Speriindu-se, caii au făcut un salt în faţă şi eram cât pe ce să fiu aruncat din coş. Ridicându-se pe picioarele de dinapoi, s-au smucit violent, rupând frânghia de legătură. Calul din spate ţâşni direct spre pădure, dar se răzgândi repede şi porni în stânga. Al nostru se năpusti după el. Tot ce-mi rămăsese de făcut era să mă cuibăresc în coş şi să mă ţin cât puteam de bine, în timp ce goneam învăluiţi în norul de ţărână şi pietre aruncate de copitele bidiviului din faţă.

Un nou foc de armă se auzi de undeva din spate şi goana se iuţi…

O bună bucată de drum am continuat să galopăm năvalnic, până când, deodată, un fulger scapără în faţă, puţin spre stânga noastră. La auzul împuşcăturii, calul sări din fugă în lateral, coti spre dreapta şi intră în pădure, iar noi, imediat ce ne-am văzut printre arbori, ne-am ghemuit şi mai mult în coşuri.

Şansa a făcut să pătrundem printr-un loc unde tulpinile masive ale copacilor erau mai distanţate, dar, chiar şi aşa, cursa a fost una de coşmar. Crengile plesneau şi scrijeleau coşurile, în timp ce calul înainta anevoios, evitând doar arborii solizi şi năpustindu-se cu toată forţa peste toţi ceilalţi, croindu-şi drum printre ramurile şi puieţii ce trosneau şi se frângeau sub greutatea patrupedului.

În cele din urmă, a mai încetinit, dar impulsul de a se îndepărta cât mai mult de armele de foc scăzuse prea puţin. Am fost nevoit să depun eforturi deosebite ca să nu mă rănesc serios în coş şi nu am îndrăznit să-mi ridic capul nici măcar pentru o privire fugară, de teamă să nu fiu izbit de vreo creangă.

Nu puteam spune dacă eram urmăriţi, însă acest lucru părea puţin probabil. Una din piedici nu o constituia doar întunericul de sub coroanele arborilor, ci, în principal, faptul că un cal obişnuit ar fi sfârşit prin a-şi spinteca măruntaiele dacă ar fi încercat să galopeze printre tulpinile ascuţite ca nişte ţepuşe pe care le lăsasem în urma noastră.

Calul se mai liniştise şi, renunţând la goana frenetică de până atunci, începu să meargă la pas. În acel moment am observat că arborii din stânga noastră se răriseră. Rosalind, aplecându-se peste marginea coşului, prinse hăţurile şi îndreptă bidiviul în acea direcţie. În scurt timp, am intrat oblic pe o porţiune îngustă de teren deschis, de unde puteam vedea din nou stelele. Obscuritatea nu ne-a permis să ne dăm seama dacă era o potecă naturală sau una artificială, aşa că, după câteva clipe în care ne-am gândit dacă să ne asumăm sau nu riscul, am hotărât că înaintarea facilă compensează dezavantajele pe care le-ar avea o eventuală urmărire şi am pornit de-a lungul cărării, spre sud.

Câteva crengi ce-au trosnit într-o parte ne-au îndreptat imediat atenţia şi arcurile într-acolo, dar cauza neliniştii era celălalt cal al nostru. Ieşind din beznă la trap şi nechezând parcă mulţumit, porni în urma noastră, ca şi cum ar fi fost în continuare legat de funie.

Relieful din acea regiune era accidentat. Drumul şerpuitor ducea pe lângă şiruri de stânci, cobora pieziş de-a lungul vâlcelelor şi se întretăia cu pâraie mici. Pe unele porţiuni, terenul era deschis; în altele, coroanele copacilor formau bolţi înalte. Aşa că, în mod inevitabil, înaintarea ne-a fost destul de lentă.

După calculele noastre, trebuia să fi ajuns deja în Liziere. Nu ştiam dacă urmăritorii ar risca să se aventureze după noi, aşa că am încercat să ne consultăm şi cu Michael, dar, neprimind niciun răspuns, am presupus că dormea.

O altă problemă o reprezenta şi faptul că nu eram siguri dacă venise vremea să scăpăm de caii uriaşi – eventual să-i lăsăm să înainteze pe cărare, iar noi să pornim la pas într-o direcţie diferită. În lipsa altor informaţii ne-a fost greu să luăm o decizie. Ar fi fost o greşeală fatală să ne abandonăm caii, atâta timp cât nu aveam certitudinea că urmăritorii nu se vor încumeta să ne hăituiască şi în Liziere; fără cai ne-ar fi prins negreşit, căci ar fi putut parcurge în timpul zilei o distanţă mult mai mare decât

reuşiserăm noi până în acel moment. Mai mult decât atât, eram destul de obosiţi, iar perspectiva unei călătorii pedestre numai îmbietoare nu era. Am încercat încă o dată să-l contactăm pe Michael, dar fără rezultat. O clipă mai târziu, libertatea de alegere nu mai stătea în mâinile noastre.

Ajunseserăm într-una din acele porţiuni unde copacii se uneau deasupra noastră şi formau un tunel întunecat, pe care bidiviii l-au traversat încet şi circumspecţi. Deodată, de undeva de sus, ceva se prăvăli peste mine, trântindu-mă în coş. În lipsa unui avertisment, n-am avut nici o şansă să-mi folosesc arcul. Şocul loviturii îmi tăie pur şi simplu răsuflarea, făcându-mă să văd stele verzi, apoi totul se cufundă în beznă.

14

Mi-am revenit încet, ca un convalescent care a stat vreme îndelungată într-o stare de semiconştienţă.

Rosalind mă chema; adevărata Rosalind, cea care sălăşluia înăuntru şi care se manifesta atât de rar… Cealaltă, tânăra practică şi ingenioasă, nu era ea însăşi, ci propria ei creaţie. Am văzut cum a început s-o formeze încă de pe vremea când era o fetiţă sensibilă, temătoare, dar şi foarte hotărâtă. Instinctiv a devenit conştientă – probabil înaintea noastră, a celorlalţi – că trăieşte într-o lume ostilă şi a avut grijă să se pregătească temeinic în acest sens. Armura şi-a făurit-o cu migală, za după za; apoi, şi-a ales armele şi a învăţat să le controleze cu mare dexteritate, clădindu-şi totodată un caracter impecabil, de care nu se despărţea o clipă şi prin care, nu de puţine ori, nu făcea decât să se amăgească.

Îmi era limpede că o iubeam. Îi iubeam talia înaltă şi zveltă, alura gâtului şi a capului, sânii mici şi fermi, picioarele lungi şi subţiri; iubeam felul în care se mişcă, siguranţa mâinilor şi zâmbetul buzelor. Îi iubeam părul bronz-auriu, mătăsos, umerii cu piele ca de satin şi obrajii catifelaţi, căldura trupului şi aroma respiraţiei.

Toate astea erau uşor de iubit – chiar prea uşor, fiindcă oricine le-ar iubi.

Însă tuturor acestor calităţi le erau vitale câteva măsuri de protecţie: crusta independenţei şi indiferenţei, aerul de încredere, de siguranţă deplină în propriile puteri, stăpânirea de sine, inflexibilitatea. Aceste caracteristici nu erau menite să dea naştere dragostei şi, uneori, puteau provoca răni serioase; dar cine reuşea să le înţeleagă rolul, nu putea decât să le admire chiar şi ca pe un triumf al raţiunii asupra naturii.

În acel moment, Rosalind cea reală, înlăturându-şi armura, cu inima complet deschisă, mă chema încet, părăsită.

Şi, din nou, cuvintele lipseau.

Cuvintele, sub condeiul unui poet, descriu vag şi invariabil dragostea trupească, însă nu pot reda mai mult de atât.

Fluxul iubirii noastre unduia şi se revărsa neîntrerupt de la unul la celălalt. Iubirea mea o mângâia şi o liniştea. A ei, mă dezmierda. Distanţa – şi diferenţa – dintre noi se micşoră şi dispăru. Aşa ne-am putut întâlni, întrepătrunde şi contopi. Nu mai existam ca indivizi separaţi – pentru un timp formaserăm o singură fiinţă. Era o evadare din izolarea celulei, o scurtă simbioză, împărtăşindu-şi întreaga lume…

Nimeni altcineva nu o cunoştea pe Rosalind-cea-tainică. Doar Michael şi ceilalţi o zăriseră sporadic, însă fără să cunoască preţul cu care fusese modelată Rosalind-cea-exterioară. Niciunul dintre ei nu o ştia pe draga şi gingaşa mea Rosalind, cum tânjea după libertate, iubire şi tandreţe, speriată de propria-i putere care trebuia să-i asigure protecţie, dar şi mai înspăimântată că ar putea înfrunta lumea fără ajutorul acesteia.

Timpul nu înseamnă nimic. Foarte posibil să nu fi fost împreună decât pentru un moment. Dar importanţa unui punct constă în însăşi existenţa lui, nu are dimensiune.

Imediat ce ne-am separat, am început să conştientizez lucrurile lumeşti: cerul cenuşiu, senzaţia intensă de disconfort şi, în scurt timp, întrebările insistente din partea lui Michael, care-mi cerea îngrijorat să-i spun ce se întâmplase cu mine. M-am străduit să-mi revin.

— Nu ştiu – m-a lovit ceva, i-am răspuns. Însă acum sunt bine – doar că mă doare îngrozitor capul şi stau foarte incomod.

Nici nu mi-am încheiat bine răspunsul că am observat cauza disconfortului: stăteam ghemuit în lateral, într-un coş care se balansa datorită mişcării.

Michael nu consideră edificator răspunsul meu, aşa că îşi îndreptă atenţia spre Rosalind.

— Au sărit din copaci direct pe noi, îi explică ea. Cred că au fost patru sau cinci. Unul din ei a căzut chiar în spatele lui David.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Michael.

— Despre locuitorii Lizierelor, răspunse ea.

Am răsuflat uşurat. Îmi trecuse prin minte ideea că am fost atacaţi de urmăritorii noştri. Eram pe punctul să întreb ce se întâmpla în acele momente, când Michael mi-o luă înainte:

— Ei au tras în voi noaptea trecută?

Am recunoscut că s-a tras în noi, dar îmi închipuisem că se putea să ne fi ajuns hăitaşii.

— Nu. A existat un singur grup, ne zise el dezamăgit. Speram să facă o greşeală şi să vă piardă urma. Toate echipele au fost mobilizate, pentru că e prea riscant să ne aventurăm în Liziere în grupuri mici. În aproximativ patru ore ne vom strânge şi vom porni la drum. Vom fi în jur de o sută de persoane. Au decis că e mai bine să fim mai mulţi, pentru că astfel, dacă se va întâmpla să întâlnim locuitori din Liziere, le vom da o chelfăneală bună şi nu vom mai avea probleme mai târziu. Aţi face bine să scăpaţi de caii uriaşi, pentru că nu veţi putea să vă acoperiţi urmele.

— Sfatul tău e puţin cam tardiv, îi spuse Rosalind. Acum sunt cu mâinile legate într-unul din coşurile de pe primul cal, iar David se află în alt coş, pe calul din spate.

— Şi Petra? întrebă neliniştit Michael.

— Ah, e bine. Stă lângă mine, în coşul al doilea şi flecăreşte cu bărbatul care ne conduce.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? îi ceru Michael.

— Ei bine, mai întâi s-au năpustit asupra noastră, apoi au sărit mai mulţi din copaci şi au strunit caii. Ne-au obligat să ne dăm jos, iar pe David l-au coborât chiar ei. După ce-au discutat puţin, au hotărât să scape de noi. Aşa că ne-au suit înapoi în coşuri, şi-au pus câte un om pe fiecare cal şi am pornit la drum – la fel ca şi până acum.

— Vrei să spui că înaintaţi în Liziere?

— Da.

— Măcar vă îndreptaţi în direcţia potrivită, comentă Michael. Ce atitudine au? V-au ameninţat?

— Ah, nu. Au vrut doar să fie siguri că nu încercăm să fugim. Păreau să ştie cine suntem, însă nu ştiau prea bine

ce să facă cu noi. De aceea s-au şi contrazis puţin, dar, din câte cred eu, interesul le este atras mai degrabă de caii uriaşi. Bărbatul de pe calul nostru arată chiar inofensiv. Iar seriozitatea bizară de care dă dovadă în discuţia cu Petra mă face să cred că e puţin redus.

— Atunci, de ce nu încerci să afli ce au de gând cu voi?

— L-am întrebat, dar nu cred că ştie. Sarcina lui este să ne ducă acolo unde i s-a cerut.

— În acest caz…

Michael părea, pentru prima oară, să fi rămas în pană de idei.

— Ei bine, nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm şi să vedem ce se va întâmpla – însă nu strică să-i aduci la cunoştinţă că venim după voi.

Pentru moment se rezumă la atât.

Cu oarecare dificultate, m-am zvârcolit şi răsucit până am reuşit să mă ţin pe picioare şi să mă ridic în coşul ce se balansa. Bărbatul din celălalt coş îmi aruncă o privire amicală.

— Ptrrr! îşi opri calul, trăgând frâiele.

Îşi desprinse de pe umăr un burduf din piele şi mi-l aruncă, balansându-l de cureaua cu care era legat. I-am scos dopul şi am băut recunoscător, după care i l-am aruncat înapoi şi ne-am continuat drumul.

De-acum puteam vedea şi eu împrejurimile prin care treceam. Chiar dacă ţinutul era unul accidentat, cu păduri mai puţin dese dar nici foarte rare, m-am convins chiar de la prima privire că tatăl meu avusese dreptate când afirmase că normalitatea era batjocorită în acele locuri. N-am putut să identific nici măcar un arbore. O mulţime de trunchiuri din soiuri cunoscute susţineau coroane care nu le aparţineau; am văzut ramuri ce creşteau din tulpini de alt soi şi purtau frunze de la o cu totul altă specie. Pentru o vreme, priveliştea din stânga ne-a fost obturată de un gard parcă ireal, împletit din trunchiuri imense de mur, ai cărui spini atingeau dimensiunea cozilor de lopată. În altă parte, o fâşie de pământ semăna cu o albie de râu plină de galeţi uriaşi, numai că bolovanii erau de fapt calotele ciupercilor

ce se înghesuiseră să crească de-a valma. Mai erau copaci cu tulpini prea fragile ca să poată creşte vertical şi care se îndoiseră spre sol, întinzându-se de-a lungul lui. Pe ici, pe colo, văzusem pâlcuri de arbuşti miniaturali, zbârciţi şi noduroşi, bătrâni parcă de secole.

Pe furiş, am aruncat încă o privire către bărbatul din coşul celălalt. Nu mi se păruse nimic în neregulă cu el, cu excepţia faptului că arăta foarte murdar, cu pălăria lui boţită şi hainele zdrenţuite. A observat că-l priveam.

— N-ai mai fost prin Liziere, tinere? mă întrebă el.

— Nu, i-am răspuns. Aşa este peste tot?

Rânji, clătinând din cap.

— Nici o zonă nu seamănă cu alta. De-aia le şi spunem Liziere. Pe aici nu creşte nimic normal, deocamdată.

— Deocamdată…? am repetat.

— Fireşte. În timp, totul va reveni la normal. Ţinutul Sălbăticiei a fost la fel ca Lizierele, dar acum s-a schimbat; aşa cum şi regiunile voastre au aparţinut cândva Sălbăticiei, iar acum au devenit foarte stabile. Socotesc că aşa vrea Dumnezeu, pentru că El are răbdare şi nu-l place să facă nimic în pripă.

— Dumnezeu? am întrebat îndoielnic. Nouă ni s-a spus că Diavolul e cel care domneşte în Liziere.

Bărbatul dădu iar din cap.

— Asta vă învaţă acolo. Dar lucrurile nu stau aşa, băiete. Diavolul umblă nestingherit prin teritoriile voastre şi are mare grijă de supuşii săi. Acolo toţi sunt aroganţi. Imaginea autentică şi celelalte baliverne… Vor să fie ca Străbunii, dar se pare că Năpasta nu i-a învăţat nimic…

— Străbunii au crezut că *ei* reprezintă punctul culminant al creaţiei. Au avut mari idealuri şi credeau că ei cunosc cel mai bine cum ar trebui condusă lumea. N-aveau altceva de făcut decât să aranjeze totul aşa cum le convenea şi s-o ţină tot aşa; după care n-ar mai fi avut nici o grijă, întrucât erau convinşi că ideile lor erau mai pertinente decât ale lui Dumnezeu.

Şi din nou clătină din cap.

— Dar nu le-a mers, băiete. Nici n-ar fi fost cu putinţă.

N-au fost ei ultimul cuvânt al Domnului, aşa cum se considerau. Dumnezeu nu are un ultim cuvânt, pentru că dacă ar fi avut, ar fi fost deja mort. Însă El nu e mort, ci se schimbă şi creşte neîncetat, ca tot ce este viu. Şi, în timp ce ei îşi dădeau silinţa să îndrepte viaţa pe un făgaş al stabilităţii eterne, Cel de Sus le-a trimis Năpasta ca să-i nimicească şi să le aducă aminte că existenţa înseamnă permanentă schimbare. Dar, după felul în care decurgeau lucrurile, a înţeles că n-avea să ajungă la niciun rezultat, aşa că Şi-a amestecat cărţile, în ideea că poate data viitoare îi va ieşi o pasienţă mai bună.

Se opri, reflectând o clipă la cele spuse, după care continuă:

— Posibil să nu le fi amestecat destul de bine, fiindcă în unele locuri au continuat să apară aceleaşi combinaţii. Să luăm ca exemplu regiunea de unde veniţi voi: acolo toţi urmează aceleaşi vechi principii şi sunt convinşi că ei reprezintă cuvântul final, încercând tot posibilul să rămână aşa cum sunt şi să păstreze nealterate condiţiile care au dus la apariţia Năpastei. Într-o bună zi, Dumnezeu se va sătura să tot aştepte ca ei să-şi înveţe lecţia şi le va mai arăta un truc, două.

— Oh, am spus eu nesigur, fără să-mi asum niciun risc, pentru că mi se părea totuşi foarte ciudat ca atât de mulţi oameni să fie convinşi că deţin informaţii certe, fie ele şi contradictorii, despre viziunile sau planurile lui Dumnezeu.

Bărbatul însă nu se mulţumi să-şi exprime propriul punct de vedere. Abia când mi-a arătat cu mâna peisajul anormal din jurul nostru, am observat ce era în neregulă cu el: îi lipseau primele trei degete de la mâna dreaptă.

— Într-o bună zi, conchise el, ceva tot o să pună capăt acestor neregularităţi. Şi va fi ceva nou, fiindcă noile specii de plante conduc la apariţia unor creaturi diferite. Năpasta a fost un şoc purificator, un imbold al unui nou început.

— Dar oamenii distrug Anomaliile în zonele unde reuşesc să crească specii normale, am subliniat eu.

— Da, încearcă; şi au impresia că reuşesc, îmi confirmă el. Se încăpăţânează să menţină cu orice preţ standardele

Străbunilor – dar au cu adevărat succes? Reuşesc oare? Cum pot ei *şti* că recoltele, legumele şi fructele lor sunt identice? Nu există şi la voi dispute? Şi, într-un final, nu sunt oare acceptate întotdeauna speciile care dau cea mai mare producţie? Nu sunt bovinele hibridizate, pentru a obţine exemplare mai rezistente, care să dea mai mult lapte ori mai multă carne? Desigur, pot nimici anomaliile evidente, dar eşti sigur că Străbunii ar recunoaşte măcar una din speciile actuale? Eu nu sunt sigur deloc. Evoluţia nu poate fi oprită, ai să vezi. Într-adevăr, putem împiedica şi distruge, putem încetini şi devia procesul în propriul nostru interes, dar el va continua. Uită-te şi tu la caii voştri.

— Ei sunt aprobaţi de guvern, i-am răspuns categoric.

— Bineînţeles. Exact ceea ce spuneam.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu văd de ce a mai fost necesară Năpasta, am obiectat eu.

— Pentru ca alte forme de viaţă să continue să meargă în direcţia imprimată de aceasta, îmi răspunse el. Dar nu şi oamenii, cel puţin nu aceia care fac parte din tagma Străbunilor sau poporului tău, care caută să nimicească orice schimbare şi încearcă să restricţioneze procesul evolutiv, atâta vreme cât au aroganţa să se creadă perfecţi. După cum susţin chiar ei, ei sunt singurii care deţin imaginea autentică. În consecinţă, dacă ei *sunt* imaginea perfecţiunii, înseamnă că ei înşişi sunt Dumnezeu; şi, fiind Dumnezeu, îşi arogă dreptul de a porunci: „Până aici! Niciun pas mai departe!” De fapt, acesta şi este cel mai mare păcat al lor: încearcă să-i ia Vieţii viaţa.

Ultimele fraze le rostise afişând o mină în totală discrepanţă cu cea de până atunci, iar eu mă întrebam dacă nu cumva dădusem peste un alt gen de fanatic. Prin urmare, am hotărât să orientez conversaţia spre un plan mai practic şi l-am întrebat din ce motiv ne aflăm în captivitate.

N-a părut foarte sigur, însă mi-a răspuns că aşa procedau ori de câte ori un străin pătrundea pe teritoriul

Lizierelor.

Am reflectat la cele spuse şi am intrat apoi în legătură cu Michael:

— Ce ne sfătuieşti să le spunem? Fiindcă, din câte îmi închipui, va urma o examinare. Vor vedea că suntem normali din punct de vedere fizic, aşa că va trebui să le explicăm motivul pentru care suntem urmăriţi.

— Cel mai bine e să le spuneţi adevărul, dar cu cât mai puţine detalii, ne sfătui Michael. Adoptaţi tactica folosită de Sally şi Katherine. Destăinuiţi-le atât cât să-i convingeţi.

— În regulă, am consimţit. Petra, ai înţeles? Spune-le că-mi trimiţi doar mie şi lui Rosalind imagini mintale. Să nu aminteşti nimic de Michael sau de cei din Sealand.

— Oamenii din Sealand ne vor veni în curând în ajutor. Nu mai sunt foarte departe, îmi zise ea, foarte sigură pe sine.

Michael primi vestea cu scepticism:

— Minunat – *dacă* vor putea ajunge. În orice caz, nu spui nimic despre ei.

— Bine, încuviinţă Petra.

Ne-am sfătuit apoi dacă să le spunem celor două gărzi despre intenţia urmăritorilor de a veni după noi şi am hotărât că nu strică să-i înştiinţăm.

Bărbatul din celălalt coş nu se arătă deloc surprins la aflarea veştii.

— Foarte bine. Nouă ne convine, răspunse el şi, fără să-mi dea alte lămuriri, ne-am continuat lent înaintarea.

Petra îşi reluă conversaţia cu prietena ei din depărtare. Iar pentru că se afla la o distanţă neîndoielnic mai mică, n-a mai fost nevoită să transmită cu aceeaşi forţă, ceea ce mi-a permis să mă concentrez puternic şi să recepţionez frânturi din mesajul celeilalte interlocutoare. Rosalind le-a receptat şi ea, după care s-a concentrat foarte puternic şi i-a transmis o rugăminte. Străina îşi amplifică proiecţia şi ne răspunse clar, arătându-se bucuroasă că am luat în sfârşit legătura şi, de asemenea, părea dornică să afle mai mult decât îi putea spune Petra.

Rosalind îi explică situaţia în care ne aflam şi încheie

spunându-i că nu părem a fi într-un pericol iminent. Sfatul străinei sosi imediat:

— Fiţi totuşi prevăzători. Consimţiţi la tot ce vă spun şi căutaţi să câştigaţi timp. Insistaţi asupra pericolului care vă pândeşte din partea urmăritorilor. Mi-e greu să vă dau un sfat mai bun, fiindcă nu cunosc tribul care v-a capturat. În unele comunităţi este dispreţuită normalitatea aspectului fizic. Aşa că n-ar strica să exageraţi şi să-i convingeţi că, *lăuntric*, sunteţi foarte diferiţi de seminţia voastră. Cea mai importantă este însă fetiţa. Trebuie să-i păstraţi integritatea cu orice preţ. Nu am mai întâlnit pe nimeni cu o putere de proiecţie atât de intensă, la o vârstă atât de fragedă. Cum o cheamă?

Rosalind îi transmise fiecare formă a literelor, după care întrebă:

— Dar voi cine sunteţi? Şi unde este Ţinutul Mării?

— Suntem Oamenii Noi – asemeni vouă. Cei care pot gândi ca un tot unitar. Noi vom construi o nouă lume – complet diferită şi de a Străbunilor şi de a sălbaticilor.

— Să fim oare oamenii pe care şi-i doreşte Dumnezeu? am intervenit şi eu, simţind că ne îndreptăm spre un tărâm familiar.

— Nu pot spune nimic în acest sens. Dar cine ar putea? Ştim însă că suntem capabili să construim o lume mai bună decât cea în care au trăit Străbunii – acele fiinţe semi-umane, puţin mai ingenioase şi mai răsărite decât barbarii, care trăiau separate şi nu puteau comunica decât prin cuvinte. Deseori, limbajele şi convingerile diferite îi izolau şi mai mult. Unii erau în stare să gândească pentru sine, dar fără să-şi poată depăşi individualitatea. Câteodată, îşi puteau împărtăşi emoţiile, însă nu reuşeau să gândească unitar. La fel ca şi animalele, în caz de pericol se înţelegeau de minune unii cu alţii; dar cu cât îşi complicau mai mult societatea, cu atât deveneau mai neputincioşi. Nu aveau resursele care să le permită să ajungă la un consens general. Învăţaseră să coopereze constructiv numai în grupuri mici; în colectivităţi mari erau distructivi. Lacomi, au râvnit la o mulţime de lucruri, refuzând apoi să-şi

asume responsabilitatea pentru ele. Au creat probleme grave şi, după aceea, şi-au vârât capul în nisipul credinţelor orbeşti. Între ei, să ştiţi, n-a existat înţelegere sau comunicare reală. Nici chiar cei mai străluciţi dintre ei nu şi-ar fi putut depăşi statutul de animale, e drept, aproape sublime, dar atât şi nimic mai mult.

— Oricum n-ar fi reuşit să supravieţuiască. Dacă nu ar fi provocat apariţia Năpastei, care i-a nimicit aproape în întregime, ar fi continuat să se înmulţească la fel de inconştienţi ca nişte animale, până când ar fi ajuns la sapă de lemn, sfârşind în cele din urmă prin înfometare şi barbarie. Într-un fel sau altul, erau sortiţi pieirii, deoarece specia lor a fost una inadecvată.

În acel moment îmi revenise în minte ideea că locuitorii Ţinutului Mării au o părere mult prea bună despre ei înşişi. Pentru cineva care a crescut într-un mediu atât de strict, aşa cum eram eu, o asemenea lipsă de respect faţă de Străbuni era foarte greu de înghiţit. În timp ce mă frământam cu aceste lucruri, Rosalind întrebă direct:

— Dar voi, de unde sunteţi?

— Strămoşii noştri au avut norocul să locuiască pe o insulă – mai bine spus, pe două insule izolate. Deşi efectele Năpastei au fost mai puţin violente decât în celelalte zone, nu au scăpat nici ei de consecinţele acesteia. Separându-se de restul lumii, au regresat până la sălbăticie. Apoi, nu se ştie cum, şi-a făcut apariţia neamul celor care pot gândi la unison. În timp, cei mai capabili dintre ei i-au găsit pe alţii mai puţin pricepuţi şi le-au arătat cum să-şi dezvolte această capacitate. Prin urmare, a fost normal ca aceste persoane să se căsătorească între ele şi să-şi întărească astfel seminţia. Mai târziu, au descoperit şi în alte locuri creatori de expresii mintale. Atunci au înţeles cât au fost de norocoşi – deoarece au descoperit că oamenii ca ei erau persecutaţi chiar şi în locurile unde anomaliile fizice nu aveau prea mare importanţă. Multă vreme n-au putut face nimic pentru a-şi ajuta semenii din alte locuri – deşi unii s-au încumetat să pornească în bărci spre Sealand şi chiar au ajuns acolo – dar ulterior, imediat ce am avut din nou

mijloacele, am reuşit să-i aducem în siguranţă lângă noi. Acum încercăm acelaşi lucru ori de câte ori intrăm în legătură cu cineva ca noi – însă n-am mai avut niciodată un contact de la o asemenea distanţă. Îmi este foarte dificil să ţin legătura cu voi. Poate că mai târziu îmi va fi mai uşor, dar acum sunt nevoită să mă opresc. Aveţi mare grijă de copilă, fiindcă este unică şi extrem de importantă. Protejaţi-o cu orice preţ.

Imaginile se pierduseră treptat, lăsând un gol în urma lor. Însă Petra interveni imediat. Chiar dacă nu înţelesese în mare parte mesajul, fragmentul final al acestuia îl pricepuse foarte bine.

— Sunt în regulă, anunţă ea mulţumită, cu un entuziasm puţin exagerat.

Ne-am cutremurat puţin, dar ne-am revenit repede.

— Răsfăţato, fii mai atentă – pentru că n-ai ajuns încă să-l întâlneşti pe Jack Părosul, îi spuse Rosalind, domolind-o puţin şi adăugând: Michael, ai recepţionat tot ce ne-a spus?

— Da, îi răspunse Michael, cu o oarecare reţinere. A fost foarte răutăcioasă şi ne-a cam luat de sus, după părerea mea. Parcă făcea morală unor copii. Nu văd cum ar putea ajunge la voi atât de repede ca să vă fie de ajutor, pentru că în câteva minute pornim după voi.

Caii uriaşi tropăiau monoton, în vreme ce peisajul – pentru cineva obişnuit să respecte decenţa formelor – continua să fie tulburător şi alarmant. Unele plante erau la fel de fantastice ca şi cele despre care unchiul Axel povestise că există în sud; pe de altă parte, practic, nimic nu era cunoscut sau măcar adecvat. Haosul era atât de pronunţat încât nu mai avea nici o importanţă dacă un arbore anume era o anomalie sau doar un simplu hibrid, aşa că am răsuflat uşurat când am ieşit din codri şi ne-am continuat drumul în spaţiu deschis – cu toate că, nici acolo arbuştii nu erau omogeni sau uşor de identificat, iar iarba arăta şi ea destul de ciudat.

Ne-am oprit o singură dată, ca să mâncăm şi să bem apă, însă după nici jumătate de oră am pornit din nou la

drum. După vreo două ore, trecând prin mai multe zone împădurite, am ajuns pe malul unui râu de mărime medie. Pe partea noastră, terenul cobora spre apă într-un mal râpos şi abrupt, iar în cealaltă parte era alcătuit dintr-un lanţ de faleze mici, roşietice.

Am pornit în aval, mergând pe creasta malului. După vreo patru sute de metri, într-un loc marcat de un copac hidos, ca o uriaşă pară lemnoasă, ale cărui crengi creşteau ca un smoc în vârf, o viroagă măcinase malul şi formase o cărăruie pe care caii puteau să coboare. Am traversat oblic râul, îndreptându-ne spre un defileu săpat printre stâncile din faţă. Odată ajunşi acolo, defileul se dovedi a fi doar puţin mai mare decât o trecătoare, atât de îngust în unele locuri, încât coşurile se frecau de pereţi şi de abia ne-am putut strecura prin el. După aproximativ o sută de metri, drumul se lărgea şi începea să urce.

În locul unde pereţii pasului se piperniciseră în maluri, şapte sau opt bărbaţi ne aşteptau cu arcurile în mâini. La vederea cailor uriaşi au amuţit de uimire, pregătiţi să fugă. În dreptul lor am oprit.

Bărbatul din celălalt coş îmi făcu semn din cap.

— Băiete, hai, dă-te jos, îmi spuse el.

Petra şi Rosalind coborau deja de pe calul din faţă.

Imediat ce-am păşit pe sol, călăreţul îşi înghionti calul şi patrupedele se puseră greoi în mişcare. Petra mă strânse nervoasă de mână, însă pentru moment, bărbaţii zdrenţuiţi şi murdari păreau interesaţi mai mult de cai decât de noi.

Grupul nu părea să prezinte vreun pericol. Una din mâinile care ţineau arcul avea şase degete; capul unuia dintre bărbaţi arăta ca un ou maro lustruit, complet spân; un altul avea mâini şi picioare uriaşe; neregularităţile celorlalţi erau probabil ascunse sub zdrenţe.

Rosalind şi cu mine am avut acelaşi sentiment de uşurare când am văzut că n-aveam de-a face cu cine ştie ce personaje groteşti, aşa cum ne aşteptaserăm. Petra, de asemenea, şi-a recăpătat puţin curajul când a văzut că niciunul dintre străini nu corespundea descrierii tradiţionale a personajului fictiv Jack Părosul. După ce-au

urmărit caii pe cărarea ce se pierdea în spatele copacilor din faţă, şi-au îndreptat atenţia spre noi. Doi dintre ei ne-au cerut să-i urmăm, iar ceilalţi rămaseră locului.

Câteva sute de metri am mers pe o potecă prin pădure şi am ajuns într-o poiană. În dreapta străjuia un perete de vreo doisprezece metri înălţime, format din aceleaşi stânci roşietice. Zidul trebuie să fi fost partea din spate a crestei ce demarca râul, iar întreaga faţadă era plină de cavităţi, cu scări împletite din crengi ce duceau la deschizăturile superioare.

În porţiunea plană din faţă erau înghesuite mai multe corturi şi colibe rudimentare, iar între ele mocneau două focuri la care se pregătea mâncare. Câţiva bărbaţi în haine zdrenţuite şi multe femei şleampete umblau de colo-colo, fără să se grăbească.

Ocolind cocioabele şi grămezile de gunoi, am ajuns la cortul cel mai mare. Materialul părea o învelitoare veche pentru căpiţe – dobândită probabil în urma unui raid – şi era fixat pe un schelet de prăjini legate cu funii. În timp ce ne apropiam, un bărbat aşezat pe un scaun chiar în faţa intrării îşi ridică privirea spre noi. Chipul străinului m-a făcut să tresar speriat pentru o clipă – fiindcă semăna perfect cu tatăl meu. L-am recunoscut imediat – era acelaşi „om-păianjen” pe care îl văzusem captiv în Waknuk, în urmă cu şapte sau opt ani.

Însoţitorii ne-au împins în faţa lui. Ne-a privit pe toţi trei şi i-a măsurat din cap până în picioare silueta dreaptă şi suplă a lui Rosalind, într-un mod care mă lăsă totuşi indiferent – ca şi pe Rosalind, de altfel. Pe mine mă studie cu mai mare atenţie, după care dădu mulţumit din cap.

— Îţi aminteşti de mine? întrebă el.

— Da, i-am răspuns.

Luându-şi privirea de la mine, rătăci o vreme în direcţia pâlcului de cocioabe şi barăci, după care mă privi din nou.

— Nu prea seamănă cu Waknuk-ul, îmi zise el.

— Nu prea, am consimţit.

Reflectă în tăcere, o vreme, apoi continuă:

— Ştii cine sunt eu?

— Cred că da. Cred că am descoperit. Ridicându-şi întrebător o sprânceană, am încercat să fiu mai explicit:

— Tata a avut un frate mai mare, despre care toţi crezuseră că era normal – asta până la vârsta de trei sau patru ani. Atunci i s-a anulat certificatul şi a fost izgonit.

Încuviinţă încet din cap.

— Dar n-a fost chiar aşa, răspunse el. Mama l-a iubit foarte mult. Doica îl îndrăgea şi ea la fel de mult. Când au venit să-l ia de acasă, au descoperit că băiatul dispăruse deja – însă, desigur, au trecut totul sub tăcere. Au muşamalizat totul, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic.

Se opri şi reflectă din nou, după care adăugă:

— Fiul lor cel mai mare. Moştenitorul de drept. Waknuk-ul ar trebui să fie al meu – şi chiar ar fi fost, dacă n-ar fi existat *asta*.

Întinzându-şi braţul lung, îl privi pentru o clipă, după care îşi lăsă mâna jos şi se uită la mine:

— Ştii care ar trebui să fie lungimea unui braţ de om?

— Nu, am recunoscut.

— Nici eu. Însă cineva din Rigo ştie foarte bine, vreun expert al imaginii autentice. Aşa că am pierdut proprietatea din Waknuk şi am ajuns să-mi duc viaţa ca un sălbatic în mijlocul sălbaticilor. Eşti fiul lor cel mai mare?

— Singurul lor fiu. Am avut un frate mai mic, dar…

— N-a obţinut certificatul, nu?

Am încuviinţat din cap.

— Aşadar, şi tu ai pierdut Waknuk-ul!

La acest aspect nu mă gândisem. Oricum, nu sperasem să moştenesc proprietatea părinţilor, pentru că nu mă slăbise nici o clipă sentimentul de nesiguranţă, perspectiva, aproape certă, că într-o bună zi aveam să fiu descoperit. Această expectativă sălăşluise în mine prea multă vreme ca să mai pot simţi resentimentul care-i provoca străinului atât de multă amărăciune. Din moment ce lucrurile se rezolvaseră, eram bucuros că scăpasem cu bine – ceea ce-i spusesem şi lui. Nefiind însă deloc mulţumit de vorbele mele, mă scrută gânditor.

— Nu ai curaj să lupţi pentru drepturile ce ţi se cuvin? întrebă puţin acuzator.

— Din moment ce tu eşti moştenitorul real, nu pot lupta pentru ceva ce nu-mi aparţine. Ceea ce vreau să spun este că m-am săturat să trăiesc pe ascuns.

— Dar aici şi noi ne ascundem, îmi răspunse el.

— Posibil, dar puteţi fi voi înşivă. Nu sunteţi nevoiţi să vă duceţi viaţa în făţărnicie. Nu trebuie să vă controlaţi clipă de clipă şi să gândiţi de fiecare dată de două ori înainte să deschideţi gura.

Încuviinţă încet din cap.

— Am auzit şi noi de situaţia voastră. Avem mijloacele noastre de informare, îmi spuse. Dar nu înţeleg de ce sunt atât de porniţi împotriva voastră.

— Cred că îi deranjăm mai mult decât anomaliile obişnuite, pentru că nu au niciun mijloc prin care să ne identifice, i-am explicat. Îşi închipuie probabil că sunt mai mulţi aşa ca noi, pe care nu i-au descoperit, şi vor să ne prindă ca să-i dăm în vileag pe toţi.

— Un motiv în plus ca să nu vă lăsaţi prinşi, spuse el.

Ştiam că Michael intrase în contact cu noi şi că Rosalind îi răspundea, însă nu puteam purta două discuţii deodată, aşa că am lăsat-o pe ea să comunice.

— Aşadar, vin după voi până în Liziere? Câţi sunt? întrebă el.

— Nu ştiu sigur, i-am răspuns, gândindu-mă cum să folosesc în avantajul nostru informaţiile pe care le deţineam.

— Din câte-am auzit, ar trebui să dispuneţi de mijloacele prin care să puteţi afla, îmi spuse el.

Mă întrebam cât de multe ştia despre noi şi dacă aflase despre Michael – ceea ce părea puţin probabil. Coborându-şi puţin pleoapele, continuă:

— Băiete, ai face bine să nu te joci cu noi. Ei vă urmăresc pe voi, iar fuga voastră ne-a provocat şi nouă neplăceri. De ce-ar trebui să ne pese de voi? Ne este foarte uşor să-l punem pe unul din voi în drumul hăitaşilor şi să aflăm.

Petra înţelesese imediat aluzia şi interveni panicată:
— Sunt mai mult de-o sută de bărbaţi, răspunse ea.
Bărbatul o privi gânditor pentru un moment.
— Aşadar, printre ei este unul ca voi – exact cum bănuisem, zise el, dând iarăşi din cap. Au trimis o sută de bărbaţi după trei fugari. Cam mulţi… Înţeleg… adăugă el, îndreptându-şi privirea spre mine: N-au existat în ultima vreme zvonuri referitoare la problemele care s-ar putea ivi din Liziere?
— Ba da, am recunoscut.
Zâmbi mulţumit.
— Nouă ne convine. Încercând să vă prindă pe voi, iată că s-au hotărât, pentru prima dată, să ia iniţiativa şi să ne invadeze. Cert este că vor porni pe urmele voastre. Aveţi idee la ce distanţă sunt?
Consultându-mă cu Michael, am aflat că grupul principal mai avea de străbătut câţiva kilometri până când să ajungă la echipa care trăsese spre noi şi speriase caii. Dificultatea consta însă în transmiterea exactă a poziţiei urmăritorilor. Interlocutorul îmi înţelese dificultatea şi nu păru foarte tulburat.
— Este şi tatăl tău cu ei? întrebă el.
Era o întrebare pe care avusesem grijă să nu i-o adresez lui Michael. Nici de această dată n-am adresat-o, ci m-am mulţumit să-i răspund printr-un simplu „nu”. Observasem cu coada ochiului că Petra dorea să spună ceva, dar Rosalind interveni şi-o opri imediat.
— Păcat, spuse omul-păianjen. Speram de multă vreme să-l întâlnesc pe tatăl tău şi să ne înfruntăm de pe poziţii egale. Existau zvonuri că s-ar afla printre urmăritori, dar poate că nu este un veritabil apărător al imaginii autentice, aşa cum i s-a dus vestea.
Continua să mă fixeze pătrunzător cu privirea şi, pentru că nu-i adresasem lui Michael întrebarea, simţeam solidaritatea şi înţelegerea lui Rosalind ca o strângere de mână.
Apoi, destul de brusc, îşi îndreptă atenţia spre Rosalind. Ea, la rându-i, îl privi la fel: încrezătoare, fermă, şi-l ţintui

cu răceală secunde bune. Deodată, spre marea mea surprindere, cedă. Îşi coborî ochii, se îmbujoră şi zâmbi uşor…

Dar bărbatul greşise. Nu era o capitulare în faţa celui puternic, a învingătorului. Aversiunea, repulsia fusese cea care îi frânse din interior mijloacele de apărare. Percepusem în mintea ei imaginea bărbatului, exagerată şi oribilă. Temerile pe care şi le ascunsese atât de bine, explodaseră şi era pur şi simplu îngrozită; însă nu ca o femeie subjugată de un bărbat, ci ca un copil înfiorat de o monstruozitate. Petra, de asemenea, captase imaginea involuntară şi ţipă speriată.

M-am năpustit cu toată forţa spre bărbat, răsturnându-i scaunul şi trântindu-l la pământ. Cele două gărzi din spate au sărit imediat pe mine, dar, înainte să mă imobilizeze, apucasem să-i aplic o lovitură în plin.

Omul-păianjen se ridică în capul oaselor şi-şi masă falca. Rânji la mine, dar în niciun caz pentru c-ar fi fost amuzat.

— Asta îţi face onoare, atât şi nimic mai mult, recunoscu el, ridicându-se pe picioarele sale ca nişte catalige. Încă n-ai văzut femeile noastre, nu-i aşa, băiete? Să le priveşti bine când pleci şi poate că vei înţelege. În plus, asta de aici poate face copii. De multă vreme îmi doream să am şi eu moştenitori – chiar şi cu riscul că vor arăta întrucâtva ca tatăl lor. Rânji scurt şi apoi se încruntă: Băiete, ar fi mai bine să iei lucrurile aşa cum sunt. Fii rezonabil, pentru că eu nu ofer nimănui o a doua şansă. Apoi îşi îndreptă privirea spre bărbaţii care mă ţineau: Descotorosiţi-vă de el, spuse. Iar dacă nu înţelege să stea departe de noi, împuşcaţi-l.

Smucindu-mă puternic, cei doi m-au întors şi am pornit la drum. La marginea poienii, unul dintre ei îmi indică direcţia dându-mi un şut în spate.

— Să nu care cumva să te opreşti, îmi spuse.

M-am ridicat şi m-am întors, însă celălalt mă luă în cătarea săgeţii pe care o avea pregătită şi-mi făcu semn din cap s-o iau din loc. M-am supus şi am înaintat – dar

numai câţiva metri, până când am reuşit să mă fac nevăzut printre copaci; după aceea am făcut pe furiş cale-ntoarsă.

Exact la asta se şi aşteptau, fiindcă m-au prins imediat. Însă nu m-au atacat cu săgeţile, ci s-au mulţumit să mă bată serios şi să mă arunce înapoi în cătiniş. Îmi amintesc cum am planat în aer, dar nu ţin minte şi aterizarea...

15

Cineva sau ceva mă ţinea de subsuori şi mă târa încet. Crenguţele se îndoiau şi mă plesneau încet peste faţă.

— Şşş… şopti o voce în spatele meu.

— Opreşte-te un minut şi o să-mi revin, am murmurat şi eu.

Mişcarea încetă. Pentru o clipă am stat întins şi, adunându-mi forţele, m-am răsucit apoi pe burtă. O femeie, o tânără, de fapt, stătea ghemuită şi mă privea.

Soarele aproape că asfinţise, iar sub copaci era destul de întunecat – aşa că n-am putut s-o văd prea bine. Părul brunet îi cădea pe obrajii arşi de soare, iar ochii negri, strălucitori, mă priveau cu sinceritate. Corsajul rochiei maronii, uzate, era zdrenţuit, plin de pete. Rochia nu avea mâneci, dar ceea ce m-a frapat cel mai mult a fost lipsa crucii. Nu mai stătusem niciodată faţă în faţă cu o femeie care să nu aibă însăilată pe rochie crucea ocrotitoare. Arăta ciudat, chiar indecent. Ne-am privit reciproc câteva secunde.

— David, nu mă recunoşti, spuse ea tristă. Până în acel moment nu o recunoscusem. Dar felul în care îmi rostise numele, m-a făcut să tresar.

— Sofia! Oh, Sofia…

Îmi zâmbi.

— Dragul meu David, continuă ea. Te-au rănit rău?

Am încercat să-mi mişc braţele şi picioarele, însă erau ţepene şi mă dureau în mai multe locuri, la fel ca şi bustul şi capul. Pe obrazul stâng am simţit o pată de sânge închegat, dar nu simţeam să am nimic rupt. Am dat să mă ridic, Sofia însă mă opri, punându-şi mâna pe braţul meu.

— Încă nu. Mai aşteaptă până se întunecă, îmi zise continuând să mă privească. V-am văzut când v-au adus. Pe tine, pe fetiţă şi pe cealaltă tânără – cine e, David?

Întrebarea Sofiei mă readuse brusc în simţiri. Le-am apelat înnebunit pe Rosalind şi Petra, dar fără rezultat. Simţindu-mi panica, Michael interveni ferm – şi uşurat,

totodată.

— Slavă cerului că ţi-ai revenit. Ne-ai speriat foarte rău. Linişteşte-te. Sunt bine amândouă, doar că au fost foarte obosite şi acum dorm.

— Şi Rosalind…?

— Ţi-am zis, e în regulă. Ce s-a întâmplat cu tine?

I-am explicat pe scurt. Dialogul n-a durat mai mult de câteva secunde, dar suficient pentru ca Sofia să-mi arunce o privire curioasă.

— David, cine este tânăra? repetă ea.

I-am spus că Rosalind e verişoara mea. Privindu-mă atentă în timp ce-i răspundeam, dădu încet din cap.

— O vrea pentru *el*, nu-i aşa? întrebă ea.

— Aşa ne-a spus, am confirmat înverşunat.

— Ea poate să-i ofere copii? insistă Sofia.

— De ce vrei să mă chinuieşti? am întrebat-o.

— Deci o iubeşti, continuă ea.

Din nou… un simplu cuvânt… Când două minţi au învăţat să se contopească, fără să mai păstreze măcar un gând pentru sine, fiecare absorbind atât de mult din cealaltă încât nu mai poate fi niciodată solitară; când se ajunge la o viziune unitară, iubind ca printr-o singură inimă, exultând într-o unică fericire; când în acele clipe de unitate nu mai există nimic separat, cu excepţia trupurilor ce tânjesc unul după celălalt… ce semnificaţie mai poate avea un cuvânt în astfel de trăiri? Cuvintele sunt total inutile.

— Ne iubim, i-am răspuns.

Sofia încuviinţă din cap. Luă câteva rămurele şi le rupse între degete, privindu-şi falangele bronzate.

— Să ştii că el a plecat, îmi spuse ea. S-a dus la luptă. Aşa că fata este în siguranţă, pentru moment.

— Acum doarme, i-am răspuns. Dorm amândouă.

Îşi ridică mirată privirea:

— De unde ştii?

Am lămurit-o concis, cât am putut de simplu. Mă ascultă continuând să rupă crenguţele, după care dădu iarăşi din cap.

— Da, mi-aduc aminte. Mama mi-a spus că simţise ceva… fiindcă uneori o înţelegeai înainte să apuce să vorbească. La asta te referi?

— Da. Bănuiesc că şi mama ta avea într-o oarecare măsură această capacitate, numai că nu o conştientizase.

— Trebuie să fie un lucru minunat, îmi zise ea puţin visătoare. E ca şi cum ai avea mai mulţi ochi în interior.

— Cam aşa ceva, am confirmat. Mi-e dificil să-ţi explic. Dar să ştii că nu e întotdeauna plăcut. Câteodată te poate răni destul de tare.

— Anormalitatea este întotdeauna traumatizantă, spuse ea, continuând să stea pe vine şi să-şi privească pierdută mâinile pe care şi le ţinea în poală.

— Dacă o să-i dăruiască urmaşi, pe mine nu o să mai mă vrea, zise ea într-un final.

Afară era încă suficientă lumină ca să-i observ o lacrimă pe obraz.

— Sofia, draga mea, eşti îndrăgostită de bărbatul ăla… care arată ca un păianjen?

— Oh, te rog, nu-i spune aşa – fiindcă niciunul dintre noi nu-şi poate schimba condiţia. Îl cheamă Gordon. Şi este foarte bun cu mine, David. Chiar mă îndrăgeşte. Dar ca să înţelegi ce-ţi spun ar trebui să ai la fel de puţin ca şi mine. Tu nu ştii ce înseamnă singurătatea şi nu poţi înţelege pustietatea îngrozitoare care pândeşte în jurul nostru. I-aş fi dăruit copii cu cea mai mare bucurie, dacă aş fi putut… Of, de ce ne-au făcut una ca asta? De ce nu m-au ucis? Ar fi fost mult mai uman…

Se aşeză fără să scoată un sunet. De sub pleoapele închise lacrimile i se prelingeau pe obraji. I-am luat mâna într-ale mele şi mi-am amintit scena despărţirii: tatăl ei, înaintând la braţ cu soţia, silueta micuţă ce-mi făcea semn cu mâna, în timp ce dispăreau în spatele copacilor; dezolarea care mă copleşise, umezeala unui sărut ce-mi persista pe obraz, cârlionţul cu panglică aurie pe care-l ţinusem în palmă. O priveam şi inima îmi plângea îndurerată.

— Sofia, i-am zis. Scumpa mea Sofia. Nu vom ajunge

până acolo. Înţelegi? Nu se va întâmpla una ca asta, pentru că Rosalind nu va permite aşa ceva. Ai cuvântul meu.

Deschise ochii şi mă privi printre lacrimi.

— Nu poţi *cunoaşte* aşa ceva despre o altă persoană. Tu doar încerci să...

— Nu, Sofia. Chiar *ştiu.* În ceea ce ne priveşte pe noi doi, putem cunoaşte foarte puţin unul despre celălalt, dar în privinţa lui Rosalind lucrurile stau cu totul altfel – asta şi înseamnă o gândire unitară.

Mă privi cu îndoială.

— Tu chiar spui adevărul? Pentru că nu înţeleg…

— Cum ai putea? Însă te asigur că nu mint. Chiar am simţit ce sentimente avea în privinţa păian… a bărbatului acela.

Continuă să mă privească, puţin neliniştită.

— Înseamnă că nu-mi poţi vedea gândurile? întrebă ea, vag tulburată.

— Nu mai mult decât poţi să afli tu ce gândesc, am asigurat-o. Să nu-ţi închipui că este un fel de spionaj. Mai degrabă e ca şi cum ţi-ai putea exprima verbal gândurile, desigur, numai dacă doreşti asta – iar dacă nu, poţi foarte bine să le ţii numai pentru tine.

Spre deosebire de discuţiile purtate cu unchiul Axel, mi-a fost mult mai dificil să-i explic, dar m-am chinuit să-mi simplific cât mai mult cuvintele, până când mi-am dat seama că se întunecase de tot şi că vorbeam unei siluete pe care n-o mai distingeam. Aşa că m-am oprit:

— S-a întunecat îndeajuns?

— Da. Însă am face bine să fim în continuare cu băgare de seamă, îmi spuse ea. Poţi să mergi singur? Hai, că nu mai e mult.

M-am ridicat, resimţind din plin rigiditatea şi durerea provocată de contuzii, dar fără să mă chinuie nimic altceva. Cum Sofia părea să vadă mai bine decât mine în beznă, mă luă de mână şi mă conduse. Printre copaci, în stânga noastră am zărit focuri pâlpâind, semn că ocoleam tabăra. Ne-am continuat drumul pe lângă ea, până când am ajuns la stânca joasă care împrejmuia partea de nord-

vest a taberei şi am înaintat încă vreo cincizeci de metri pe lângă poalele ei. Se opri şi-mi aşeză mâinile pe o scăriţă rugoasă ce era atârnată de faţada stâncii.

— Urcă după mine, îmi şopti, dispărând iute deasupra mea.

Am urcat prevăzător până la capătul de sus al scării proptite de un pervaz stâncos. Întinse o mână şi mă ajută să intru.

— Aşează-te, îmi zise, după ce am trecut de o prispă joasă din lemn.

Se foi pe lângă mine, căutând ceva. Câteva scântei îmi dăduseră de înţeles că umbla după amnar şi cremene. A continuat să scapere până când reuşi să aprindă două lumânări scurte şi groase, care ardeau fumegând şi miroseau îngrozitor, dar m-au ajutat să văd împrejurimile.

Peştera, săpată în rocă nisipoasă, avea aproximativ cinci metri lungime şi trei lăţime. Intrarea era acoperită cu o bucată de piele. Înăuntru, într-un colţ, tavanul prezenta o fisură din care picurau stropi de apă, cam unul pe secundă, direct într-o găleată din lemn. Excesul de apă se revărsa din găleată şi se scurgea spre ieşire printr-un mic şanţ ce străbătea grota pe toată lungimea ei. În alt colţ se afla o saltea din rămurele acoperite cu piei şi o pătură ponosită. Mai observasem câteva străchini şi alte vase de bucătărie. Lângă intrare, scobitura în care se făcea focul, acum stins, avea un sistem ingenios de reglare a fluxului de aer, printr-o gaură sfredelită direct spre exterior. Mânerele câtorva cuţite şi ale altor ustensile ieşeau din nişele săpate în pereţi. O suliţă, un arc şi o tolbă din piele cu o duzină de săgeţi stăteau aşezate alături de salteaua din crengi. Cam asta era tot.

Mi-am amintit de bucătăria din casa familiei Wender, de cămăruţa curată şi luminoasă ce mi se păruse foarte primitoare, fiindcă nu avea pe pereţi niciun text canonic. Lumânările pâlpâiau, trimiţându-şi spre tavan fumul înecăcios, fetid.

Sofia cufundă un vas în găleată, scoase dintr-o nişă o cârpă destul de curată şi se apropie de mine. Îmi spălă

sângele de pe obraji, părul năclăit şi-mi examină rana.

— E doar o tăietură superficială, îmi spuse pe un ton liniştitor.

Mi-am spălat mâinile în vas. Fata aruncă apa în şănţuleţul de scurgere, clăti vasul şi-l puse la loc.

— Ţi-e foame, David? întrebă ea.

— Foarte, i-am răspuns. Exceptând masa frugală pe care o luasem în timpul unui scurt popas, nu mâncasem nimic toată ziua.

— Să nu pleci, pentru că nu întârzii mult, îmi ceru ea şi dispăru în spatele paravanului de piele.

Am rămas în compania umbrelor ce dansau pe pereţii stâncoşi şi a plescăiturilor ritmice ale picăturilor de apă şi mi-am zis că, foarte probabil, acela era un lux în Liziere. „Ar trebui să ai la fel de puţin ca şi mine…” îmi spusese Sofia, deşi nu se referise în niciun caz la bunurile materiale. Pentru a scăpa de singurătate şi durere, am căutat compania lui Michael.

— Unde eşti? Ce s-a mai întâmplat? l-am întrebat.

— Peste noapte campăm, fiindcă e prea riscant să înaintăm pe întuneric, îmi răspunse el, încercând să-mi transmită o imagine a locului în care ajunseseră, aşa cum îl văzuse înainte de asfinţit. Dar locul putea foarte bine să fie oricare din cele douăsprezece popasuri de pe traseul nostru.

— Înaintarea de astăzi a fost anevoioasă – şi istovitoare. Cei din Liziere îşi cunosc bine pădurile. Ne aşteptaserăm la o ambuscadă serioasă, însă n-au făcut decât să ne hărţuiască şi să ne atace pe furiş. Ne-au ucis trei oameni şi ne-au rănit alţi şapte – doi dintre ei foarte grav.

— Şi continuaţi să veniţi după noi?

— Da. Acum avem sentimentul că, în sfârşit, reprezentăm o forţă şi că avem şansa să le dăm o lecţie celor din Liziere şi să-i potolim pentru o perioadă. În plus, toţi trei sunteţi căutaţi în disperare. Umblă zvonul că mai sunt vreo două duzini ca noi, sau chiar mai mulţi, împrăştiaţi prin Waknuk şi prin districtele din împrejurimi – din acest motiv vor neapărat să vă prindă şi să vă aducă

acasă, ca să-i identificaţi pe toţi. Făcu o pauză, după care continuă neliniştit şi mâhnit: David, adevărul e că mă tem – mi-e foarte teamă – şi cred că acasă a mai rămas doar unul.

— *Unul!*

— Rachel a reuşit cu mari eforturi să mă contacteze, foarte slab. Mi-a spus că s-a întâmplat ceva cu Mark.

— L-au prins?

— Nu. Ea nu crede asta, pentru că ar fi înştiinţat-o imediat dacă s-ar fi petrecut aşa ceva. Pur şi simplu s-a oprit. De mai bine de douăzeci şi patru de ore nu a mai transmis nimic.

— Să fie vorba de un accident? Îţi aduci aminte de Walter Brent – băieţelul care a fost omorât de un buştean? Şi el s-a oprit la fel de subit.

— Este posibil. Rachel însă nu ştie ce să creadă şi e foarte înspăimântată, fiindcă ar însemna că a rămas singură. Comunicarea a fost la limită şi ne-am chinuit amândoi foarte mult. După trei-patru kilometri sunt sigur că nu vom mai putea intra în contact.

— Ciudat că nu am recepţionat nici măcar părerea ta, i-am spus.

— Probabil pentru că am comunicat în răstimpul în care îţi pierduseşi cunoştinţa, îmi răspunse el.

— Oricum, de îndată ce se va trezi, Petra va putea să intre în legătură cu Rachel, i-am reamintit eu. Din câte se pare, ea nu are nici o problemă cu distanţa.

— Da, aşa e, uitasem complet, consimţi el. O va mai încuraja puţin.

Câteva clipe mai târziu, pe sub cortină îşi făcu apariţia o mână ce împinse un bol de lemn prin deschizătura peşterii, apoi Sofia intră de-a buşilea şi mi-l dădu. Reteză din fitilele celor două lumânări dezgustătoare şi se aşeză pe o piele cum nu mai văzusem, în timp ce eu începusem deja să mă servesc cu o lingură din lemn. Mâncarea a fost una neobişnuită, alcătuită din mai multe soiuri de muguri, bucăţi de carne şi pesmeţi fărâmiţaţi, dar amestecul nu a fost deloc rău, şi oricum binevenit. Pot spune că mi-a

plăcut, aproape până la ultima înghiţitură, când am fost brusc zguduit într-un mod atât de brutal încât mi-am vărsat pe cămaşă tot conţinutul lingurii: se trezise Petra.

I-am răspuns imediat şi Petra trecu subit de la nelinişte la exaltare. A fost măgulitor pentru mine, dar şi foarte dureros. Evident, copila o trezise şi pe Rosalind, fiindcă îi captasem modelul gândurilor în mijlocul haosului provocat de Michael – care se întreba ce naiba se petrece – şi protestele de îngrijorare ale prietenei din Sealand.

Petra se controlă şi nebunia încetă. Am simţit cum şi ceilalţi s-au destins prevăzători.

— Gata, i-a trecut? Ce-au vrut să însemne toate acele tunete şi fulgere? întrebă Michael.

Petra ne răspunse imediat, străduindu-se cât putea de mult să-şi atenueze transmisia:

— Crezusem că David e mort. Ne-am speriat că l-au omorât.

Începusem să-i percep gândurile lui Rosalind, solidificându-se dintr-un fel de vârtej, în forme inteligibile. Eram copleşit, doborât, fericit şi tulburat în acelaşi timp. Oricât am încercat, n-am mai fost în stare să-i răspund clar. Michael însă puse capăt acestei stări.

— Nu-i deloc decent pentru ceilalţi, comentă el. Dacă binevoiţi să încetaţi, să ştiţi că mai avem şi alte lucruri de discutat. După o scurtă pauză, continuă: Bun, acum hai să clarificăm care este poziţia voastră.

Ne-am lămurit imediat. Rosalind şi Petra erau tot în cortul unde le văzusem ultima dată. Omul-păianjen plecase şi le lăsase în paza unei namile cu ochi roz şi păr alb. Eu le-am explicat ultimul situaţia în care mă aflam.

— Foarte bine, zise Michael. Spui că bărbatul-păianjen reprezintă o autoritate acolo şi că acum e plecat la luptă. Dar ştii cumva dacă intenţionează să participe la luptă, sau doar s-a dus să dea dispoziţii active? Întreb fiindcă în cel de-al doilea caz există posibilitatea să se întoarcă în orice moment.

— Habar n-am, i-am răspuns.

Rosalind interveni brusc, aproape cu aceeaşi isterie pe

care o simţisem la ea şi mai devreme:
— Mi-e frică de el. E complet diferit de noi. Nici măcar nu se poate compara. Ar fi o atrocitate – e ca un animal. Nu aş putea pentru nimic în lume… Iar dacă încearcă să mă oblige, o să mă omor…
Michael se manifestă ca o găleată plină cu apă îngheţată:
— N-ai de ce să faci un lucru atât de prostesc. Dacă va fi necesar, îl vei ucide pe lungan.
Cu un aer de fermă convingere că a rezolvat această problemă, îşi îndreptă atenţia în altă parte şi transmise cu toată forţa o întrebare prietenei Petrei:
— Crezi în continuare că poţi ajunge la noi?
Răspunsul veni de la mare distanţă, clar şi fără efort. Era un calm şi încrezător „da”.
— Când? întrebă Michael.
Replica veni după o scurtă pauză, ca şi cum străina s-ar fi consultat cu altcineva.
— Nu vom întârzia mai mult de şaisprezece ore! îi răspunse ea încrezătoare.
Scepticismul lui Michael se mai diminuă şi, pentru prima dată, se arătă dispus să creadă în posibilitatea ajutorului femeii.
— În acest caz ne mai rămâne doar să ne asigurăm că voi trei rămâneţi teferi până atunci, ne spuse el îngândurat.
— Aşteptaţi puţin. Nu vă grăbiţi, le-am spus privind spre Sofia.
Lumânările, deşi fumegânde, făceau destulă lumină cât să-mi permită să-i văd chipul care mă privea concentrat şi puţin neliniştit.
— Ai „vorbit” cu ea? mă întrebă Sofia.
— Şi cu sora mea, i-am răspuns. Acum s-au trezit şi sunt în cort, păzite de un albinos. Foarte ciudat.
— Ciudat? repetă ea nedumerită.
— Da, pentru că ar fi fost normal să pună o femeie care să le păzească…
— Aici suntem în Liziere, îmi reaminti ea cu

amărăciune.

— Ah… înţeleg, i-am zis stângaci. În fine, ideea e următoarea: crezi că există o modalitate prin care să le scoatem de acolo înainte să se întoarcă el? Consider că acum e momentul să acţionăm, fiindcă odată ce se va întoarce…

Am ridicat din umeri, fără să-mi dezlipesc privirea de a ei. Apoi întoarse capul şi, după ce contemplă câteva clipe lumânările, încuviinţă:

— Da. Aşa ar fi cel mai bine pentru toţi – pentru absolut toţi, exceptându-l pe el… adăugă ea, pe jumătate tristă. Da, cred că putem să le scăpăm.

— Chiar acum?

Dădu din nou din cap aprobator, iar eu am ridicat suliţa întinsă lângă saltea şi am cântărit-o în mână. Era destul de uşoară, dar bine echilibrată. Sofia mă privi şi clătină din cap.

— David, tu trebuie să rămâi aici, spuse ea.

— Dar… am început eu.

— Nu insista, pentru că dacă vei fi văzut, se va da alarma imediat. Eu însă n-am să dau nimănui de bănuit, chiar dacă voi intra în cort.

Avea perfectă dreptate. Fără tragere de inimă, am pus suliţa la locul ei.

— Dar crezi că poţi să…?

— Bineînţeles, îmi răspunse categorică.

Se ridică şi se duse în faţa unei nişe, de unde scoase un cuţit cu lamă lată, imaculată, lucitoare, care părea să fi făcut cândva parte din accesoriile de bucătărie ale unei ferme prădate. Îl ascunse în cureaua fustei, lăsându-i afară doar mânerul negru. Apoi, se întoarse şi mă privi lung.

— David… începu ea într-o doară.

— Ce e? am întrebat.

Dar se răzgândi şi-mi răspunse cu voce schimbată:

— Vrei să le transmiţi să nu facă niciun zgomot? Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu scoată un sunet. Spune-le să aibă pregătite două şaluri negre şi să nu le fie teamă să mă urmeze. Crezi că e poţi face să înţeleagă?

— Desigur. Dar vreau să mă laşi pe mine…

Scutură din cap şi mă întrerupse brusc:

— Nu, David. Riscul este prea mare, mai ales că tu nici nu cunoşti locurile.

Stinse între degete lumânările şi dădu la o parte draperia de la intrare. I-am zărit pentru un moment silueta pe fundalul obscur al intrării, apoi se făcu nevăzută.

I-am transmis lui Rosalind instrucţiunile şi am convins-o amândoi pe Petra de importanţa tăcerii desăvârşite. Nemaiavând altceva de făcut, nu-mi rămăsese decât să aştept şi să ascult ritmul picăturilor în întuneric.

N-am avut însă răbdare să aştept prea mult. Aşa că m-am dus la intrare şi am privit în beznă. Printre colibe licăreau câteva focuri; locul nu era pustiu, pentru că pâlpâirile erau întrerupte din când în când de oamenii care treceau prin dreptul lor. Se auzea murmur de voci, foşnitul mişcărilor haotice, strigătul distonant, îndepărtat, al unei păsări de noapte, urletul unui animal aflat la şi mai mare distanţă. Nimic altceva.

Aşteptam cu toţii. Petrei îi scăpă pentru o clipă un val inform de entuziasm. Nimeni însă nu-l comentă.

Rosalind îi transmise imediat forma liniştitoare a unui „este în regulă”, dar de care era ataşat un neobişnuit sentiment de tulburare. Cel mai înţelept era să nu le distrag atenţia şi să nu întreb care e cauza neliniştii.

Am ascultat atent. Nu se auzea nici o alarmă şi nu sesizasem nici o schimbare în freamătul general. Parcă trecuse o groază de timp până când am auzii paşi scrâşnind pe nisipul de afară. Suportând greutatea, fusceii scăriţei scrijelină încet marginea stâncii. M-am retras înapoi în peşteră. Rosalind mă întrebă în tăcere, cu oarecare îndoială:

— E totul în regulă? David, eşti aici?

— Da, urcaţi, le-am răspuns.

O figură apăru abia conturată în deschizătura grotei. Apoi, urmă o siluetă mai mică şi, la sfârşit, a treia. Intrarea a fost acoperită la loc, iar gazda aprinse din nou lumânările.

Toţi trei, Rosalind, Petra şi cu mine, am privit apoi înmărmuriţi de groază cum Sofia scoate din găleată un vas plin cu apă, şi-şi spală de sânge braţele şi cuţitul.

16

Cele două tinere se priviră curioase şi prudente. Ochii Sofiei coborâră încet pe rochia maronie de lână a lui Rosalind, pe broderia cafenie în formă de cruce şi poposiră o clipă pe ghetele ei din piele tăbăcită. Se uită apoi la mocasinii săi subţiri şi la fusta scurtă şi zdrenţuită. Pe corsaj observă că are pete noi, apărute în ultima jumătate de oră. Şi-l dădu jos fără să nici o jenă şi-l înmuie în apă rece, adresându-i-se lui Rosalind:

— Trebuie să scapi de cruce. La fel şi ea, continuă, aruncând o privire spre Petra. Cu ele pe piept sunteţi victime sigure. Noi, femeile din Liziere, nu simţim că ne-au ajutat. Bărbaţii, la fel, le detestă şi ei. Poftim, ajută-te cu ăsta.

Luă dintr-o nişă un cuţitaş cu lamă subţire şi i-l dădu.

Rosalind îl luă şovăind şi-l privi, apoi se uită în josul broderiei care nu lipsise de pe niciuna din rochiile pe care le purtase până atunci. Sofia o privea.

— Şi eu am purtat aşa ceva, îi spuse ea. Dar nu m-a ajutat cu nimic.

Cu inima îndoită, Rosalind îşi ridică ochii spre mine. Am fost de acord, dând din cap:

— Pe aici nimeni nu pune preţ pe imaginea autentică. Aşa că, riscaţi foarte mult dacă le păstraţi.

Am privit scurt spre Sofia.

— Aşa e, spuse ea. Pe lângă faptul că vă poate identifica oricine cu mare uşurinţă, reprezintă şi o sfidare.

Rosalind luă cuţitul şi, fără nici o tragere de inimă, începu să taie cusăturile.

— Şi acum? m-am adresat Sofiei. N-ar trebui să fugim cât de departe putem, înainte de ivirea zorilor?

Continuând să-şi înmoaie corsajul, scutură din cap:

— Nu. O pot găsi oricând pe victimă şi atunci vor porni imediat după voi. Vor fi convinşi că voi trei l-aţi omorât şi că aţi fugit în pădure. Ce i-ar putea face să creadă că v-aţi ascuns aici? Însă puteţi fi siguri că vor scormoni

împrejurimile după voi.

— Ne sugerezi să rămânem aici?

La întrebarea mea, încuviinţă din cap, adăugând:

— Nu mai mult de două sau trei zile. Apoi, îndată ce-şi vor fi încetat căutările, o să vă ajut să fugiţi.

Rosalind îşi ridică îngândurată ochii şi întrebă:

— De ce faci toate acestea pentru noi?

I-am povestit totul despre Sofia şi lungan, mult mai iute decât aş fi putut prin cuvinte. Dar lămuririle mele nu o mulţumiseră întru totul. În lumina tremurătoare, ea şi Sofia continuau să se înfrunte din priviri.

Sofia dădu drumul corsajului în apa din găleată şi se ridică încet. Se aplecă spre Rosalind, buclele negre i se legănau pe sânii goi şi ochii i se îngustară.

— La naiba, îi spuse ea ranchiunoasă. Lasă-mă în pace, fir-ar să fie.

Rosalind se încordă, pregătindu-se pentru o eventuală ripostă. Mi-am schimbat imediat poziţia, aşa încât să pot interveni în caz de nevoie. Scena ţinu câteva secunde bune: Sofia, se aplecase ameninţător, neîngrijită şi pe jumătate goală, acoperită doar cu o fustiţă zdrenţuită; Rosalind, în rochia ei maronie, cu braţul stâng al crucii atârnând descusut, cu părul lucindu-i ca bronzul în lumina lumânărilor, cu privirea ageră şi chipul gingaş îndreptat puţin în sus. Criza însă trecu şi tensiunea scăzu. Violenţa se stinse din ochii Sofiei, dar fata nu schiţă nici o mişcare. Gura i se strâmbă puţin şi începu să tremure, supărată şi înverşunată.

— Du-te naibii! repetă ea. Hai, continuă să râzi de mine, cu chipul tău drăguţ şi nesuferit. Merit să râzi de mine, pentru că-l *doresc* cu adevărat – da, *eu!* adăugă ea, râzând scurt şi înecându-se. Şi la ce bun? O, Doamne, ce rost are? Dacă nu te-ar fi iubit pe tine, la ce i-aş mai folosi – aşa cum sunt?

Îşi cuprinse faţa în palme şi rămase nemişcată, tremurând toată, apoi se întoarse şi se aruncă pe salteaua din vreascuri.

Privirile ni s-au îndreptat spre colţul întunecat al

peşterii. Unul din mocasini îi căzuse, dând la iveală o talpă maronie, soioasă, şi cuta celor şase degete. M-am întors către Rosalind şi am văzut în ochii ei remuşcare şi groază. Instinctiv, a dat să se ridice, dar am oprit-o, clătinând din cap, iar ea se reaşeză, şovăitoare.

Singurele sunete care umpleau spaţiul peşterii erau suspinele de disperare şi clipocitul picăturilor.

Petra privi spre noi, apoi către silueta din pat şi iarăşi spre noi, aşteptând o reacţie. Văzând că niciunul nu are de gând să acţioneze, hotărî să intervină singură. Porni spre pat şi îngenunche îngrijorată la marginea lui. Atinse, şovăind, şuviţele negre ale Sofiei, zise:

— Te rog… te rog, *opreşte-te*.

O tresărire întrerupse suspinele. După o scurtă pauză, Sofia îşi trecu braţul bronzat pe după umărul Petrei. Sunetele jalnice deveniră mai puţin deprimante… şi, chiar dacă nu îi mai sfâşiau inima, o îndurerau şi o răneau…

*

M-am trezit fără nici o tragere de inimă, amorţit şi rece pe podeaua stâncoasă. Aproape imediat am fost contactat de Michael:

— Aveai de gând să dormi toată ziua?

Privind spre ieşire, am văzut o fantă de lumină ce se strecura pe sub cortina din piele.

— Cât e ceasul? l-am întrebat.

— Cred că-i aproape opt. S-a luminat de trei ore şi am şi avut parte de o bătălie.

— Ce s-a întâmplat?

— Presimţind că ni se pregăteşte o ambuscadă, am trimis un grup de cercetaşi. Oamenii noştri au dat peste forţele lor de rezervă, care ar fi trebuit să suplimenteze numărul atacatorilor. Evident, au crezut că acela e grosul armatei noastre şi au atacat, iar rezultatul a fost o încăierare generală, din care noi am scăpat doar cu doi sau trei oameni răniţi.

— Şi continuaţi să veniţi după noi?

— Da. Bănuim că se vor reorganiza undeva, dar pentru moment au dispărut cu toţii. Nu întâmpinăm nici cea mai

mică opoziţie.

Lucrurile nici că puteau să decurgă mai rău. I-am explicat care era poziţia noastră şi că, în timpul zilei, nu aveam nici o şansă să ieşim din peşteră nevăzuţi. Pe de altă parte, dacă am fi rămas locului şi zona ar fi fost ocupată, cu siguranţă că am fi fost descoperiţi în peşteră.

— Dar ce se mai aude cu prietenii Petrei din Sealand? întrebă el. Crezi că ne putem baza pe ei?

Prietena Petrei îi răspunse fără întârziere, dar întrucâtva rece:

— *Puteţi* conta pe noi.

— Credeţi că vă încadraţi în timp? o întrebă Michael. N-a intervenit nimic de natură să vă întârzie?

— Vom ajunge exact cum am spus, îl asigură ea. Cam peste opt ore şi jumătate. Nota vagă de aroganţă îi dispăru, iar gândurile i se impregnară cu un soi de uimire: Este într-adevăr un ţinut înspăimântător. Am mai văzut noi zone ale Pustietăţii, dar nu ne-am imaginat că poate exista ceva atât de cumplit. Pe zeci de kilometri pământul arată ca şi cum ar fi fost acoperit cu sticlă neagră; acolo nu există nimic decât un luciu ca un ocean îngheţat de cerneală… cu centuri ale Pustietăţii… întretăiate de alte labirinturi sticloase, înnegurate. Şi continuă aşa, parcă la nesfârşit… Oare ce s-a întâmplat aici? Cum de-au reuşit să creeze un loc atât de înspăimântător…? Nu-i de mirare că niciunul dintre noi nu a ajuns niciodată până aici. Parcă ar fi capătul lumii, hotarul Infernului… o zonă pierdută definitiv şi care va rămâne veşnic lipsită de orice formă de viaţă… Dar de ce? De ce? De ce…? Ştim bine că s-au comportat ca nişte puştani care aveau puteri de zei – dar să fi fost cu toţii nebuni?… munţii sunt ca nişte tăciuni uriaşi, iar câmpiile arată de parcă ar fi acoperite cu gheaţă neagră – după atâtea secole!… e aşa de sinistru… oribil… o alienare monstruoasă… E înfricoşător să te gândeşti că o întreagă rasă ar putea înnebuni… Dacă nu am fi ştiut că sunteţi de cealaltă parte a haosului, am fi făcut imediat cale-ntoarsă…

Petra o întrerupse brusc, învăluindu-ne în nebuloasa

panicii. Nu ştiam că se trezise şi nici cât anume receptase din conversaţie, dar era cert că recepţionase gândul întoarcerii. M-am dus şi am liniştit-o, iar străina din Sealand a putut astfel s-o asigure că ajutoarele sunt pe drum. Spaima se atenuă, iar Petra îşi reveni.

Michael interveni cu o întrebare:

— David, cum rămâne cu Rachel?

Mi-am amintit de îngrijorarea lui din noaptea trecută.

— Petra, draga mea, i-am zis, am ajuns prea departe ca să o mai putem contacta pe Rachel. Nu vrei să încerci tu s-o întrebi ceva?

Petra încuviinţă.

— Am vrea să ştim dacă a mai aflat ceva despre Mark, de când a vorbit ultima oară cu Michael.

Petra transmise întrebarea şi negă imediat din cap.

— Nu, zise ea. Nu mai ştie nimic. Acum se simte foarte rău. Vrea să ştie dacă Michael e bine.

— Spune-i că e bine – ca de altfel şi noi. Şi mai spune-i că o iubim mult şi că ne pare foarte rău că a rămas singură, dar trebuie să fie curajoasă – şi foarte precaută. Să nu arate nimănui că este îngrijorată.

— Da, spune că a înţeles şi că va încerca, ne transmise Petra, îngândurată, apoi îmi zise verbal: Rachel e foarte speriată. Plânge amarnic în sufletul ei şi-l doreşte pe Michael.

— Ţi-a zis ea asta? am întrebat.

Petra negă din cap:

— Nu. Era un gând destul de ascuns, dar am reuşit să-l percep.

— Am face bine să nu spunem nimic despre acest lucru, am hotărât eu. Pentru că nu e treaba noastră. Gândurile tăinuite ale unei persoane nu trebuie să fie cunoscute şi de alţii, aşa că vom pretinde că nu le-am observat.

— Bine, consimţi calmă Petra.

Speram să fie bine. Când am reflectat la această problemă nu eram deloc sigur că mă interesa prea mult descoperirea gândurilor tăinuite. Era totuşi o chestiune care ar fi tulburat pe oricine şi l-ar fi îndreptat spre

retrospecţie…

Sofia se trezi câteva minute mai târziu. Arăta iarăşi calmă şi stăpână pe situaţie, ca şi cum furtuna de noaptea trecută ar fi încetat de la sine. Ne-a trimis în fundul peşterii şi a dat la o parte perdeaua ca să-i permită luminii să pătrundă, după care a aprins focul în scobitura din podea. Cea mai mare parte a fumului ieşea în exterior; restul compensa măcar prin obscurizarea interiorului, aşa încât să nu putem fi văzuţi din afară. Scoase câte un polonic cu ceva din doi-trei săculeţi, vărsă totul într-un ceaun din fier, adăugă nişte apă şi-l aşeză pe foc.

— Ai grijă să nu dea în foc, îi ceru lui Rosalind, după care dispăru pe scara exterioară.

După douăzeci de minute se întoarse. Aruncă pe pragul de la intrare câteva turte de pâine veche şi urcă după ele. Se duse direct la ceaun, amestecă încet şi adulmecă fiertura.

— Probleme? am întrebat-o.

— Ah, nu în legătură cu asta, îmi răspunse ea. L-au găsit pe paznic şi toţi cred că tu eşti făptaşul. Au şi efectuat o aşa-zisă căutare, chiar dis-de-dimineaţă. Dacă ar fi fost mai mulţi bărbaţi disponibili, căutarea ar fi fost chiar serioasă. Acum însă au alte griji pe cap. Bărbaţii care au plecat la luptă se întorc în grupuri de doi sau trei. Ai cumva idee ce s-a întâmplat?

I-am povestit despre ambuscada nereuşită şi despre dispariţia sigură a rezistenţei.

— Până unde au ajuns? vru ea să ştie.

L-am întrebat pe Michael şi îmi răspunse rapid:

— În sfârşit am ieşit pentru prima oară din pădure şi înaintăm printr-o zonă destul de accidentată.

I-am transmis informaţia Sofiei şi ea încuviinţă din cap.

— Mai au trei ore sau chiar mai puţin până ajung la malul râului, îmi spuse.

Cu acelaşi polonic ne servi în castroane din terciul pregătit. Chiar dacă avea un aspect respingător, la gust era bun. Pâinea însă era mai puţin gustoasă. A spart una din turte cu o piatră şi a pus bucăţile în apă, fiindcă altfel

nu puteau fi mâncate. Petra se plânse că mâncarea nu e ca acasă, gând care îi reamintise ceva şi, brusc, întrebă:

— Michael, e şi tata cu voi?

Întrebarea îl luase pe nepregătite, pentru că i-am captat răspunsul afirmativ înainte să apuce să-l suprime.

Am privit imediat spre Petra, sperând ca răspunsul să nu-i provoace nici o reacţie. Din fericire, aşa a fost. Rosalind îşi lăsă castronul din mâini, privindu-l tăcută.

Destul de ciudat, dar îndoiala nu oferă destulă protecţie împotriva şocului provocat de cunoaştere. Nu uitasem vocea tatălui meu, doctrinară şi neînduplecată. Îi ştiam expresia chipului, ca şi cum aş fi fost de faţă când afirmase categoric:

„Da, un copil care, dacă ţi s-ar îndeplini voia, ar creşte şi s-ar înmulţi, contaminând totul, până când în jurul nostru nu vor fi decât mutanţi şi hidoşenii. Iată ce s-a întâmplat în locurile unde fermitatea şi credinţa au fost slabe; dar aici nu se va întâmpla *niciodată* aşa ceva."

Apoi mi-am amintit răspunsul mătuşii Harriet:

— Mă voi ruga Domnului să-şi reverse milostenia asupra acestei lumi îngrozitoare…

Sărmana mătuşă Harriet, rugăciunile ei au fost la fel de inutile ca şi speranţele…

O lume în care un om este în stare să-şi vâneze semenii! Cum ar mai putea fi el numit om?

Rosalind îşi puse mâna pe braţul meu. Sofia îşi ridică privirile şi, imediat ce-mi văzu chipul, mimica i se schimbă brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Rosalind îi explică. Sofia miji îngrozită ochii. Îşi îndreptă privirea spre Petra şi apoi, încet, uimită, către mine. Deschise gura pentru a spune ceva, dar îşi coborî ochii, lăsându-şi gândul nerostit. Am privit şi eu spre Petra, pe urmă spre Sofia, la zdrenţele pe care le purta, la peştera în care stăteam…

„Neprihănire… mi-am zis. Voinţa Domnului. Să-ţi cinsteşti părintele… Să încerc să-l iert sau să-l omor cu mâna mea?"

Răspunsul mă surprinse. Nu-mi dădusem seama că transmisesem gândul tuturor.

— Lasă-l în pace, veni prompt şi clară forma mintală a femeii din Sealand. Sarcina voastră este să supravieţuiţi. Iar în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, nici seminţia şi nici modul lor de a gândi nu mai au viaţă lungă. Ei se consideră încununarea creaţiei, desăvârşirea întruchipată – finalitatea dincolo de care nu mai pot evolua. Dar viaţa organică înseamnă schimbare, transformare permanentă – tocmai de aceea şi diferă atât de mult de minerale. Unde sunt acum ultimii zei ai creaţiei, cei care erau convinşi că vor rămâne veşnic neschimbaţi? Forma de viaţă ce dispreţuieşte evoluţia, o face pe riscul ei; cine nu se adaptează, dispare. Iar ideea de fiinţă umană desăvârşită reprezintă trufia supremă; imaginea perfectă nu-i altceva decât un mit profanator. Străbunii au provocat apariţia Năpastei şi au fost spulberaţi de aceasta. Tatăl tău şi cei ca el sunt doar ultimele rămăşiţe ale strămoşilor. Şi, fără să-şi dea seama, au devenit deja istorie. Ei se încăpăţânează să apere formele ireproşabile şi vor ajunge în curând la stabilitatea pentru care luptă cu atâta înverşunare, dar o vor face în singura formă posibilă: un loc veşnic printre fosile…

Gândurile îi erau mai puţin aspre şi categorice. Deşi erau impregnate cu un sentiment al compătimirii, femeia părea să se afle într-o dispoziţie care necesita un stil profetic de prezentare, fiindcă nu se opri:

— Un bebeluş se simte cel mai bine la pieptul mamei, dar vine şi vremea înţărcării. Descătuşarea, dobândirea independenţei este un proces dureros pentru amândoi; însă e absolut necesar, chiar dacă ei nu-l vor accepta şi vor căuta să rămână legaţi unul de celălalt. De la un capăt, cordonul a fost deja tăiat; aşadar, dacă nu-l tăiaţi şi de la capătul vostru, nu veţi face decât să vă creaţi probleme inutil. Frica şi deznădejdea, indiferent că se ascund în spatele armurii corectitudinii rigide şi fanatismului ori sunt înveşmântate în hainele de gală ale sadismului şi barbariei reprezintă un duşman al forţei vieţii. Deosebirile de gen nu

pot fi depăşite decât prin sacrificiu de sine; iar eu mă refer la sacrificiul *lor*, pentru că al vostru nu va produce vreun rezultat. Aşadar, despărţirea e inevitabilă, pentru că noi avem de cucerit o nouă lume; lor nu le-a mai rămas decât să piardă o cauză deja pierdută.

Încetă brusc, lăsându-mă oarecum buimac. Rosalind, şi ea, părea să depună ceva eforturi ca să înţeleagă. Petra însă părea foarte plictisită.

Sofia ne privi curioasă, spunând:

— Cine vă priveşte din exterior nu poate să nu fie cuprins de un sentiment de nelinişte. Este ceva ce ar trebui să aflu şi eu?

— Ei bine... am început, făcând o pauză şi gândindu-mă cum să-i răspund mai clar.

— Ne-a zis să nu ne facem griji în legătură cu tatăl meu, pentru că el oricum nu înţelege – cred eu, constată Petra.

Părea un rezumat destul de bun.

— Care ea? întrebă Sofia.

— Ah, una din prietenele Petrei, i-am răspuns vag, amintindu-mi că nu-i spusesem nimic despre locuitorii din Sealand.

Sofia stătea aproape de intrare, iar noi mult mai în spate, ca nu cumva să fim văzuţi de la sol. Privi afară.

— S-au întors destul de mulţi – cred că majoritatea celor care au plecat. Văd că unii sunt strânşi în jurul cortului lui Gordon, iar ceilalţi se îndreaptă într-acolo. Înseamnă că a revenit şi el.

Continuă să privească scena până când îşi goli castronaşul, apoi îl aşeză lângă ea.

— Ies să văd ce se mai aude, ne zise şi dispăru iute pe scară.

A lipsit o oră întreagă. Între timp, am riscat şi am privit pe furiş afară, ocazie cu care l-am văzut pe omul-păianjen în faţa cortului, unde îşi împărţea oamenii în noi echipe şi le dădea instrucţiuni desenând scheme în ţărână.

— Ce se întâmplă? am întrebat-o pe Sofia, de cum se întoarse. Ce plan au?

Sofia ezită puţin.

— Pentru numele lui Dumnezeu, noi chiar vrem să învingă ai tăi. Însă, dacă e posibil, dorim să-l ajutăm pe Michael, să nu păţească ceva.

— Le pregătesc o ambuscadă pe malul nostru, răspunse ea.

— Îi lasă să treacă râul?

— Da, pentru că de partea cealaltă nu pot opune o rezistenţă serioasă, mă lămuri ea.

I-am sugerat lui Michael să încerce să rămână cât mai în urmă sau, dacă asta nu-i era cu putinţă, să simuleze o cădere în apă, după care să se lase purtat în aval. Îmi răspunse că va analiza propunerea mea, dar că se gândeşte la o metodă de eschivare mai comodă.

Câteva minute mai târziu, un glas strigă numele Sofiei de undeva de jos.

Ea ne şopti:

— El e. Staţi în spate, încheie ea grăbindu-se să coboare.

După asta, vreme de mai bine de-o oră nu s-a mai întâmplat nimic, şi în cele din urmă am fost contactaţi de străina din Sealand.

— Vă rog să-mi răspundeţi. Acum avem nevoie să vă recepţionăm mai clar. Continuaţi să trimiteţi cifre.

Petra îi răspunse foarte energic, ca şi cum ar fi fost neglijată în ultima vreme.

— Ajunge, îi transmise femeia din Sealand. Aşteaptă puţin, continuă ea, adăugând după o pauză: E chiar mai bine decât am sperat. Vom ajunge cu un ceas mai repede decât am estimat.

În următoarea jumătate de oră am mai privit de câteva ori afară. Tabăra părea pustie. Printre colibe nu mai rămăseseră decât bătrânele.

— Suntem aproape de râu, ne anunţă Michael.

După alte douăzeci de minute, reveni:

— S-au dat de gol, nătăfleţii. Am zărit câţiva care încercau să se furişeze pe creasta falezei. Oricum n-ar fi avut mare importanţă, pentru că trecătoarea arată ca o posibilă capcană. Acum s-a întrunit consiliul de luptă.

Discuţiile trebuie să se fi desfăşurat rapid pentru că, în mai puţin de zece minute, Michael reveni:

— Planul e următorul: ne retragem imediat la adăpost, pe malul opus al falezei, iar la intrarea în trecătoare lăsăm vreo şase oameni, care vor patrula prin faţa ei, dând astfel impresia că sunt mai mulţi şi vom aprinde câteva focuri de tabără, prin care să le sugerăm că întâmpinăm unele dificultăţi. Ceilalţi se vor împărţi în două grupuri şi vor face cale întoarsă, căutând să traverseze râul prin două locuri diferite, în aval şi în amonte, apoi îi vor prinde ca într-un cleşte. Informează-i, dacă ai cum.

Aşezarea nu era departe de faleza stâncoasă a râului şi era posibil să fim prinşi la mijloc, între cele două grupuri care veneau pe flancuri. După cum văzusem, în tabără rămăseseră numai femeile, aşa că am fi putut să traversăm în siguranţă locul şi să ne facem nevăzuţi prin pădure... Dar dacă dădeam peste unul din grupurile de atacatori? Am cercetat încă o dată împrejurimile şi primul lucru pe care l-am observat a fost o duzină de femei care se înarmaseră cu arcuri şi înfipseseră în pământ săgeţi, pentru a le avea la îndemână. Priveliştea m-a ajutat să mă răzgândesc în privinţa unui sprint printre colibe.

„Informează-i”, zisese Michael. O idee chiar bună. Dar cum? Chiar de-aş fi riscat şi le-aş fi lăsat singure pe Rosalind şi Petra, n-aş fi avut aproape nici o şansă să-mi transmit informaţia. În primul rând, pentru că era încă în vigoare ordinul lunganului, prin care ceruse să fiu omorât. Şi, mai mult decât atât, nici chiar de la distanţă nu puteam trece drept un locuitor al Lizierelor, ceea ce, în circumstanţele de faţă, ar fi reprezentat un motiv suficient ca să fiu împuşcat pe loc.

Mi-am dorit foarte mult ca Sofia să se întoarcă şi am continuat să sper vreme de un ceas – cred – că va reveni.

— Suntem pe malul celălalt al râului, vizavi de voi şi n-am întâlnit pe nimeni, ne spuse Michael.

Aşteptarea continuă.

Deodată, din pădure răsună o împuşcătură, undeva în stânga noastră. Acesteia i-au urmat alte trei sau patru,

apoi se aşternu liniştea şi, la sfârşit, alte două focuri de armă.

După câteva minute, o ceată de bărbaţi zdrenţăroşi, printre care şi multe femei, îşi părăsiră locul din care aveau de gând să lanseze ambuscada şi porniră iute spre locul unde se trăgea. Arătau jalnic şi erau foarte murdari, câţiva dintre ei vizibil anormali, însă majoritatea erau doar simple epave ale unor foste fiinţe umane normale. Printre ei, nu erau mai mulţi de trei sau patru care să aibă arme de foc. Restul aveau arcuri, iar câţiva purtau la spate suliţe prinse în teci. Fiind cel mai înalt dintre toţi, omul-păianjen se distingea printre ei, iar alături de el mergea Sofia, ţinându-şi arcul pregătit. Indiferent de gradul de organizare pe care l-ar fi avut până atunci, acum înaintau într-o totală dezordine.

— Ce se întâmplă? l-am întrebat pe Michael. Voi aţi tras?

— Nu. A fost celălalt grup al nostru. Încearcă să-i atragă spre ei pe cei din Liziere, aşa încât să ne permită să ne apropiem din spate şi să-i atacăm.

— Şi chiar au reuşit, i-am răspuns.

Mai multe împuşcături răsunară din aceeaşi direcţie, ca şi mai devreme, urmate de strigăte şi urale. Săgeţi rătăcite căzură în partea stângă a poienii. Câţiva bărbaţi ieşiră fugind dintre copaci.

Brusc am fost întrebaţi, limpede, puternic:

— Sunteţi bine?

În acel moment eram toţi trei întinşi pe podea, în partea din faţă a peşterii. Vedeam ce se întâmplă afară şi existau puţine şanse să ne observe cineva sau să-i pese cuiva de noi, în caz că ne-ar fi văzut. Chiar şi Petrei îi era foarte clar ce se petrecea. Foarte tulburată, izbucni cu disperare.

— Linişteşte-te, copilă, gata! o admonestă femeia din Sealand. Venim cât putem de repede.

Altă serie de săgeţi căzuse în partea stângă a taberei şi mai multe figuri zdrenţăroase se retraseră fugind, ferindu-se în fugă şi adăpostindu-se printre corturi şi colibe. Acestora le-au urmat şi alţii, alungaţi de săgeţi trimise din

spatele copacilor. Luptătorii din Liziere se ghemuiseră înapoia adăposturilor şubrede, ridicându-se când şi când, pentru a riposta imprecis spre siluetele aproape invizibile dintre copaci.

Din partea cealaltă a luminişului o rafală de săgeţi îi luă prin surprindere, stârnind panica printre bărbaţii şi femeile tribului. Cei mai mulţi se ridicară brusc şi porniră în goană spre peşterile săpate în stâncă, în vreme ce eu mă pregătisem deja să dau drumul scării, în caz că ar fi încercat vreunul să se refugieze la noi.

Şase călăreţi ieşiră dintre copacii din dreapta. L-am observat pe lungan: stătea în preajma cortului, ţinându-şi arcul în mână şi privind spre călăreţi. Lângă el, Sofia îl trăgea de mantaua jerpelită, îndemnându-l să fugă spre peşteri. O împinse în spate cu braţul drept, fără să-şi dezlipească privirea din direcţia atacatorilor. Puse din nou mâna dreaptă pe arc şi-l încordă pe jumătate, continuând să-i scruteze pe călăreţi.

Deodată, încremeni. Îşi încordă arcul şi ţinti fulgerător. Săgeata îl lovi pe tatăl meu în partea stângă a pieptului. Şocul impactului îl aruncă pe crupa Shebei, de unde se rostogoli într-o parte şi alunecă spre pământ, rămânând cu piciorul drept agăţat de scara şeii.

Lunganul îşi aruncă arcul şi se întoarse. Cu braţele sale lungi o înşfăcă pe Sofia ca într-o cupă şi o rupse la fugă. Picioarele fusiforme însă nu au apucat să facă mai mult de trei paşi uriaşi, că două săgeţi l-au lovit simultan în spate şi lateral, doborându-l la pământ.

Sofia se ridică sprintenă şi fugi. O săgeată îi străpunse braţul drept, dar ea nu se opri, ci continuă să alerge. A doua săgeată însă o lovi chiar în ceafă. N-a mai apucat să facă niciun pas şi se prăbuşi în ţărână…

Petra nu văzuse scena pentru că privise foarte mirată în jurul ei.

— Ce se aude? întrebă ea. Ce e sunetul ăsta ciudat?

Străina din Sealand interveni, calmă şi încurajatoare:

— Nu te speria. Noi suntem. E în regulă. Rămâneţi acolo unde sunteţi.

Auzeam şi eu sunetul, ca un bubuit straniu ce se amplifica treptat. Nu-l puteam localiza, fiindcă părea să vină de pretutindeni, umplând toată atmosfera.

În luminiş apăruseră deja mai mulţi bărbaţi, majoritatea călare. Pe mulţi i-am recunoscut imediat; erau persoane pe care le ştiam de mic, dar care acum se uniseră pentru a ne vâna. Majoritatea celor din Liziere se refugiaseră în peşteri şi erau ceva mai eficienţi trăgând din adăposturile lor.

Deodată, unul din călăreţi strigă ceva şi arătă spre cer.

Mi-am ridicat privirea. Cerul nu mai era limpede. Deasupra noastră plana un fel de ceaţă foarte deasă, în care scânteiau lumini multicolore. Mai sus, ca printr-un văl, am reuşit să disting una din acele forme ciudate în formă de peşte, pe care le visasem în copilărie. Pâcla nu-mi permitea s-o observ în detaliu, dar ceea ce puteam să văd era suficient cât să-mi trezească amintirile: un corp alb, strălucitor, deasupra căruia vâjâia un cerc semi-transparent. Coborând spre noi, devenea din ce în ce mai mare şi mai zgomotos.

Uitându-mă din nou în jos, am văzut pendulând prin faţa intrării peşterii câteva fire lucitoare, asemeni urzelii de păianjen. Apoi, le-au urmat din ce în ce mai multe, licărind fulgerător, în timp ce se răsuceau şi reflectau razele de lumină.

Împuşcăturile încetară. În poiană, privind înmărmuriţi în sus, atacatorii îşi lăsară puştile şi arcurile. Holbându-se înfricoşaţi şi strigând alarmaţi, cei din stânga au sărit în picioare şi s-au întors să fugă. În dreapta, caii s-au ridicat pe picioarele din spate, nechezând speriaţi şi pornind ca din puşcă în toate direcţiile. Haosul se înstăpâni în numai câteva clipe. Fugind care încotro, oamenii se ciocneau unii de alţii; caii, cuprinşi de panică, călcau în picioare colibele şubrede şi se împiedicau de frânghiile ce susţineau corturile, aruncându-i pe călăreţi din şa…

L-am chemat imediat pe Michael.

— Aici suntem! i-am transmis. Vino, hai, nu mai pierde vremea.

— Vin, îmi răspunse el.

Chiar atunci l-am şi zărit cum se ridica în picioare, în dreptul unui cal ce dădea violent din copitele din faţă. Michael privi în sus spre peştera în care stăteam şi ne făcu semn cu mâna. Se întoarse şi aruncă o privire scurtă spre maşinăria din cer. Aceasta îşi continua încet coborârea, ajungând la mai puţin de şaizeci de metri de sol. Dedesubtul ei, pâcla se transformă într-un vârtej uriaş.

— Vin acum, repetă Michael.

Se întoarse către noi şi porni, dar se opri imediat şi încercă să-şi înlăture ceva de pe braţ. Palma însă îi rămăsese acolo.

— Ciudat, ne spuse el. E ca o pânză de păianjen, dar mult mai lipicioasă. Nu-mi pot dezlipi mâna…

Gândul i se învălui brusc în panică:

— Nu pot să-mi dezlipesc mâna!

Femeia din Sealand interveni prompt, sfătuindu-l calmă:

— Nu te zbate, pentru că nu vei face decât să te epuizezi inutil. Întinde-te dacă poţi şi păstrează-ţi sângele rece. Nu te mişca. Aşteaptă. Rămâi nemişcat la sol, aşa încât să nu te poată cuprinde.

L-am văzut pe Michael conformându-se instrucţiunii, deşi gândurile îi erau departe de a fi încrezătoare. Am observat însă că peste tot în poiană oamenii se chinuiau să-şi rupă cu unghiile firele lipicioase şi sfârşeau prin a rămâne cu mâinile încleiate, acolo unde le puneau. Se zbăteau asemeni unor muşte căzute în melasă, în timp ce asupra lor coborau din ce în ce mai multe fire. Majoritatea se smuciseră numai pentru câteva secunde, încercând alternativa adăpostirii printre copaci. Nu apucau să facă mai mult de trei paşi şi picioarele le erau imediat imobilizate, sfârşind prin a fi trântiţi la pământ şi încorsetaţi de celelalte fire întinse pe jos. În timp ce se zvârcoleau şi se zbăteau neputincioşi, mai multe fire îi învăluiau lin de sus, până când îi imobilizau complet. Nici caii nu se aflau într-o situaţie mai bună. Unul nimerise cu picioarele din spate într-o tufă mică. Când porni în faţă, o smulse cu tot cu rădăcină şi planta i se răsuci de celălalt

picior posterior, imobilizându-i-le pe ambele. Animalul se prăbuşi pe o parte şi, o vreme, dădu speriat din copite.

Adierea vântului îndreptă direct pe dosul palmei mele o şuviţă ce descindea lin spre sol. Le-am cerut lui Rosalind şi Petrei să se retragă în spatele cavernei şi am privit firul, dar fără să îndrăznesc să-l ating cu cealaltă mână. Mi-am întors lent şi prevăzător palma, încercând să înlătur substanţa, răzuind-o de peretele stâncii. Însă n-am fost suficient de precaut. Mişcarea atrase şi alte fire, care începură să lunece şi să arcuiască încet spre mine, prinzându-mi palma de rocă.

— Au ajuns, strigă Petra verbal şi mintal, deopotrivă.

Obiectul alb strălucitor în formă de peşte mai avea puţin şi descindea chiar în mijlocul poienii. Coborârea provocase dedesubtul maşinăriei un suflu puternic, învârtejind filamentele plutitoare într-un nor ce o învălui în întregime. Câteva fire ondulau parcă şovăielnic în faţa intrării în peşteră şi unduiră încet înăuntru. Instinctiv, am închis ochii şi am simţit pe faţă o atingere ca de borangic. Când am încercat să-mi deschid pleoapele, n-am mai reuşit.

17

Am avut nevoie de toată puterea mea de concentrare, ca să rămân complet nemişcat, în timp ce simţeam din ce în ce mai multe firişoare lipicioase, uşoare ca nişte fulgi, gâdilându-mă pe mâini şi pe faţă; dar mi-a fost cu atât mai greu cu cât primele fire, asemeni unor strune firave, începuseră deja să-mi preseze şi să-mi strângă uşor pielea.

L-am recepţionat pe Michael, întrebându-se oarecum alarmat dacă nu avea de-a face cu un truc şi dacă nu cumva ar fi fost mai bine să fugă atunci când avusese ocazia. Înainte să apuc să-i răspund, interveni străina din Sealand, liniştindu-ne şi rugându-ne să fim calmi şi răbdători. Rosalind îi accentua mesajul şi Petrei.

— V-au prins şi pe voi? am întrebat-o.

— Da, îmi răspunse. Curentul provocat de maşinărie le-a împins înăuntru… Petra, scumpa mea, ai înţeles ce ne-a zis. Trebuie să nu te mişti deloc.

Tremuratul şi vuietul de până atunci se mai domoliseră, pe măsură ce maşinăria încetinea. La un moment dat, zgomotul conteni brusc şi-i urmă o tăcere aproape paralizantă. Se mai auzeau doar câteva sunete şi strigăte estompate. Înţelesesem de îndată care era cauza liniştii generale, pentru că şi mie firele îmi acoperiseră buzele şi nu-mi mai permiteau să scot un sunet.

Aşteptarea păruse interminabilă. Substanţa îmi irita pielea şi presiunea pe care o exercita devenea din ce în ce mai dureroasă.

Femeia din Sealand interveni din nou:

— Michael, numără – ca să ştiu unde eşti. Michael începu să numere în cifre reprezentate mintal. Formele numerice continuară fără întrerupere, până când unul şi doiul ce constituiau cifra doisprezece au început să fluctueze, dizolvându-se într-un tipar de uşurare şi recunoştinţă. În liniştea care se aşternuse, l-am auzit adresându-se verbal:

— Ei sunt în peştera aia. Uite, acolo.

Scara a scârţâit, fusceii au scrijelit marginea pervazului şi, la scurtă vreme, am auzit un şuierat uşor. În acel moment am simţit cum umezeala îmi cuprinde chipul şi mâinile, iar pielea încetase să-mi mai dea senzaţia acută de zbârcire. Primul impuls a fost să-mi deschid ochii; la început, pleoapele au opus rezistenţă, dar în cele din urmă, încet, au cedat. Pe măsură ce se dezlipeau, tot le mai simţeam lipicioase.

Îmbrăcată într-un costum alb strălucitor, pe ultimele trepte ale scării stătea o femeie aplecată spre interior, chiar în faţa mea. În aer unduiau alene câteva filamente, care însă nu se lipeau când atingeau coiful sau umerii costumului alb. Firişoarele se retrăgeau ondulând încet în jos. Nu reuşeam să disting decât ochii străinei, care mă priveau din spatele unor vizoare mici, transparente. Într-o mână acoperită de o mănuşă albă, ţinea o sticlă de metal din care ţâşnea şuierând o substanţă fină.

— Întoarce-te, îmi transmise mintal femeia.

Imediat ce m-am întors, pulveriză de sus în jos şi partea din faţă a hainelor. Urcă apoi ultimele două-trei trepte ale scării, păşi peste mine şi, continuând să pulverizeze, se îndreptă spre Rosalind şi Petra, aflate în spatele peşterii. În dreptul pervazului se iviră capul şi umerii lui Michael. Se vedea că şi el fusese stropit cu lichidul din sticlă, deoarece câteva din filamentele care-l încolăcise mai devreme, străluciseră pentru un moment înainte să dispară. M-am ridicat în capul oaselor şi am privit peste el.

Maşinăria trona chiar în mijlocul luminişului. Mecanismul de deasupra nu se mai învârtea, aşa că am putut s-o observ pe îndelete: era un fel de spirală conică, alcătuită din secţiuni deschise, fabricate dintr-un material transparent. În părţile laterale ale obiectului în formă de peşte erau ferestre cu geamuri, iar undeva în partea de jos era deschisă o uşă.

Poiana arăta ca un loc unde ţesuseră nenumăraţi păianjeni, cu toată puterea şi sârguinţa lor. Asemeni unei broderii, luminişul era împânzit de fire ce păreau de-acum mai mult albe decât lucioase; am avut nevoie de câteva

momente până să-mi dau seama că era ceva în neregulă cu urzeala, fiindcă, spre deosebire de pânzele de păianjen, nu se clintea deloc sub acţiunea brizei. Şi nu doar funigeii erau imobili, ci totul era împietrit: împrăştiate printre colibe, trupurile oamenilor şi caii zăceau neclintiţi…

Din dreapta se auzi brusc o trosnitură. Am privit într-acolo exact în clipa în care trunchiul unui copac tânăr se frânse de la mai puţin de jumătate de metru de la pământ şi căzu. Cu coada ochiului am zărit un arbust ce se încovoia încet în faţă, având rădăcinile ieşite din pământ. O altă tufă îşi începu şi ea căderea. Una din colibe se chirci sub propria greutate şi intră în colaps, apoi îi urmă alta… Priveliştea era nefirească şi alarmantă…

Auzeam din cavernă suspinul de uşurare al lui Rosalind. M-am ridicat şi am pornit spre ea, iar Michael mă urmă. Petra ne anunţă pe un ton supus şi oarecum dojenitor:

— A fost *foarte* neplăcut.

Reprobatoare şi curioasă, Petra îşi îndreptă privirea spre figura în combinezon alb. Femeia, terminând de pulverizat în jurul ei, îşi scoase mănuşile şi casca. În timp ce ne holbam la ea, ne-a privit pe rând.

Ochii îi erau mari, cu irisul mai mult căprui decât verde, încadraţi de gene lungi şi aurii. Nasul drept şi nările arcuite atingeau perfecţiunea unei sculpturi. Gura îi era parcă puţin cam mare; bărbia, rotundă, dar fermă. Părul îi era mai negru decât al lui Rosalind şi, foarte surprinzător pentru o femeie, era tăiat până la nivelul maxilarelor.

Însă cel mai mult ne-a impresionat cât de alb era chipul femeii. Dar nu arăta palid, ci avea fineţea şi prospeţimea smântânii proaspete, iar pomeţii parcă ar fi fost îmbujoraţi cu petale de trandafir. Tenul neted şi lipsit de cute părea perfect, ca şi cum nu l-ar fi atins vreodată ploaia sau vântul. Ne-a venit greu să credem că o fiinţă umană ar putea arăta atât de candid, de perfect.

Şi nu era o tânără în floarea adolescenţei – aveam în faţă o femeie, probabil, la vreo treizeci de ani, nu-mi puteam da seama exact. Era însă foarte sigură pe ea şi manifesta o seninătate a încrederii care făcea ca

încrederea lui Rosalind să pară aproape puerilă.

Ne invită să ne apropiem, apoi îşi îndreptă atenţia spre Petrei. Îi zâmbi, dezvăluind uşor albul desăvârşit al dinţilor.

Am perceput un şablon extrem de complex compus din bucurie, împlinire, reuşită, alinare, apreciere şi, destul de surprinzător pentru mine, nuanţa unei trăiri asemănătoare venerării. Subtilitatea mixturii era mai presus de capacitatea de înţelegere a Petrei, dar o parte din aceasta fusese suficientă cât să-i imprime o seriozitate neobişnuită şi să privească mirată în ochii femeii, de parcă ar fi ştiut întrucâtva, fără să înţeleagă de ce şi cum, că se afla într-unul din momentele cruciale ale vieţii ei.

Câteva momente mai târziu, chipul i se relaxă şi Petra zâmbi şi chicoti. Evident, între ele avusese loc un schimb de gânduri, dar de o calitate sau la un nivel care nu mi-a permis să-l recepţionez. I-am cerut din ochi părerea lui Rosalind, însă îmi negă din cap, continuând să le privească.

Străina din Sealand se aplecă şi o ridică pe Petra. Faţă în faţă, se priviră îndeaproape. Petra îşi ridică mâna şi-i atinse chipul femeii, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu era o închipuire. Străina râse, o sărută şi o lăsă înapoi pe podea, după care clătină încet din cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— A meritat cu adevărat, spuse ea verbal, pronunţând cuvintele într-atât de ciudat încât, iniţial, nu le înţelesesem.

— Da, chiar a meritat! repetă ea, continuând în imagini mintale, mult mai uşor de urmărit decât cuvintele: Nu ne-a fost uşor să obţinem permisiunea să venim aici. Este o distanţă enormă: de două ori mai mare decât distanţa parcursă de vreunul dintre noi până acum. Şi a fost atât de costisitor să trimitem nava; nimeni nu credea că merită să depunem acest efort. Însă vor vedea…

Privi din nou uimită spre Petra.

— La vârsta ei, şi fără un antrenament prealabil, este capabilă să transmită un gând tocmai de cealaltă parte a

lumii!

Dădu din cap, ca şi cum tot nu i-ar fi venit să creadă, după care se întoarse spre mine.

— Mai are multe de învăţat, dar o să-i punem la dispoziţie cei mai buni dascăli şi, într-o bună zi, ea va ajunge să le dea lecţii profesorilor.

Se aşeză pe patul din vreascuri şi piei al Sofiei. Gluga albă lăsată pe spate încadra într-un nimb splendid chipul frumos al femeii. Ne studie gânditoare pe rând şi, dând din cap, se arătă mulţumită.

— V-aţi ajutat reciproc şi aţi reuşit astfel să avansaţi destul de mult; însă, veţi vedea, aveţi multe de învăţat de la noi.

O luă de mână pe Petra şi continuă:

— Aşadar, din moment ce nu aveţi nimic de luat cu voi şi nu mai există nimic care să ne întârzie plecarea, am face bine să pornim la drum.

— Spre Waknuk? întrebă Michael. Întrebarea însă îi era totodată şi o afirmaţie.

Străina, ridicându-se şi aranjându-şi ţinuta, îl privi nedumerită.

— Rachel a rămas singură acolo, îi explică el.

Femeia din Sealand reflectă o clipă:

— Nu sunt sigură – stai un moment, îi răspunse ea, intrând brusc în conversaţie cu cineva din interiorul maşinăriei din poiană, dar la un nivel şi cu o viteză care nu-mi permiteau să înţeleg mai nimic.

Regretând vizibil, dădu din cap:

— Mă temeam de acest lucru, răspunse ea. Îmi pare rău, dar nu o putem include şi pe ea.

— Nu va dura mult, pentru că nu-i departe – cel puţin, nu pentru maşinăria voastră, insistă Michael.

Îi răspunse clătinând din nou din cap.

— Îmi pare rău. Dacă am fi putut, am fi mers să o luăm şi pe ea, dar avem o problemă tehnică. Drumul a fost mai lung decât ne-am aşteptat, fiindcă am fost obligaţi să ocolim anumite zone îngrozitoare, deasupra cărora n-am îndrăznit să ne aventurăm, nici chiar la mare înălţime. În

plus, datorită evenimentelor care se precipitaseră aici, am fost nevoiţi să venim mai repede decât intenţionaserăm.

Femeia se opri, parcă întrebându-se dacă să încerce sau nu să ofere o lămurire ce depăşea puterea de înţelegere a unor primitivi ca noi.

— Maşinăria de afară, continuă ea, funcţionează cu combustibil. Cu cât transportă o sarcină mai grea şi zboară cu viteză mai mare, cu atât consumă mai mult combustibil. Acum ne-a rămas suficient carburant cât să ne permită întoarcerea acasă, dacă mergem economic. Drumul până în Waknuk implică o aterizare şi o decolare în plus, precum şi îngreunarea sarcinii cu încă o persoană, ceea ce va conduce la consumarea combustibilului înainte să ajungem acasă. Asta ar însemna să ne prăbuşim în mare şi să murim înecaţi. Pe voi patru vă putem lua fără niciun fel de riscuri; dar trebuie să înţelegeţi că nu ne permitem încă o persoană şi o aterizare suplimentară.

Străina făcu o pauză şi reflectă asupra situaţiei. Ne explicase problema cât putuse de clar, aşa că se aşeză. Stătea absolut nemişcată, în costumul ei alb strălucitor, cu genunchii aduşi la piept şi palmele împreunate în jurul lor, aşteptând, cu înţelegere şi răbdare să acceptăm faptele prezentate.

După ce a tăcut, mi-am dat brusc seama de liniştea neobişnuită ce domnea în jurul nostru. Nu se auzea niciun sunet. Nu mişca nimic. Parcă nici frunzele copacilor nu mai îndrăzneau să foşnească. Rosalind înţelese totul apoi, deodată, întrebă:

— Doar… doar nu sunt toţi morţi? Iniţial nu înţelesesem şi am crezut…

— Ba da, îi răspunse scurt femeia din Sealand. Sunt cu toţii morţi. Firele de plastic se contractă pe măsură ce se usucă. Cu cât victima se zbate mai mult, cu atât e învăluită mai repede şi îşi pierde cunoştinţa. Însă este o metodă mai umană decât săgeţile şi suliţele voastre.

Rosalind se cutremură. Foarte posibil ca şi eu să mă fi înfiorat. Era o soluţie demoralizantă – complet diferită de finalitatea fatală rezultată în urma unei lupte corp la corp,

ori de pierderile colaterale suferite în urma unei bătălii obişnuite. Dar ceea ce ne uimea şi mai mult era faptul că în mintea ei nu exista nici urmă de înverşunare, ori de îngrijorare, ci numai o uşoară aversiune, ca şi cum ar fi avut de-a face cu o situaţie stringentă şi inevitabilă, dar nu ieşită din comun. Receptându-ne confuzia, străina dădu din cap dojenitor.

— Nu-i deloc plăcut să ucizi o vietate, consimţi, dar dacă am pretinde că ne putem continua viaţa fără să ucidem, nu am fi decât nişte ipocriţi. Suntem nevoiţi să punem o bucată de carne în farfurie, să nu le mai îngăduim legumelor să înflorească şi seminţelor să germineze; de fapt, pentru a supravieţui, sacrificăm nenumărate generaţii de microorganisme. Iar acest fapt nu este nici odios şi nici condamnabil, ci reprezintă un simplu aspect din ciclul universal al vieţii. Deoarece aşa suntem nevoiţi să ne întreţinem viaţa, avem datoria să ne apărăm specia de alte specii care doresc să o distrugă – altminteri vom dispărea ca rasă. Sărmanii locuitori din Liziere au fost condamnaţi, deşi nu din pricina vreunei fapte de-a lor, să ducă o viaţă mizeră şi plină de suferinţe – într-un loc unde nu pot avea chiar niciun viitor. Iar în ceea ce-i priveşte pe cei care i-au osândit – ei bine, aşa merg lucrurile. Poate nu ştiţi, dar au existat odinioară şi alţi stăpâni ai lumii. Reptilele uriaşe, de pildă. Dar şi ele, atunci când le-a venit vremea să fie înlăturate, au fost nevoite să plece. Va veni o zi când vom fi obligaţi să lăsăm locul unei specii noi. Asemeni acestor reminiscenţe ale Străbunilor şi noi, evident, ne vom lupta din răsputeri împotriva inevitabilului. Deoarece trădarea propriei specii este întotdeauna privită ca o crimă, vom face tot posibilul să ne anihilăm concurenţii, obligându-i să-şi pună în practică forţele, după care ne vom retrage; similar, în cazul de faţă avem de-a face cu acelaşi proces. Loialitatea nestrămutată pe care o au faţă de specia lor, nu le permite să ne tolereze ascensiunea; iar noi, la rândul nostru, pe deplin loiali seminţiei din care facem parte, nu le putem accepta obstrucţia. Iar dacă vă şochează cumva acest proces, este pentru că nu aţi reuşit să vă detaşaţi şi

să înţelegeţi – cunoscând clar ceea ce sunteţi – ce înseamnă o diferenţă de *gen*. Educaţia şi ataşamentul vă tulbură şi înceţoşează minţile; voi încă îi mai priviţi ca pe nişte fiinţe similare vouă. De aceea vă simţiţi revoltaţi. Acesta este şi motivul datorită căruia sunteţi în dezavantaj: pentru că *ei* nu sunt confuzi, ci sunt foarte alarmaţi şi au conştientizat în mod colectiv primejdia care îi ameninţă. Lor le este limpede că, dacă vor să supravieţuiască, nu au numai datoria să împiedice degradarea speciei, ci să o şi apere de ameninţarea mult mai serioasă reprezentată de apariţia speciilor superioare. Noi *suntem* o specie superioară şi reprezentăm doar începutul evoluţiei. Suntem capabili să gândim la unison şi să ne înţelegem reciproc, aşa cum ei nu au reuşit nicicând; ştim deja cum să ne focalizăm mintal asupra unei probleme – şi cine ar putea spune la ce realizări vom ajunge în viitor? Nu suntem indivizi separaţi, închişi în cuşti din care să comunicăm prin tot felul de cuvinte inadecvate. Pentru că ne înţelegem perfect unii cu alţii, nu avem nevoie de legi prin care să privim formele de viaţă ca şi cum ar fi nişte cărămizi identice; de asemenea, nu vom fi niciodată atât de aberanţi încât să ne imaginăm că putem deveni egali şi identici, ca nişte monede; nu suntem atât de nechibzuiţi încât să ne împotmolim orbeşte în structurile rigide ale societăţii şi politicii; şi nu suntem nişte dogmatici care să-L înveţe pe Dumnezeu cum să conducă lumea. Calitatea esenţială a vieţii este trăirea; caracteristica fundamentală a trăirii o reprezintă schimbarea; transformarea înseamnă evoluţie, iar noi suntem parte integrantă a acestui proces. Duşmanii schimbării, adepţi ai imutabilităţii, sunt duşmanii vieţii şi, în consecinţă, adversarii noştri implacabili. Dacă sunteţi în continuare şocaţi sau mai aveţi îndoieli, gândiţi-vă puţin la lucrurile pe care le-au săvârşit aceşti oameni care v-au învăţat să-i priviţi ca pe nişte semeni ai voştri. Nu cunosc prea multe despre viaţa voastră, dar ştiu că vechile specii sau micile comunităţi care se zbat să nu dispară trăiesc după şabloane şi reguli care diferă foarte rar. Şi, de asemenea, nu pierdeţi din vedere ce intenţionau

să vă facă, precum şi motivaţia lor…

Ca şi mai devreme, stilul ei retoric mi se păru oarecum copleşitor, dar am fost capabil să-i urmăresc în linii mari firul logicii. Nu aveam forţa care să-mi permită să mă detaşez şi să mă consider exemplarul unei specii noi – şi nu cred că o am nici astăzi. După cum ne priveam eu, nu eram altceva decât nişte sărmane deviaţii minore; dar am găsit totuşi puterea să privesc în urmă şi să analizez motivele pentru care am fost obligaţi să fugim.

Am privit înspre Petra. Destul de plictisită de această poliloghie, se uita visătoare la chipul frumos al străinei din Sealand, admirându-i-l. Amintirile îmi întrerupseră brusc imaginile percepute vizual – figura mătuşii Harriet plutind în apă, curentul ce-i unduia încet şuviţele; biata Anne, atârnând fără suflare în ştreang; Sally, frângându-şi mâinile îndurerată de pierderea Katherinei şi speriată de ce ar putea păţi şi ea; Sofia, adusă la stadiul de fiinţă sălbatică, prăbuşindu-se în ţărână cu o săgeată înfiptă în ceafă…

Oricare din aceste situaţii ar fi putut reprezenta viitorul Petrei.

M-am apropiat de ea şi am cuprins-o de după umeri.

Pe tot parcursul expunerii, Michael privise cu jind maşinăria ce aştepta în poiană. Chiar şi după ce femeia din Sealand îşi încheie pledoaria, el se mai holbă un minut sau două la obiectul din luminiş şi se întoarse oftând, contemplând câteva momente podeaua din piatră pe care stătea. Ridicându-şi ochii din pământ, întrebă:

— Petra, crezi că o poţi contacta pe Rachel?

Petra, în stilul ei impetuos, transmise imediat întrebarea.

— Da, e acolo, îi răspunse. Şi vrea să ştie ce se întâmplă.

— Spune-i să nu dea atenţie zvonurilor care vor apărea, pentru că noi suntem cu toţii bine.

— Da, reveni Petra, a înţeles.

— Vreau să-i transmiţi următorul mesaj, continuă prudent Michael. Trebuie să dea dovadă de curaj şi să fie

foarte atentă, iar nu peste mult timp, în trei sau patru zile, voi veni şi o voi lua de acolo. Îi poţi spune ce ţi-am zis?

Petra retransmise cu energie şi exactitate mesajul, după care aşteptă răspunsul. Apoi, treptat, se încruntă uşor.

— Ei poftim, spuse ea puţin contrariată. Fata asta s-a zăpăcit de tot şi a început iarăşi să plângă. Îi cam place să se smiorcăie, nu? Dar nu înţeleg de ce, pentru că de această dată gândurile tainice nu-i sunt cuprinse de tristeţe – pare să plângă de bucurie. Parcă ar fi un copil.

Ne-am uitat cu toţii la Michael, fără să comentăm.

— Ei bine, zise el defensiv, voi doi sunteţi proscrişi şi nu vă puteţi întoarce acolo.

— Dar, Michael… începu Rosalind.

— Se simte foarte *singură*, spuse Michael. Tu l-ai părăsi pe David? Ori, crezi că el te-ar fi lăsat acolo?

Nu mai era nevoie să-i răspundem.

— Ai zis că o să o „iei de acolo”, observă Rosalind.

— Exact asta şi intenţionez. O vreme, *am putea* sta în Waknuk, aşteptând ziua când noi sau poate copiii noştri vor fi descoperiţi… Nu-i deloc bine…

— Sau am putea să ne refugiem în Liziere, adăugă el, privind dezgustat prin peşteră şi de-a latul luminişului. Dar nici aici nu e bine.

— Rachel merită un trai la fel de bun ca şi noi. Dar e în regulă; dacă aparatul nu o poate lua, atunci va trebui să o aducă cineva acolo.

Ascultându-l, străina din Sealand se aplecă în faţă. În ochi i se putea citi înţelegere şi admiraţie, dar femeia dădu încet din cap.

— E un drum foarte lung – şi, în plus, există acea regiune îngrozitoare, de netrecut, îi reaminti ea.

— Ştiu, consimţi el. Dar, din moment ce pământul e rotund, trebuie să existe o altă rută.

— Va fi extrem de greu – şi foarte periculos, îl avertiză ea.

— Nu va fi cu nimic mai periculos decât dacă am rămâne în Waknuk. Pe lângă toate astea, cum am mai putea locui acolo, când ştim că există un loc pentru oameni

ca noi şi că avem unde să ne refugiem? Când *ştim* asta, datele problemei se schimbă radical, pentru că de-acum ştim că nu suntem nişte monştri lipsiţi de sens, nişte anomalii speriate care vor doar să-şi salveze pielea. Este o mare diferenţă între a lupta pentru supravieţuire şi a avea un ţel pentru care să trăieşti.

Femeia din Sealand reflectă câteva clipe şi apoi îl privi iarăşi în ochi.

— Când veţi ajunge la noi, Michael, îi spuse ea, fiţi siguri că o să vă primim cu braţele deschise.

*

Uşa se închise cu o bufnitură. Maşinăria începu să trepideze, stârni un nor de praf în întreaga poiană. Prin ferestre l-am văzut pe Michael cuprinzându-se cu braţele, în timp ce hainele îi fluturau puternic. Până şi copacii anormali din jurul luminişului tremurau învăluiţi în giulgiurile lor.

Podeaua se zgudui sub picioarele noastre. Ne-am clătinat apoi uşor şi solul începu să se îndepărteze iute, pe măsură ce ne înălţam din ce în ce mai repede în amurgul cerului. În numai câteva clipe maşinăria se stabiliză şi se îndreptă spre sud-vest.

Petra era entuziasmată peste măsură:

— E atât de minunat. Pot să văd la distanţă de zeci de kilometri. Oh, Michael, arăţi atât de mic şi de caraghios acolo jos!

Din poiană, singuratică, figura miniaturală ne salută cu mâna.

— Dragă Petra, îi răspunse de îndată Michael, şi eu mă simt puţin caraghios şi minuscul, dar o să-mi treacă. Vom veni şi noi după voi.

*

A fost exact ca în visele mele. Mult mai strălucitor decât fusese vreodată în Waknuk, soarele se revărsa deasupra unui vast golf albastru, unde se rostogoleau alene spre ţărm rânduri succesive de valuri cu creste cărunte. Bărci mici, unele cu vele colorate, altele cu pânze albe, se îndreptau şi ele spre portul înţesat de ambarcaţiuni.

Înghesuite de-a lungul coastei, casele oraşului se răreau progresiv spre dealurile din spate, printre grădini şi parcuri verzi. Puteam vedea chiar şi vehiculele minuscule ce lunecau de-a lungul bulevardelor largi, străjuite de copaci. Puţin mai în interiorul uscatului, în preajma unui scuar verde, clipea dintr-un turn o lumină orbitoare, în vreme ce un obiect în formă de peşte plutea spre sol.

Priveliştea era atât de familiară încât îmi dăduse fiori. Mă temusem pentru o fracţiune de secundă ca nu cumva să mă trezesc că visez în patul din Waknuk. I-am strâns mâna lui Rosalind, să mă conving că nu e o închipuire.

— E aievea, nu? Vezi şi tu toate astea? am întrebat-o.

— E minunat, David. Nu mi-am închipuit vreodată că ar putea exista ceva atât de încântător… Şi mai este ceva, ce nu mi-ai spus niciodată.

— La ce te referi?

— Ascultă!… Simţi? Deschide-ţi şi mai mult mintea… Petra, dragă, astâmpără-ţi entuziasmul câteva clipe…

Mi-am focalizat atenţia. Undeva sub noi, mecanicul maşinăriei purta o discuţie cu cineva, iar pe fundal recepţionasem ceva nou şi necunoscut, pentru mine. În termeni sonori l-aş putea asemui cu zumzetul dintr-un stup de albine; iar ca fenomen vizibil, semăna cu o explozie de lumină.

— Ce e? am întrebat nedumerit.

— Nu-ţi dai seama, David? Sunt oameni. Zeci şi sute de oameni, la fel ca noi.

Mi-am dat seama că s-ar putea să aibă dreptate, aşa că am ascultat mai atent – până în clipa în care entuziasmul Petrei răbufni şi mai puternic, obligându-mă imediat să mă ecranez.

Ajunşi deasupra uscatului, am privit spre oraşul care ne întâmpina de jos.

— În sfârşit, încep să cred că totul se petrece aievea, i-am spus lui Rosalind. Ştii, în ultima vreme nu mi-ai mai stat aproape.

Îşi întoarse capul. În zâmbetul şi ochii ei strălucitori se manifesta deplin Rosalind-cea-tainică. Armura dispăruse şi

îmi îngădui să privesc dincolo de ea. Era ca o floare ce se deschide…

— David, de data asta… începu ea. Imaginea însă i-a fost anihilată instantaneu.

Ne-am clătinat şi ne-am dus imediat mâinile la tâmple. Până şi podeaua pe care stăteam se zdruncină puţin.

Proteste sosiră din toate direcţiile.

— Oh, scuze, îşi ceru Petra iertare de la membrii echipajului şi de la întregul oraş. Dar *este* teribil de minunat.

— De această dată, draga mea, te vom ierta, îi spuse Rosalind. Ai dreptate: *este* splendid.